

Giới thiệu Ngọt ngào

Truyện Ngọt Ngào của tác giả Yukichan là câu chuyện ngôn tình hiện đại. Tác giả viết chuyện này như một món quà gửi cho chính bản thân mình của những năm tháng thanh xuân đã qua, cái thời mà mình cũng như bao người khác, luôn ôm ấp trong lòng một giấc mơ ngọt ngào của thiếu nữ.

Đây là một câu chuyện tình ngọt ngào của một cặp đôi vô cùng dễ thương. La San một cô gái thành công trên sự nghiệp, bộ bề với cuộc sống. Nhưng vô tình cô lại gặp được anh, cuộc sống cô bắt đầu có thêm màu sắc. Tình yêu ập đến, người đàn ông của mình xuất hiện, liệu cô sẽ sắp xếp mọi thứ trong cuộc đời của mình như thế nào.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

La San bước ra khỏi sân bay, cái nắng gay gắt của tháng 7 tấp thẳng vào mặt nhưng cô chẳng buồn chú ý. Công việc bẽ bộn khiến cô không ngủ đủ suốt mấy ngày nay, khó khăn lắm cô mới có thể hoàn thành xong công việc tại Singapore mà trở về nước, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến những thứ đang chờ đón mình ở nhà thì cô chỉ muốn quay trở lại Singapore ngay lập tức cho xong.

Sân bay người đến kẻ đi, ồn ào và tấp nập thế nhưng mọi người ai ai cũng chú ý đến cô gái đang đứng tại đại sảnh kia. Mặc dù từ khi còn nhỏ, La San đi đến đâu cũng được người ta chú ý, đến bây giờ cô đã trở nên miễn dịch dần với những ánh nhìn soi mói kia, thế nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể xem nhẹ nó. Ai mà có thể thản nhiên đứng im cho người khác bàn tán mà không hề thay đổi sắc mặt chứ, chắc chỉ có vị băng sơn nhà cô mà thôi. Nghĩ đến người đó cô càng thêm đau đầu, không biết việc cô chờ nửa tiếng mà không bắt được taxi có phải là may mắn hay không nữa.

Đang thất thần suy nghĩ lung tung, chợt có người nắm lấy valy của cô kéo đi, bị bất ngờ, cô định hét lên thì chợt im bặt khi nhìn thấy người đến là ai. Đứng rồi, sao cô không nghĩ ra cơ chứ, làm gì có người nào vô duyên vô cớ nắm lấy valy của người khác, ung dung kéo đi như đang biểu diễn thời trang mà khuôn mặt lạnh tanh cứ như cô cầu xin anh ta kéo hành lý giùm không bằng. Hừ, cô cũng có tay chân đầy đủ mà, ai cần anh giúp chứ.

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, chân cô vẫn vội vàng chạy theo anh ra khỏi đại sảnh sân bay.

“Sao anh lại ở đây”.

“...”

Cái vị đang kéo hành lý kia mặt đen lại, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm dành cho cô, tiếp tục đi.

Biết mình lại lỡ lời làm anh tức giận, La San vội vàng chạy theo cười lấy lòng.

“Sao anh biết hôm nay em về”.

“...”

Người nào đó vẫn không nói gì và vẫn tiếp tục đi, nhưng La San biết anh đang nghe cô nói, bởi vì mặt anh so với lúc nãy lại càng đen hơn.()

Thực sự ngay tại đây, ngay lúc này đây La San chỉ muốn khóc cho xong, nói thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, ai mà biết anh ta muốn gì chứ. Người gì đâu mà khó tính, hừ, cô đây không thèm chấp.

Đang ngờ ngợ ngạc nhiên, La San bị vị kia nhà cô kéo lên xe, mặc dù bất mãn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn theo anh lên xe, cô không muốn bị bỏ lại sân bay rồi chịu cảnh dài cổ chờ taxi đâu, mới phải chờ một lúc mà mặt cô đã đỏ ửng lên rồi.

Đường Vũ liếc nhìn cô gái nhỏ đang ngơ ngác bên cạnh, cô gái này không biết phải đến khi nào mới khiến anh bớt đau đầu được đây. Nếu không phải trợ lý của anh liên lạc với trưởng nhóm của cô, có phải cô định không thông báo cho anh biết ngày cô trở về hay không. Đã vậy còn dám hỏi anh đến đây làm gì nữa chứ, chẳng lẽ cô nghĩ anh rảnh rỗi không có việc gì làm, đang trong giờ làm việc chạy đến sân bay dạo chơi hay sao. Anh mở máy lạnh nhỏ xuống vài độ, khẽ đập chân ga, chiếc xe nhanh chóng ra khỏi sân bay tiến vào đường cao tốc.

Không khí trên xe vẫn tiếp tục trầm mặc, La San khẽ liếc nhìn Đường Vũ đang lái xe bên cạnh, không dám nói gì, cô chỉ sợ càng nói càng sai, khiến anh tức giận mà bỏ cô lại trên đường thì cô biết tính sao bây giờ.

Biết là mình sai trước, lúc đi công tác có vài lần cô tính gọi điện nói rõ mọi chuyện với anh, thế nhưng cứ cầm điện thoại lên lại bỏ xuống, cô sợ, sợ nghe

giọng nói của anh lại khiến bản thân mình òa khóc, sợ bản thân mình không kiềm được mà kể hết cho anh nghe về những khó khăn mà cô đang phải trải qua. Mỗi lần nghe cô bạn cùng phòng gọi điện cho bạn trai là cô lại muốn nhấc điện thoại lên gọi cho anh, thế nhưng cuối cùng lại nhìn chằm chằm điện thoại trong tay rồi bỏ xuống.

Tất cả nhớ nhưng về anh cô đều lặng lẽ giấu trong lòng, cứ nghĩ gặp anh là sẽ được sà vào vòng tay đã từng trao cô ấm áp từ trước đến nay, thế mà khi gặp lại, anh không nói một lời, kéo cô lên xe rồi bỏ mặc một bên như thế.

Khi đi công tác, dù cho bị sếp trừ dập, bị đồng nghiệp chơi xấu cô vẫn không khóc một tiếng, thế nhưng bây giờ, đối mặt với anh, bao tủi thân, uất ức cố gắng kìm nén bao ngày qua bỗng bùng phát. Không phải cô yếu ớt thích khóc nhè nũng nịu, nhưng lúc này đây cô không nghĩ được nhiều như thế, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn rơi, cô muốn đưa tay lau đi trước khi anh kịp thấy, nhưng đã muộn mất rồi.

Một bàn tay to lớn khẽ xoa lên má cô, lau đi từng giọt nước mắt trong suốt. La San cúi mặt xuống, không muốn anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm lúc này của mình, thế nhưng Đường Vũ không để cô được như ý nguyện, nâng khuôn mặt trắng nõn của cô lên, anh cúi đầu hôn những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt đỏ hoe của cô. Gương mặt cô trong tích tắc đỏ ửng, hai bàn tay nắm chặt không ngoan ngoãn để cho anh ôm mà đầm đẫm lên ngực anh “Anh làm gì vậy, mau buông em ra đi, đang trên đường đấy”.

Người nào đó để mặc cho cô gái nhỏ làm loạn trong lòng anh, môi mòng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói ra mấy chữ “Anh dừng xe rồi”.

Đến lúc này La San mới phát hiện ra xe đang dừng bên cạnh trạm thu phí, cảm thấy ngưng ngừng không thôi, chẳng lẽ mình bị anh ôm một lát mà đã trở nên hồ đồ như vậy rồi hay sao, xe chạy hay không mà cũng không phát hiện ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Khu nhà hai người ở nằm trong khu dân cư cao cấp mới xây của thành phố. Ra khỏi thang máy, La San lặng lẽ theo sau Đường Vũ bước vào nhà. Anh không nói gì, nhìn đôi mắt hoe đỏ do mới khóc xong của cô, anh quay người đi vào bếp, bất chợt có bàn tay nhỏ của ai đó túm lấy gấu áo anh. Anh miễn cưỡng quay người lại, đang định hỏi xem có chuyện gì thì một mùi hương ngọt ngào tràn ngập trong lòng, thân hình nhỏ bé của cô ôm chặt lấy anh như trẻ con ôm món đồ chơi mà nó yêu thích. Được cô ôm chặt trong một tư thế như vậy Đường Vũ không biết là nên khóc hay cười, dù gì anh cũng là đàn ông, đã 30 tuổi rồi mà còn được người khác ôm khư khư như vậy, đặc biệt là tư thế của hai người lúc này giống như một con thỏ nhỏ đang cố dang hai chân trước lẫn hai chân sau để ôm lấy con sói vậy. Nghĩ như thế nào cũng thấy có chút nực cười.

Anh khẽ xoay người, điều chỉnh tư thế một chút rồi ôm cô vợ nhỏ của mình vào lòng, hít hà mùi hương mà anh nhưng nhớ bao ngày nay. Trước khi cô về, anh vẫn nghĩ phải dùng cách nào trừng phạt cô bé ngang bướng này, thế nhưng giờ này tất cả muộn phiền bỗng chốc tan biến, anh không suy nghĩ được nhiều như thế, chỉ cần biết rằng lúc này đây cô đang nằm trọn trong vòng tay anh, cô là của anh, như vậy đã là đủ rồi.

Sợ cô đi đường xa mệt mỏi, hai tay anh định tách cô ra, thì cô lại càng ôm chặt anh hơn.

“Anh, để em ôm thêm chút nữa đi mà”.

Giọng cô nũng nịu vang lên làm tâm anh mềm nhũn, cô cứ như thế này thì anh làm sao màỡ giận cô được đây.

Có những lúc thiên ngôn vạn ngữ cũng không đáng giá bằng một hành động nhỏ, hai người cứ lặng lẽ ôm nhau, không ai nói gì cả vì cả hai người họ đều không nỡ phá hủy giây phút ngọt ngào này. Cô khẽ nhắm mắt lại, lặng lẽ dựa vào vòm ngực vững chắc của anh, anh là của cô, là chồng của một mình cô mà thôi. Có những lúc cô tự thấy mình ích kỷ, chỉ muốn anh là của riêng mình mà thôi, ai bảo anh tốt như vậy, bờ vai ấy, ấm áp ấy cô không muốn chia sẻ cùng bất cứ người nào cả.

Chỉ cần một khoảng khắc ngọt ngào mà bao nhớ nhung xa cách bỗng tan thành mây khói, dẫu biết xa nhau là nhớ, khắc khoải và chờ mong cứ như một thứ thuốc độc từng phút từng giây ăn mòn lý trí của bản thân. Không biết bao nhiêu lần anh muốn bỏ lại tất cả, chạy đến nơi cô công tác chỉ vì muốn nhìn thấy cô một lần, được chạm tay vào gò má mềm mại anh vẫn thường hay vuốt ve. Thế nhưng cuối cùng anh vẫn không làm được, lý trí vào phút cuối cùng vẫn luôn nhắc nhở anh, cô là cô, cô có cuộc sống riêng của mình, anh không thể vì yêu cô mà chiếm giữ tất cả tự do của cô như vậy. Anh không muốn tình yêu của mình lại làm cô thấy sợ hãi, cuối cùng lại đẩy cô ra xa hơn. Ai nói khi yêu thì lý trí luôn thất bại trước con tim, anh không tin vào điều đó, lý trí luôn biết cách thống trị con tim, đặc biệt là trong tình yêu, chỉ cần tình yêu đủ đủ lớn mà thôi. Càng yêu nhiều thì con tim càng trở nên yếu đuối, nhưng nó dẫn dắt tất cả lý trí của ta đều hướng về một người, từng thời từng khắc kiểm soát hành động của ta không được vượt quá giới hạn mà hai chữ tình yêu có thể tha thứ được.

Tình yêu là ích kỷ, thế nhưng anh buộc mình phải bao dung, bởi vì anh không muốn một cô gái tốt đẹp như cô lại bị chính sự ích kỷ trong tình yêu của anh giam giữ cả đời. Chẳng phải lúc này đây cô vẫn quay trở lại trong vòng tay anh hay sao, chỉ cần một thời khắc như vậy thôi, dù cho anh có phải nhẫn nhịn bao lâu cũng đáng. Con tim anh lại một lần nữa hồi sinh mạnh mẽ, như thương tổn chưa từng đi qua đây.

Ôm cô trở lại ghế sofa, bàn tay anh vừa khẽ vuốt ve gò má trắng muốt của cô vừa giúp cô vén lọn tóc mai trên trán, thế nhưng cô gái nào đó vẫn không biết thế nào là đủ, mặc nhiên dụi dụi đầu vào ngực anh, dù anh gờ như thế nào cũng không chịu buông ra, khóe miệng còn khẽ mỉm cười. Anh bất giác bị

nụ cười đó thu phục, cô cố chấp ôm anh mãi không buông thì sao, bà xã anh muốn làm gì thì làm, ai bảo anh yêu cô, dung túng tất cả mọi thứ của cô cơ chứ.

Hai vợ chồng nhà nào đó tình cảm mặn nồng đang ôm nhau thắm thiết, nào biết ở một nơi nào đó, thư ký Trương đang đứng ngồi không yên. Sắp đến giờ họp rồi mà tổng giám đốc còn đi đâu không biết nữa, báo hại anh phải gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho các ban ngành thông báo dời cuộc họp xuống buổi chiều. Nhiều lúc Trương Hán tự thấy mình như bảo mẫu, chăm lo công việc cho Đường Vũ rồi bây giờ còn phải quản cả chuyện của vợ anh ta, không biết mai một hai người này sinh con rồi có bắt anh ta tìm phương pháp dạy con cho họ luôn không nữa.

Dù cho thư ký Trương có sốt ruột như thế nào đi chăng nữa thì hai vợ chồng Đường Vũ cũng không thể nào cảm nhận được, bởi vì ngọt ngào, ấm áp cứ như làn khói mỏng lan tỏa khắp xung quanh, vẫn vương trong tâm trí hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3:

Lúc La San tỉnh dậy thì đã là buổi chiều. Đường Vũ đã đến công ty từ trưa, cô biết công việc của anh lúc nào cũng bận rộn như vậy, quản lý tất cả mọi chuyện của công ty, buổi tối lại đi xã giao đến khuya mới về. Nhìn anh bận rộn như vậy mà vẫn đến sân bay đón mình, nói cô không cảm động là dối lòng, nhưng cứ nghĩ đến việc sau khi đưa cô về đến nhà anh lại phải chạy đến công ty thì cô lại thấy bản thân mình thật có lỗi.

Nửa tháng trước, sau khi kết thúc chuyến công tác về một vùng quê nào đó mà đến giờ cô cũng không thể nhớ được tên, chỉ biết là nó là một huyện nhỏ ở phía nam tỉnh Vân Nam, vừa về đến nhà, chưa kịp gọi điện báo cho anh biết thì trưởng phòng đào tạo lại ngỏ ý muốn cô sang Singapore một chuyến, hỗ trợ mọi người trong phòng tuyển sinh. Bởi vì cô vừa mới đi công tác về nên hoàn toàn có thể từ chối lời đề nghị này của trưởng phòng, thế nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý. Có thể không đồng ý sao, trưởng phòng đã hạ lệnh, một vị giáo viên nhỏ bé như cô nào dám từ chối chứ. Thế là cô đã làm một hành động dũng cảm nhất mà suốt mấy tuần sau nghĩ lại cô đều thấy run người.

Cô lên máy bay sang Singapore mà không hề nói một lời nào cho Đường Vũ biết. Nghỉ lại tối hôm trước hai người còn ngọt ngọt ngào ngào trong điện thoại, anh vẫn nói chờ cô trở về sẽ dẫn cô đi ăn lẩu Tứ Xuyên mà cô yêu thích, cô không dám nghĩ đến lúc anh biết rằng cô không về nhà mà lại bay đến Singapore thì phản ứng của anh sẽ như thế nào nữa. Chỉ đến lúc đến nơi, cô mới dám nhắn một tin nhắn cho anh rồi tắt máy luôn. Chính bản thân La San cũng không biết mình đang sợ điều gì nữa, sợ anh tức giận hay sợ bản thân mình không kiềm lòng nổi.

**

Trong phòng bếp không có đồ ăn, tủ lạnh thì trống trơn, bụng lại đang đói meo, La San đang tính quay về phòng ngủ tiếp, đợi một lúc chắc cũng không còn đói nữa đâu, cô cũng lười ra ngoài kiếm đồ ăn, thà ngủ còn hơn.

Lúc đi ngang thư phòng, nhìn cánh cửa khép hờ khiến La San nổi máu tò mò. Phải biết rằng thường ngày thư phòng này chỉ có một mình Đường Vũ sử dụng, cô toàn làm việc trong phòng ngủ, bày đủ loại giấy tờ, laptop trên giường, khi nào mệt thì thu dọn một lát rồi ngủ luôn cho tiện. Đã không biết bao nhiêu lần Đường Vũ phàn nàn về tính tùy tiện này của cô, nhưng đâu vẫn hoàn đấy, anh nói thì mặc anh, cô làm là chuyện của cô. Thế nhưng buổi sáng khi thức dậy thì tài liệu của cô đều được anh sắp xếp gọn gàng trên chiếc bàn bên cạnh giường ngủ.

Tính cách của Đường Vũ lại trái ngược hoàn toàn với cô, anh vô cùng tỉ mỉ, mọi đồ đạc của anh đều được sắp xếp gọn gàng, cửa thư phòng của anh lúc nào cũng được đóng cẩn thận, sao lại có tình trạng như ngày hôm nay chứ. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu La San, cô đang tính lấy điện thoại ra chụp một bức hình làm bằng chứng, sau này nếu anh có cần nhắc nhở tính cách của cô thì cô cũng có cái mà phản bác lại anh, haha Đường Vũ không ngờ anh cũng có ngày bị em nắm được điểm yếu. La San hồn nhiên vô tư không hề rằng chỉ cần một ngày nào đó anh còn yêu cô thì nhược điểm chí mạng của anh vẫn mãi mãi bị cô nắm giữ.

Trên bàn làm việc của Đường Vũ tài liệu được sắp xếp theo thứ tự rõ ràng, chiếc laptop anh hay sử dụng cũng được đặt ngay ngắn ở giữa bàn. La San đang tò mò nhìn khắp căn phòng xem sau khi cô đi một tháng nó có bị chủ nhân của nó thay đổi gì không, sau khi xem xét hết một lượt, cô chán nản nhận ra câu trả lời rõ ràng là không. Căn phòng này xem ra cũng nhàm chán như chính chủ nhân của nó vậy, quanh năm giữ mãi một bộ mặt âm thầm không hề thay đổi.

Cô tò mò muốn biết thử người như Đường Vũ thường hay đọc loại sách nào, chắc chắn là những loại kiểu như tạp chí kinh doanh hoặc phương pháp làm giàu gì gì đó chẳng hạn. Mặc dù hai người đã kết hôn nửa năm nay, nhưng đến ngày hôm nay cô mới nhận thấy mình không hiểu gì về anh cả, trong khi anh lại biết tất cả về cô. Một hàng dài toàn những sách nước ngoài làm La San chỉ nhìn lướt qua chứ không hề có hứng thú mở ra xem, cuối cùng cô vẫn cầm lấy một cuốn sách trong đó. Lý do chỉ vì đó là cuốn sách duy nhất viết bằng tiếng Trung.

Vừa mở cuốn sách ra, ngay trang đầu tiên cô đã thấy trong đó có kẹp tấm hình một cô gái, ánh mắt long lanh, miệng cười rạng rỡ nhìn về phía trước đầy tự tin. Cô gái đó chẳng phải là cô hay sao, tấm hình đó được chụp vào ngày cô tốt nghiệp đại học, đã bao lâu rồi cô không còn nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy tự tin của chính bản thân mình như xưa nữa. Mặt sau tấm hình, nét chữ rần rờ của Đường Vũ hiện lên “Chúc mừng ngày em tốt nghiệp, chúc em mãi luôn vui vẻ sống, thanh thản tiếp nhận mọi chuyện trong tương lai, cô gái của anh, mong em trọn đời vui vẻ”.

Cô vội gấp cuốn sách lại, có gì đó khiến cô không còn đủ can đảm để đọc tiếp cuốn sách đó nữa. Cô vội đại một cuốn sách ngay bìa ngoài cùng của giá

sách, có lẽ đây là một cuốn sách về kiến trúc, cô nghĩ là như vậy vì bên ngoài bìa có hình vài công trình kiến trúc nổi tiếng của thế giới. Cô không quan tâm nhiều, chỉ muốn tìm đại một cái gì đó đọc để ổn định lại tâm trạng đang bất ổn trong lòng, chính cô cũng không biết mình đang bối rối vì điều gì nữa, cô chỉ biết là mình cần làm gì đó để không tiếp tục nghĩ về tấm hình kia nữa.

Lật vội cuốn sách ra, thứ mà cô nhìn thấy đầu tiên cũng là một bức hình, đây là tấm hình cô chụp cùng con mèo cô nuôi từ khi còn học tiểu học, nhưng đến khi cô học trung học thì nó bị bệnh rồi chết đi. Lúc ấy cô đã khóc hết nước mắt, cũng chính Đường Vũ là người đã an ủi cô, anh nói muốn mua cho cô một con mèo khác, nhưng cô không muốn, cô sợ bản thân mình không chịu được cảm giác đáng sợ đó một lần nữa, cái cảm giác một thứ gì đó đang vô cùng thân thiết với mình, một ngày nào đó lại mất đi mãi mãi. Nhớ lại thời điểm đó, cô đau lòng vì sự ra đi của con mèo mà tự nhốt mình trong phòng, không hề muốn nói chuyện với bất cứ ai, ngay cả Đường Vũ khi đó cũng bị cô ngó lơ, anh bỏ cả việc học tập mà chạy đến an ủi cô, sợ cô buồn chán bèn chạy đi mua đồ ăn mà cô yêu thích mang đến trước mặt dụ dỗ cô, lúc ấy cô không những không ăn mà còn vô cớ giận hờn, nghĩ anh không hiểu được tâm trạng của bản thân, cho rằng anh không thực sự hiểu cô như cô vẫn nghĩ. Bây giờ nghĩ lại cô mới thấy bản thân mình vô lý, trên đời này làm gì có quy định cứ là người yêu thì nhất định phải chiều chuộng dỗ dành cô có chứ, anh làm vậy chỉ đơn giản là vì anh can tâm tình nguyện mà thôi.

La San vội vàng đóng cuốn sách lại, cô nhìn một lượt khắp giá sách, lần này cô không kén chọn nữa, cô mở bất cứ cuốn sách nào mà cô có thể mở, và bất cứ cuốn sách nào cô mở ra thì bên trong cũng có một tấm hình của cô. Tấm hình lúc cô sinh nhật năm 15 tuổi, lúc cô tập chạy xe đạp lần đầu tiên, còn có cả tấm hình chụp cô cùng cuốn tiểu thuyết có chữ ký tác giả cô yêu thích. Đường như tất cả những khoảnh khắc quan trọng hay không quan trọng trong cuộc đời cô đều được anh ghi giữ lại.

La San không thể nói được cảm giác của bản thân lúc này, chỉ cần nghĩ đến việc mỗi ngày anh mở những cuốn sách này ra, thứ đầu tiên anh thấy chính là ảnh của cô. Chẳng phải nhà họ có album hay sao, sao lại phải kẹp ảnh của cô trong sách làm gì cơ chứ. La San bật cười khi nghĩ về hành động trẻ con của anh, nhưng nước mắt lại cứ lặng lẽ lăn dài trên gò má.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4:

Lúc Đường Vũ về thì cũng đã hơn 9h tối, công ty đang chuẩn bị cho kế hoạch ra mắt sản phẩm mới khiến anh càng thêm bận rộn. Sau khi xem hết tất cả các giấy tờ quan trọng thì cũng đã hơn 8h, nghĩ đến cô vợ nhỏ ở nhà, anh vội vàng ra về. Từ ngày kết hôn cùng cô rất ít khi anh tan làm muộn, cho dù còn công việc cần xét duyệt anh cũng kiên quyết mang tất cả về nhà giải quyết, anh không muốn cô phải đợi anh một mình trong căn phòng trống trải cũng như anh không hề muốn về căn nhà mà không có cô ở đó.

Anh cứ nghĩ giờ này chắc La San vẫn còn đang ngủ, cái tật ham ngủ này của cô thật là không có thuốc chữa, trừ khi đói quá không chịu được thì cô mới miễn cưỡng rời giường. Thế nhưng sự thật lại một lần nữa chứng minh cuộc sống này là một chuỗi những bất ngờ, sống cùng với một người như bà xã nhà anh thì trái tim lại càng cần phải khỏe mạnh hơn ai hết. Nhìn phòng bếp bừa bộn lung tung, rau củ trái dãi từ cửa tủ lạnh cho đến bồn rửa, bột mì bay tung tóe khắp nơi, còn cô vợ nhà mình thì đang vật lộn với cái bếp ga, quang cảnh như một cuộc đại chiến vừa xảy ra khiến Đường Vũ khiếp sợ không thôi. Mặc dù La San cũng chẳng phải người ngăn nắp gì cho cam, nhưng cũng không đến nỗi biến căn hộ của bọn họ trở thành lộn xộn như thế này chứ.

Vội vàng đặt tài liệu xuống bàn, anh chạy vào phòng bếp dúi tay cô vợ nhỏ nhà mình rồi khỏi nơi nguy hiểm, dẫn cô vào nhà tắm rửa sạch tay chân, xong xuôi anh mới đưa cô trở lại sofa. Cả một quá trình La San không kịp nói một lời nào, kháng nghị lại càng không thể.

“Em đói rồi sao, muốn ăn gì sao không kêu người mang tới, không thì đợi anh về anh nấu cho, em đi vào nhà bếp làm gì cơ chứ.” Đường Vũ càng nghĩ càng thấy sợ, may là anh về kịp lúc, nếu không chắc phải đến bệnh viện tìm vợ mất rồi.

“....”

Nhìn cô vợ nhà mình lại trưng ra bộ mặt tỏ con biết lỗi, Đường Vũ cũng không đành lòng nói tiếp nữa.

“Thôi em đi tắm đi, tắm xong là có đồ ăn cho em ăn rồi, ngoan.”

La San tâm không cam lòng không nguyện quay người hướng phòng tắm mà tiến, đang đi được nửa chừng cô bỗng quay lại. “Em xin lỗi, tại em...”.

Đường Vũ cười khẽ, hai tay vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt tràn đầy sùng sịnh.

“Ngốc, xin lỗi cái gì chứ, là do anh về muộn khiến em đói bụng rồi phải không, nhanh đi tắm đi, tắm xong sẽ có đồ ăn ngon.”

La San giương hai mắt to tròn nhìn Đường Vũ, hai tay dang rộng ra đòi anh ôm. Đường Vũ cũng chiều lòng cô, nhanh chóng ôm gọn cô vào lòng. Ngay lúc anh nghĩ cô sẽ im lặng không nói gì thì cô lại lên tiếng.

“Ngày mai chúng ta đi chụp hình đi.”

Nghe thấy vậy Đường Vũ vội vàng buông cô ra, tay đặt lên trán cô đo nhiệt độ. Nhìn hành động của anh khiến La San thẹn quá hóa giận.

“Anh làm gì vậy chứ, em vẫn bình thường mà, anh không thích chụp hình với em thì thôi, em đi tìm người khác”.

Hành động trẻ con của cô khiến anh khó khăn lắm mới nhịn được cười, không biết cô bé này lại bị cái gì kích động đây, thường ngày cho dù anh có dụ dỗ như thế nào đi chăng nữa cô cũng không chịu chụp hình cùng với anh, chính vì lẽ đó nên hai người ngoại trừ hình cưới ra thì không có bất cứ tấm hình nào chụp chung cả. Sau khi cố gắng ổn định tâm trạng anh mới dám nhẹ nhàng hỏi cô.

“Sao tự dưng em lại muốn chụp hình với anh chứ, không sợ anh đẹp hơn em nữa sao.”

Nghe thấy anh nói vậy, cô càng ôm chặt anh hơn, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng, dụi dụi vào lòng anh. Ngay lúc anh nghĩ cô không thêm trả lời thì lại nghe thấy cô lên tiếng. Giọng nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa nhưng anh vẫn nghe thấy, cô nói “Em không muốn anh giữ ...”.

“Em nói gì cơ, anh nghe không hiểu gì cả?”

“Mấy tấm hình trong sách của anh...” nói đến đây cô thấy ngại quá, không biết làm gì hơn là bỏ của chạy lấy người, lập tức vọt vào phòng tắm, bỏ lại một mình anh ngơ ngác trên sofa.

Đường Vũ khẽ cười, cô bé ngốc này, tâm tư của cô người làm chồng như anh chẳng lẽ lại không hiểu, nhưng cô đâu biết rằng thứ anh cần không phải là những tấm hình ghi lại khoảnh khắc cô xinh đẹp, tươi cười rạng ngời, mà anh cần chính là con người chân thực nhất của cô trong suốt hai mươi mấy năm qua, là một La San biết giận hờn, biết vui buồn nhưng cũng luôn luôn lạc quan yêu đời, tin tưởng vào cuộc sống. Đối với anh những tấm hình đó, hình nào cũng xinh đẹp, bởi vì nhân vật chính trong đó đều là cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5:

Vừa đến giờ nghỉ trưa, đồng nghiệp Tiểu Lộ ngay lập tức dẫn cô chạy băng băng đến phòng ăn. Nguyên một buổi sáng đứng lớp, cả hai cô đã sớm đói đến không thể đói hơn được nữa.

“Tiểu San San, hôm nay nhà bếp có món thịt kho tàu mà cậu yêu thích đấy, không nhanh lên là hết bây giờ”. Tiểu Lộ vừa nói vừa kéo cánh tay La San chạy đến xếp hàng.

“Được rồi, được rồi, cậu đừng kéo mình nữa có được hay không, thịt kho tàu cũng đâu có chạy mất được đâu, cậu gấp cái gì chứ.”

“Cậu đó, nhà ăn trường mình đông sinh viên như vậy, nếu không nhanh chân thì làm sao chọn được món mình thích chứ, đến lúc đó hết món ngon rồi xem cậu làm sao, không được ăn đồ ăn của mình đâu đấy.” Tiểu Lộ trùng mắt với La San, đến lúc đó cho dù cô ấy có năn nỉ như thế nào thì Tiểu Lộ cô nhất định không nhường thức ăn cho cô ấy. Nói thì nói thế, nhưng mỗi lần La San nhìn chằm chằm vào đĩa đồ ăn của cô với ánh mắt long lanh sáng rỡ thì cô lại không kiềm lòng được, ai bảo người ta trời sinh mỹ lệ, người thấy người yêu cơ chứ.

Sau khi khó khăn chen chúc trong nhà ăn cả mười mấy phút, hai cô gái lại vật lộn tiếp với chiến trường thứ hai: tìm chỗ ngồi. Mặc dù cơ sở vật chất của trường này khá tốt, giáo viên sẽ có nhà ăn riêng tránh phải chung đụng với sinh viên, nhưng vào giờ cao điểm tất cả các giáo viên cùng ra một lượt thì khó tránh khỏi tình trạng khan hiếm chỗ ngồi.

La San đang dáo dác nhìn khắp xung quanh, hy vọng tìm được một bàn còn trống, nhưng đúng là trời không thương người tốt mà, cô tự nhận thấy thường ngày mình ăn ở hiền lành nhân đức, vậy mà đến lúc cần thiết lại chẳng thấy ai ra tay tương trợ cho mình cả. Trong lúc cô đang trầm nghĩ có nên đi đến khuôn viên trường tìm chỗ nào đó để ngồi ăn hay không thì nghe thấy tiếng ai đó gọi mình.

“La San, ở đây nè”. Thì ra là Vu Vận Linh, giáo viên khoa Văn, vô trường cùng đợt với cô, nhưng do khác khoa nên chỉ những khi có hoạt động chung của toàn trường thì các cô mới có dịp gặp nhau. Nhìn thấy bên cạnh chỗ Vu Vận Linh còn chỗ trống, La San vội kéo Tiểu Lộ chạy đến bàn của Vu Vận Linh.

“Trường mình mỗi khi đến giờ nghỉ trưa lại như xảy ra chiến trận vậy, các cậu không nhanh là không có chỗ để ngồi đâu, cũng may mình nhanh chân nên mới tìm được bàn này, chứ như mọi ngày toàn phải đợi mọi người ăn xong mới được ăn”.

Hai cô vừa ngồi xuống Vu Vận Linh đã tuân một tràng oán than về tình trạng mà ai cũng biết là gì đấy của trường này. Nghe thấy vậy, La San không biết nói gì, tính cô vốn ngại giao tiếp với người lạ mà Tiểu Lộ cũng không thêm tiếp lời với cô ta làm gì, ngay từ những ngày đầu mới gặp, Tiểu Lộ đã tỏ ra không thích Vu Vận Linh, cô chỉ lặng lẽ ngồi ăn cho xong để mau chóng đứng dậy. Nhất thời không khí bàn ăn trở nên tĩnh lặng, thấy thế La San bèn phải tạo chủ đề mới để cải tạo bầu không khí này.

“Nghe thầy hiệu trưởng thông báo bên khoa Anh mới có giáo viên mới, nghe nói là vừa đi du học bên Anh về, các cậu đã gặp chưa”.

Vừa nghe thấy vậy, Vu Vận Linh hai mắt tỏa sáng, cười đầy bí hiểm nói nhỏ với La San.

“Gặp rồi, gặp rồi, là rùa vàng điển hình, trẻ tuổi đẹp trai, nghe nói gia thế cũng không phải là loại người bình thường chúng ta có thể với tới”.

Tiểu Lộ liếc cô ta một cái, không nhanh không chậm nói:

“Người ta mới đến trường ngày hôm nay mà cô Vu đã tìm hiểu kỹ rồi, chỉ sợ người tốt như vậy thì đã là hoa có chủ rồi cũng nên”.

Thấy thế Vu Vận Linh cũng thấy hơi ngượng, La San liếc Tiểu Lộ, ý bảo cô đừng nói nữa, cô không muốn không khí trở nên nặng nề hơn nữa. Dù sao thì các cô và Vu Vận Linh cũng ít có dịp gặp nhau, sao phải gây ấn tượng xấu làm gì chứ. Nhưng mà thầy giáo mới đến cũng có sức hút thật đấy, chỉ mới nghe danh chưa thấy người đâu mà đã gây ra chiến tranh ở đây rồi. Cứ với kiểu này thì sau này cô càng phải tránh xa thị phi càng xa càng tốt rồi. Nhưng tình hình trước mắt thì không tốt chút nào cả, La San lại phải một lần nữa cố gắng gượng cười tỉnh nói vài câu nhằm xoa dịu bầu không khí rồi kéo Tiểu Lộ đi, suy nghĩ mãi cô cũng không biết phải nói gì cho tốt, cuối cùng lại buột miệng nói:

“Ha ha biết đâu chỉ là tin đồn thì sao, theo mình nghĩ thì cái người thầy giáo khoa Anh mới đến gì đó có lẽ vừa già vừa xấu, mũi hếch răng hô, ba vợ bốn con rồi cũng nên”.

La San vừa nói xong thì càng cảm nhận sâu sắc câu nói khi không biết nói gì thì đừng nên nói gì, nói lung tung thì chỉ mang họa vào thân mà thôi. Cô chỉ biết câm nín nhìn thầy hiệu trưởng đang dẫn theo một anh chàng nào đó đứng bên cạnh bàn cô thao thao bất tuyệt giới thiệu với tất cả niềm tự hào.

Thực sự thì La San chẳng nghe được thầy hiệu trưởng nói gì cả, trong suốt quá trình đó luôn có một đôi mắt rét lạnh chiếu thẳng vào cô làm cho cô đang từ sa mạc mùa hè rút xuống bắc cực mùa đông. Cô chỉ hơi lơ lờ thôi mà, mà chắc gì anh ta đã nghe thấy những điều lúc này mình nói chứ, nghĩ đến đây làm cô như có thêm tự tin, giương mắt lên nhìn thẳng vào con rùa vàng đó, hừ, chẳng lẽ tôi lại sợ anh sao. Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, sau vài giây ngắn ngủi độ mất với anh, La San tự nhận mình nội công chưa đủ, cần về nhà tu luyện thêm, điều cần thiết nhất lúc này là phải nghĩ cách bảo toàn mạng sống để mà còn về nhà tu luyện.

Cho đến lúc Tiểu Lộ huych nhẹ một cái thì La San mới sực tỉnh, không biết này giờ cô mất hồn bao lâu rồi nữa, chỉ thấy thầy hiệu trưởng nhìn cô cười đầy hòa ái:

“Cô La, đây là Trương Tử Vỹ thầy giáo mới của khoa tiếng Anh trường ta, năm nay 27 tuổi, mới từ nước ngoài về nên còn nhiều điều bỡ ngỡ, có gì cô hãy giúp đỡ thầy ấy được không?”

“...”

Thấy cô lại tiếp tục mất hồn, cứng miệng không biết nói gì, Tiểu Lộ bên cạnh vội nói đỡ cho cô.

“Đương nhiên, đương nhiên rồi, mọi người đều là đồng nghiệp mà, thầy Trương sau này có chuyện gì thì cứ đến tìm chúng tôi”.

Lúc này đây nhân vật chính từ này tới giờ mới chậm rãi mở miệng, bạc môi khẽ nhếch, lời ít ý nhiều mà nói với La San đang ngây ngốc bên cạnh.

“Xem ra tôi có ngoại hình thật khiến cô giáo La phải thất vọng rồi, dù sao sau này cũng mong chúng ta có thể sống hòa thuận”.

Nghe hẳn nói vậy, thầy hiệu trưởng lại càng cười tươi hơn, ánh mắt đắm đuối mơ tưởng về tình thân đồng nghiệp hài hòa giữa mọi người, chỉ có La San biết cô tiêu rồi, tiêu thật rồi, ai đời mới ngày đầu gặp mặt đã đắc tội với người ta, xem ra hẳn thực sự đã nghe thấy những lời nói lúc này của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6:

La San mở cửa bước vào nhà, căn nhà này do một tay cô trang trí, từ rèm cửa, giấy dán tường, cho đến những vật trang trí nhỏ, tất cả đều là tâm tư của cô dồn hết vào trong đó. Công việc của Đường Vũ khá bận rộn, anh vừa phải quản lý công ty, lại phải bận xã giao, còn phải luôn luôn để mắt đến mọi rắc rối trong cuộc sống hằng ngày của cô, nên phần lớn công việc trong nhà, nếu có thể thì La San đều cố gắng hoàn thành một cách tốt nhất.

Hôm nay sau khi xong giờ dạy ở trường, cô đặc biệt ghé siêu thị mua cá, muốn làm món cá hấp mà Đường Vũ yêu thích. Vừa về đến nhà, La San đã ngay lập tức bắt tay vào nấu nướng, mặc dù tay nghề của cô không được tốt lắm, thậm chí còn thua xa ông xã nhà mình, nhưng nấu ăn cho anh lại là một trong số ít những sở thích của cô, cho dù vậy thì cũng không thể phủ nhận một sự thật là số lần cô xuống bếp ít đến đáng thương. Dù sao thì nấu ăn ngon hay không cũng là do thiên phú, cô thừa nhận mình lại không có thiên phú trong lĩnh vực này.

Trong lúc cô đang vật lộn với món cá hấp ở trong bếp thì Đường Vũ bước vào. Hai người bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn anh, anh nhìn cô, rồi cả hai cùng bật cười mà không biết nói gì cả. Trên tay Đường Vũ là mấy bịch xếp đựng thực phẩm tươi sống, rất rõ ràng anh vừa mới đi chợ về. Nói đến thói quen đi chợ của anh thì ngay cả La San cũng không biết nói gì hơn, một người đàn ông thân toàn tây trang hàng hiệu mà lại đích thân đi chợ, lựa chọn kỹ càng từng loại thực phẩm một, đúng là hiếm có của hiếm có mà. Ông xã cô chọn đúng là không phải người bình thường mà.

“Sao hôm nay em lại nổi hứng nấu ăn vậy, anh nhớ dự báo thời tiết nói là không có bão mà”. Anh nhìn cô vừa cười vừa nói.

La San không thèm chấp với anh, xem như anh không tồn tại mà tiếp tục công việc trên tay. Thế nhưng có ai nói cho cô biết phải làm thế nào với con cá này đây, trong sách dạy nấu ăn cũng chỉ nói là sơ chế cá, ai mà biết phải sơ chế như thế nào cơ chứ.

Đường Vũ nhìn cô loay hoay mà không nhìn nổi cười, cô nhóc này, rõ ràng không biết làm cá mà còn cứng đầu không chịu nhờ anh giúp. Cô rõ ràng không thích ăn cá, tại sao lại mua cá về cơ chứ. Sao anh không biết bà xã của mình có tính tự ngược nhỉ.

Nhìn nụ cười ngày càng thêm rạng rỡ trên môi Đường Vũ khiến ý chí chiến đấu của La San trở dậy mạnh mẽ, cô không thắng được anh, chẳng lẽ lại thua cả con cá này sao, cô là người mang nó từ siêu thị về nhà đó. Ý chí chiến đấu hùng hục, hai tay cô dùng lực, cầm dao chém mạnh vào người con cá, tao không tin tao không thu phục được mày. Lưỡi dao sắc bén ăn sâu vào đầu cá, nhưng do không cẩn thận, phần đầu của lưỡi dao lại cứa vào tay cô, ngay lập tức một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương khiến cô hết hồn. Trong lúc La San đang ngầy người vì sợ, một bóng người đã nhanh chóng vọt đến. Đường Vũ cầm lấy tay cô đưa đến vòi nước rửa sạch vết thương.

“Á, xót quá”, miệng vết thương tiếp xúc với nước khiến La San phải hét lên đau đớn, vết thương có vẻ sâu hơn cô tưởng, không biết có để lại sẹo không nữa.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó vì đau, Đường Vũ lại cảm thấy đau lòng. Anh đưa tay cô bỏ vào miệng, lưỡi khẽ đưa nhẹ liếm mát ngón tay cô. Nhìn hành động mờ ám của anh khiến mặt La San trở nên đỏ ửng, cô dấy dựa định thoát khỏi vòng ôm của anh nhưng bị anh ngay lập tức giữ lại.

“Ngoan, em đừng làm loạn nữa, vết thương vẫn còn chảy máu đây này”, anh vừa nói vừa trừng mắt nhìn cô, ánh mắt như đe dọa, em dám làm loạn tiếp thử xem. Thì sao chứ, La San cô mới không sợ anh đâu, cô cũng có làm gì sai đâu chứ, chỉ là một vết thương bé tí tẹo thôi mà. Ngay lúc cô tính làm một cuộc nông nổi dậy thì tay anh khẽ xoa xoa đầu cô, ôm chặt cô vào ngực mình. La San không thể làm gì khác đành im lặng dụi dụi đầu trong ngực anh, lắng nghe trái tim anh đập từng nhịp ổn định khiến cô cũng thấy an lòng hơn phần nào.

“Anh nuôi em bao lâu mới lớn được như vậy, em lại không biết quý trọng bản thân mình, em bảo anh phải làm sao với em đây, hôm nay phải ăn nhiều vào, có biết không?”.

Lời nói của anh khiến suy nghĩ của cô như bị đình trệ, đầu óc cứ quay lung tung mà không thể sáng tỏ được gì. Cô muốn làm món ăn mà anh yêu thích, nhưng lại không thể làm ra bất cứ thứ gì, cô phải làm sao mới tốt đây, một con nhỏ như cô có tài đức gì mà lại có thể khiến anh yêu cô như vậy, nếu một ngày nào đó, anh thu lại phần tình cảm này thì cô còn có thể vô lo vô nghĩ như bây giờ được không?

**

Đường Vũ dẫn cô vào phòng khách, sau khi xử lý xong vết thương thì mở ti vi cho cô xem, còn tự bản thân mình thì nhanh chóng đi nấu cơm, cũng đã hơn 7h tối rồi, anh sợ cô sẽ đói. Nhìn phòng bếp như một bãi chiến trận khiến anh không khỏi cười khổ, sao hôm nay vợ anh bị ai kích động mà lại có hứng xuống bếp như vậy chứ, xem ra phải thu dọn mọi thứ cho gọn gàng thì mới có thể bắt đầu nấu ăn được.

Con cá bị La San hành hạ lúc nãy nhanh chóng được Đường Vũ dọn qua một bên, ngay cả đồng rau củ bị cô bày loạn cũng được anh sắp xếp gọn gàng cho vào tủ lạnh. Tay chân nhanh chóng dọn dẹp tàn cuộc của cô, bỗng tay Đường Vũ khựng lại, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào quyển sách nấu ăn đặt ngay bên cạnh bếp, trang sách vẫn còn được đánh dấu, trang 52, hướng dẫn cách làm món cá hấp. Cô vốn không thích ăn cá, lại đi mua cá, không thích nấu ăn nay lại lẫn lộn ở trong bếp, trái tim Đường Vũ như mềm ra khi nhớ lại tất cả những chuyện đó. Cô bé ngốc, cô không nói ra thì sao anh có thể biết được cô làm tất cả những chuyện đó là vì anh cơ chứ.

Món ăn rất nhanh được Đường Vũ hoàn thành, La San chạy lăng xăng trong phòng bếp giúp anh dọn bàn ăn, anh nấu ăn rất ngon, cả một bàn ăn đầy đủ hương sắc khiến con sâu thèm ăn trong bụng cô sớm kêu gào từ lâu rồi. Món cá hấp mà cô mất sức chín trâu hai hổ cũng không làm được nay đã nằm yên trên chiếc đĩa xinh đẹp, ngay cả canh củ từ cũng được anh nấu thật như, chỉ nhìn thôi đã ứa nước miếng rồi.

La San vội gấp một miếng cá hấp thật to, gỡ bỏ hết xương chỉ còn lại phần thịt trắng mềm thơm phức, bỏ miếng cá vào bát anh, cô cười hi hi lấy lòng anh, mong anh đại nhân độ lượng, không chấp với tiểu nhân như cô nữa.

Đường Vũ cũng gấp vào bát cô một miếng sườn thật to, từ nhỏ cô đã chỉ thích ăn thịt, không thích ăn cá, hôm nay cô lại chảy máu nhiều như vậy, anh phải ép cô ăn nhiều một chút mới được.

Cứ thế trong suốt bữa cơm, hai người họ anh gấp cho, em gấp cho anh, ngọt ngọt ngào ngào mà trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Chương 7:

Khó khăn lắm mới có được ngày chủ nhật để ngủ nướng mà Tiểu Lộ lại lôi kéo cô đi ra ngoài bằng mọi giá. Lý do chính là cô ấy phải đi xem mắt nên cần mua quần áo, vì thế nên không chút ngưng ngừng lôi kéo cô làm lao động không công, xách túi giùm cô ấy.

Đi dạo suốt cả buổi sáng, cuối cùng Tiểu Lộ cũng tạm hài lòng với chiến lợi phẩm trên tay, một chiếc váy dài màu xanh da trời, càng làm tôn thêm khí chất vẫn nhả trời sinh, cũng làm tăng thêm sự dịu dàng của cô ấy. Thực sự thì La San muốn nói với cô ấy rằng chỉ cần khi gặp đối phương cô ấy đừng nói gì hết, cứ im lặng mỉm cười là được rồi, vì chỉ cần cô ấy mở miệng nói chuyện thì cho dù bộ váy ấy có đẹp thế nào, nể nã đến mấy cũng không cứu vớt được hình tượng trí thức của cô ấy đâu. Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, có cho cô thêm mấy cái mạng cô cũng không dám nói với Tiểu Lộ điều đó.

“Ai da, đàn ông tốt trên đời này càng ngày càng hiếm, khó khăn lắm mới xuất hiện một Đường Vũ thì đã bị cậu nhanh tay bắt mất từ khi còn chưa kịp lớn rồi. Sao hồi đó ba mẹ mình không chuyển nhà, để mình có cơ hội làm hàng xóm của soái ca, thì bây giờ cũng không phải khổ như thế này.” Tiểu Lộ nhìn cô ai oán nói, cô cũng lười trả lời, trước khi đi xem mắt, lần nào cô ấy chả như vậy chứ.

“La San, cậu cũng phải cẩn thận đấy, Đường Vũ nhà cậu vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, đã sớm trở thành quốc bảo rồi, nếu cậu không canh chừng cẩn thận, anh ta bị hồ ly cướp mất cũng nên.”

“Anh ấy mới không có như vậy”. Vừa nghe bạn thân nói xấu ông xã nhà mình La San đã vội lên tiếng bảo vệ anh, cái miệng nhỏ chu lên, ánh mắt uất ức nhìn về phía Tiểu Lộ, khiến bản thân Tiểu Lộ cũng tự hoài nghi bản thân mình có phải đã làm gì ủy khuất cô ấy hay không.

“Cậu đó, cái đồ có sắc quên bạn, mình chỉ muốn cậu cẩn thận một chút thôi, cứ cho là ông xã nhà cậu không có ý gì khác, nhưng ai dám đảm bảo ngoài kia không có ai có ý nghĩ không an phận với ông xã của cậu chứ”. Cô cũng chỉ muốn tốt cho La San mà thôi, tình tình cô ấy hiền lành, đôi khi lại ngây ngô ngô không hiểu phong tình, biết đâu bị người ta bán còn giúp đếm tiền nữa thì sao.

Lời nói của Tiểu Lộ không khiến La San cảm thấy chột dạ, ngược lại cô lại có chút thấy nhớ ông xã nhà mình. Hôm nay là chủ nhật, đáng lẽ anh không phải đi làm, nhưng vì đối tác quan trọng của công ty đột nhiên liên hệ, nói có chuyện gấp cần bàn bạc, thế là ngay cả bữa sáng còn chưa kịp ăn anh đã phải đi ra ngoài.

Nhìn ánh mắt mơ mơ hồ hồ của người đối diện, Tiểu Lộ biết là cô ấy lại đang suy nghĩ vẩn vơ rồi, cô cũng lười nói tiếp, dù sao thì Đường Vũ cũng cưng chiều vợ như vậy, La San lại là đại mỹ nữ ngàn người có một, tuy tính cách hơi ngây ngô một chút nhưng như vậy cũng đáng yêu, cứ như con mèo nhỏ khiến người ta chỉ muốn ôm mãi không thôi. Chắc tại cô suy nghĩ nhiều mà thôi.

“Mình đi vệ sinh một lát, cậu cứ uống tiếp trà sữa của mình đi, không được chạy đi đâu đâu đấy”. Dứt lời, Tiểu Lộ cầm theo túi xách rời khỏi bàn, mặc cho La San tiếp tục sống trong thế giới của riêng mình.

****

“Anh ấy là bạn trai tôi, anh đừng tiếp tục làm phiền tôi nữa, chúng ta đã chia tay rồi”.

Oa, câu chuyện câu huyết đúng là đầu đầu cũng có nha, La San không ngờ mình đi uống cà phê một lát mà cũng có thể chứng kiến một màn hấp dẫn như vậy. Ánh mắt cô sáng bừng hướng về phía cô gái kia. Gương mặt sắc sảo, trang điểm tinh tế, vóc người quyến rũ, đến La San cũng phải trầm trồ, sao lại có người đẹp đến như vậy. Lại nhìn tiếp qua nhân vật nam bên cạnh, một thân tây trang anh tuấn, vóc người cao ráo, gương mặt góc cạnh, kiên nghị, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm như hút hồn những ai nhìn vào đó. Người đàn ông đó cô biết, đó chẳng phải là người mới lúc nãy còn gọi điện dặn dò cô chú ý về sớm, đừng để bản thân mệt mỏi – ông xã đại nhân nhà cô kia sao.

Tại sao anh lại ở đây, không phải lúc này anh đang cùng đối tác bàn chuyện làm ăn hay sao, cô gái kia là ai, sao lại nói anh là bạn trai của mình? Hàng loạt câu hỏi cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu La San, cô muốn chạy lại hỏi anh chuyện gì đang xảy ra vậy, tại sao cô gái kia lại nói như thế. Đang lúc cô định tiến lại hỏi anh cho rõ mọi chuyện thì anh nói:

“Tránh xa cô ấy ra, cô ấy không còn yêu anh nữa, nếu anh còn tiếp tục làm phiền bạn gái tôi nữa thì đừng có trách tôi vô tình”. Anh vừa nói vừa bắn tia nhìn sắc lạnh về phía người đàn ông kia, khiến cho đối phương không rét mà run, ấp úng không dám nói gì.

Nói xong anh dắt tay cô gái kia, hai người cùng nhau ra khỏi quán trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

La San buột ánh mắt mình rời khỏi cặp đôi khiến người ta chói mắt kia, nhấp một ngụm trà sữa, vị ngọt ngào khiến cô thấy chán ghét. Anh cứ thế mà đi rồi, anh không nhìn thấy cô đang ở gần đó, người đàn ông ngày xưa từng nói với cô cho dù cứ đâu anh cũng sẽ tìm được em. Vậy mà hôm nay cô ở ngay bên cạnh mà anh không hề hay biết, anh nói cô gái đó là bạn gái của anh, anh dắt tay cô gái đó, ánh mắt sùng nịnh, vòng tay chờ che chỉ sợ cô ta bị tổn thương. Những lời nói lúc nãy của Tiểu Lộ chọt vang lên trong đầu, đây không phải là lần đầu tiên cô ấy nói với cô về chuyện này. Nhưng những chuyện như vậy cô có thể đề phòng sao, hai người đến với nhau vì tình yêu, một khi trái tim không còn hướng về nhau nữa, ai nói cho cô biết phải níu giữ như thế nào, và có cần thiết phải níu giữ nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8:

Lúc La San cùng với Tiểu Lộ đến quán KTV thì mọi người đều đã có mặt đông đủ. Các thầy cô giáo thường ngày nghiêm trang kính cẩn vậy mà đến dịp cuối tuần lại tụ tập ăn chơi không thua kém bất cứ sinh viên nào. Nếu để học trò của mình nhìn thấy thì còn gì là phong phạm của một nhà giáo nữa chứ.

“La San, Tiểu Lộ, mau lại đây ngồi”. Người vừa lên tiếng không ai khác ngoài Vu Vận Linh, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy đỏ rực, vừa quyến rũ lại phong tình, khác hẳn với dáng vẻ điềm đạm thường ngày, có lẽ vì nghề giáo yêu cầu cao về mặt tác phong nên mỗi khi có dịp thì mọi người luôn xõa hết mức có thể.

Chỗ Vu Vận Linh ngồi là một bàn trong góc phòng, nhìn sơ qua thì chỉ có vài người La San quen, nếu như thường ngày tâm trạng vui vẻ cô cũng có thể miễn cưỡng cười nói với bọn họ, nhưng hôm nay tâm tình cô đang rất tệ, sao phải gượng ép bản thân mình làm gì cơ chứ. Vì thế nên bỏ mặc Vu Vận Linh đang cười nói bên kia, cô kéo Tiểu Lộ ngồi vào góc trong cùng của chiếc bàn gần mình nhất.

Giáo viên trong trường rất đông, La San cũng không thể nào nhớ mặt hết được, chỉ thấy mọi người lúc nào gặp nhau cũng đều trưng ra bộ dạng thân thiết như chị em mười năm không gặp, cười nói tâm tình mọi chuyện gần xa, nhưng thực chất là đang dò xét cuộc sống của nhau. La San vừa ngồi xuống thì cô giáo khác liền ngồi xuống bên cạnh cô niềm nở bắt chuyện, cô ấy khoảng chừng 30 tuổi, cô cũng không thể nhớ rõ đó là ai, chỉ thấy gương mặt cũng có chút ấn tượng. Trong lúc cô còn đang tự hỏi bản thân đã trốn vào một góc như thế này rồi mà vẫn có người tìm ra, không biết tại mình có sức hút hay tại người ta có thiên lý nhãn đây.

“Cô giáo La, lâu ngày không gặp cô càng ngày càng đẹp ra, định bao giờ mới cho chúng tôi ăn kẹo đây”.

La San còn chưa kịp trả lời thì Tiểu Lộ bên cạnh đã nói thay hộ cô:

“Cô giáo Lý, sao vừa gặp đã liên quan tâm chuyện chung thân đại sự của La San rồi, khi nào cô ấy cưới nhất định sẽ phát thiệp cho cô, cô cứ yên tâm đi, đừng nóng vội, sẽ mau gả đi đấy”.

Cách nói chuyện của cô giáo Lý này đúng là kiểu người Tiểu Lộ ghét, không thân quen gì mà vừa gặp đã tò mò chuyện riêng tư của người khác, không phải là muốn kiểm chuyện thì là gì nữa. Minh chứng cho thấy suy đoán của Tiểu Lộ là vô cùng chính xác, cô giáo Lý gì đó đúng là mặt dày vô đối, không hề e ngại mà vẫn tiếp tục cầm tay La San tâm tình thao thao bất tuyệt.

“Tôi nói này cô giáo La, con gái quan trọng nhất là tìm được một ông chồng tốt chăm sóc cho mình, xinh đẹp thì đã là gì, cô đó, đừng quá kén chọn, cứ như tôi đây thành gia lập thất, mọi chuyện đã có người giúp mình gánh vác”.

“Mới tuần trước ông xã vừa mua tặng tôi chiếc nhẫn kim cương, cô xem xem, có đẹp không, anh ấy còn định mua thêm mấy chiếc túi xách hàng hiệu cho tôi nữa, nhưng tôi sợ mang đi làm mọi người sẽ dị nghị nên bảo anh ấy không cần mua, quá lãng phí rồi”.

Nhìn cô giáo Lý tô son môi đỏ chót, cái miệng đóng mở liên tục kể lể về ông xã nhà mình khiến La San cảm thấy khó chịu, cô đứng dậy lịch sự cắt ngang lời cô ta:

“Xin lỗi, tôi muốn ra ngoài một lát, cô cứ tự nhiên”.

Nói xong cô đi thẳng ra ngoài, xem như không thấy vẻ mặt nhin cười muốn nội thương của Tiểu Lộ.

Cô đứng trước bồn rửa tay cả 10 phút như người mất hồn, âm thanh trong KTV khá hỗn loạn, cộng thêm tâm tình không tốt khiến La San như muốn nổi điên, cô tự nhắc mình phải bình tĩnh, cô còn chưa biết rõ mọi chuyện là như thế nào, không nên vội vàng kết tội Đường Vũ. Mặc dù tự an ủi bản thân như vậy nhưng trong tâm trí cô như có một cái gì đó bắt đầu nảy sinh, chính bản thân cô dù có muốn cũng không thể kiềm chế được. Cô chán ghét cảm giác bất lực này của mình, chẳng phải cô chỉ cần nhắc điện thoại lên hỏi anh là sẽ biết được đáp án hay sao? La San cầm điện thoại lên, tìm tên của anh, tay cô ngập ngừng đặt ở phím gọi, cô dừng lại một lúc lâu rồi vẫn quyết định cất điện thoại đi, cô đang sợ điều gì chứ, một đáp án mà chính bản thân cô đã mơ hồ nhận ra nhưng cô vẫn không dám thừa nhận. Nếu anh đã có người khác, nếu anh không còn yêu cô nữa thì cô phải làm sao đây. Chạy đến trước mặt người đàn bà đó làm loạn, kể lể khóc lóc với cha mẹ hai bên, hay kiên quyết không đồng ý ly hôn với anh. Hàng trăm đáp án thi nhau hiện lên trong đầu cô, nhưng La San biết cô không thể làm được như vậy, từ nhỏ cô đã được giáo dục tốt, ngay cả chữ người cũng chỉ biết có một hai câu, cho dù là người lạ ngoài đường cô cũng không nỡ thương tổn họ thì làm sao cô có thể khiến anh – người đàn ông cô yêu bị thương tổn được cơ chứ. Cho dù anh có thực sự phản bội cô, cô cũng không có cách nào mắng chửi anh thậm tệ, nếu trách thì trách bản thân cô quá yếu đuối, yêu anh đến mức không biết chữa lại một phần an toàn cho trái tim của mình.

**

Cố gắng ổn định tâm trạng hỗn loạn của mình, La San bước ra khỏi phòng vệ sinh, ai ngờ hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất trong 24 năm cuộc đời của cô, chuyện với Đường Vũ còn chưa biết thực hư thế nào thì cô lại vướng phải một chuyện rắc rối khác.

“Con ranh kia, mày không có mắt hả, va vào đại gia ta mà còn không biết xin lỗi, mày đang trừng mắt nhìn ai đấy hả?” Gã đàn ông béo ú kia cầm chặt tay La San, ép cô về phía tường, hai mắt hắn trợn trừng hung tợn, miệng nồng nặc mùi rượu.

Hơi thở của hắn kề sát mặt khiến cô cảm thấy buồn nôn, cô định dùng lực đẩy hắn ra nhưng sức lực không đủ, chỉ có thể giương mắt nhìn những người xung quanh cầu cứu.

Người đến KTV chơi có đủ thành phần từ trí thức đến bất hảo, nhưng La San chắc chắn là không có kiểu người sẵn sàng ra tay tương trợ kẻ yếu. Mọi người như đang xem kịch vui, nhìn La San cười đầy mờ ám. Lúc này La San đã uống vài ly rượu, mặc dù chỉ là rượu nhẹ nhưng cũng khiến tinh thần cô hưng phấn, cảm giác sợ hãi ban nãy đã giảm bớt phần nào, cô lấy hết can đảm hét vào mặt gã đàn ông kia.

“Bỏn cô nương đây đừng ông khi nào hả, ông mở mắt ra nhìn rõ xem là ai đụng vào ai, mau buông tôi ra, đừng có thấy tôi không nói gì mà làm tôi”.

Gã đàn ông đó bị La San chọc giận, hai mắt long sòng sọc, gã vung bàn tay to như hộ pháp của mình lên khiến La San sợ hết hồn. Cô nhắm chặt hai mắt, hy vọng cảm giác đau đớn sẽ chóng qua, làm ơn ngày mai trên mặt đừng bị sưng là được rồi.

La San chưa thấy cảm giác đau đớn trên mặt thì đã nghe tiếng gã đàn ông kia kêu la thảm thiết, cô vội mở mắt ra thì thấy hai tay gã bị bẻ ngược lại phía sau, gương mặt nhăn nhó vì đau đớn. Sau vài phút hoảng sợ, La San hoàn hồn vội chạy lại kéo tay Tường Từ Vụ, cô thực sự nghi ngờ mình không cần anh ta lại thì tay gã đàn ông kia sẽ gãy rời ra mất.

**

Sau khi hai người ra khỏi KTV, La San ngượng ngùng nhìn Tường Từ Vụ, khó khăn lắm mới mở miệng nói hai tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Cám ơn”.

Tường Từ Vụ nhìn cô với ánh mắt kẻ quân tử không thêm chấp tiểu nhân, khinh thường liếc nhìn cô một cái không nói tiếng nào mà bỏ đi luôn. Mặc dù nhìn thái độ của hắn khiến La San rất muốn lớn tiếng chửi hắn một trận, nhưng nghĩ đến hắn vừa cứu mình thì cô lại nhịn được. Cô lấy điện thoại nói với Tiểu Lộ là mình về trước, trải qua chuyện vừa rồi cô cũng chẳng còn tâm tình nào mà quay lại đó nữa.

La San đưa tay định vẫy taxi thì một chiếc xe BMW dừng lại trước mặt cô, trong lúc cô còn chưa kịp định hồn thì gương mặt vạm vỡ người mê của thầy giáo Tường đáng kính lộ ra, hắn ta lờ ý nhiều mà nói với cô hai chữ: “Lên xe”.

Mặc dù La San rất muốn bỏ mặc hắn, nghênh ngang bắt Taxi ra về, nhưng nghĩ đến việc giờ này cũng hơi muộn, nơi đây lại hơi phức tạp không thích hợp để cô đứng đợi xe một mình, thế là cô quyết định mặt dày quá giang hắn về nhà.

Đến lúc ngồi lên xe rồi thì La San mới hối hận không thôi, bây giờ cô còn có thể xuống xe được không. Từ lúc bắt đầu lên xe, ngoài câu đầu tiên hắn hỏi cô đi đâu xong thì bắt đầu chủ trương im lặng là vàng. Không khí trong xe khiến người nhát gan như La San cảm thấy ớn lạnh, không biết ngoài cô ra có ai chột dại leo lên xe Tường Từ Vụ chưa nhỉ.

Cũng may khu cô ở cũng không xa lắm, một lúc sau xe đã dừng lại trước khi La San chết cứng vì lạnh, cô vội vàng nói với hắn lời cảm ơn lần thứ hai trong ngày rồi chạy vội xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9:

Sự việc ồn ào lúc nãy khiến La San quên đi chuyện của Đường Vũ, rượu cũng đã tỉnh hẳn khiến cô thực sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Cô cứ đứng mãi trước cửa, không biết có nên mở cửa bước vào hay không, bước vào rồi thì sao chứ, nếu anh còn chưa về thì có phải bây giờ anh vẫn còn đang ở bên cô gái kia phải không, cả một ngày hôm nay hai người họ đã làm gì chứ, cô gái đó có biết đến người vợ danh chính ngôn thuận của anh là cô không, hay tất cả người quen của anh đều không biết đến sự tồn tại của cô. Chỉ cần nghĩ đến đó cũng đã khiến La San như muốn nổi điên, bàn tay cô run run mãi vẫn không mở được cửa.

Bất chợt cánh cửa được mở ra từ bên trong, Đường Vũ nhìn gương mặt tái nhợt của cô, giọng nói bất chợt đầy lo lắng:

“Sao em không gọi để anh đi đón, em về bằng cách nào vậy? Em không sao chứ, La San?”

Một loạt câu hỏi của anh càng khiến La San thêm hỗn loạn, cô bước thẩn thờ vào phòng mà không thêm liếc nhìn anh một cái. Nếu như thường ngày, chắc chắn cô sẽ xà vào lòng anh, cười ngọt ngào xin anh thứ tội vì đã về muộn, nhưng hôm nay cô chỉ thấy mệt mỏi, cảm giác cứ như có một thứ gì đó đè nặng trong lòng khiến cô muốn bùng phát, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Đường Vũ càng thêm hoang mang, chính anh cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà bà xã mình lại trở nên lạnh nhạt với mình như vậy, mọi lần mỗi khi về nhà chẳng phải cô đều xà vào lòng anh nũng nịu hay sao. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh nghe cô vợ nhỏ của mình nói bằng giọng đầy tức giận:

“Hôm nay anh đã đi đâu”.

“Đi gặp khách hàng, chẳng phải sáng nay anh đã nói với em rồi sao. Em làm sao vậy”.

Đường Vũ càng thêm lo lắng, bởi vì sau khi nghe xong câu trả lời của anh về mặt La San càng thêm trắng bệch. Cô cắn chặt hai môi, đôi mắt ngân ngấn nước mắt, không thêm nhìn anh một cái, ngay lập tức bước về phòng ngủ. Đường Vũ vội càng đuổi theo nhưng anh bị cô đóng cửa ngay trước mặt, suýt chút nữa thì ngay cả người anh cũng đâm sầm vào cửa rồi.

Trong lúc Đường Vũ đang lúng túng không biết có nên dùng chìa khóa dự phòng để mở cửa hay không thì ở trong phòng La San đã vội vàng thu dọn hành lý. Cô bỏ toàn bộ quần áo mà cô thấy trong tầm mắt vào va ly, trong đầu thì đang tính toán xem tối nay mình phải ở đâu.

Cửa phòng bất chợt mở ra, Đường Vũ tròn tròn mắt nhìn bà xã than yêu của mình kéo va ly bước ra khỏi phòng. Ngay lập tức anh đưa tay ngăn cô lại.

“Em đang làm gì vậy”.

“Em muốn ra khỏi nhà, anh không thấy sao mà còn hỏi”. La San buống bình trả lời anh. Ngày thường cô luôn dịu dàng mềm mại, hơi một chút là nhận lỗi, vậy mà hôm nay lại dám lên mặt với anh. Đường Vũ là ai cơ chứ, đại não của anh nhanh chóng chuyển động, sáng nay cô nói là đi shopping với Tiểu Lộ, sau đó là đến KTV tụ tập với mấy đồng nghiệp trong trường, vậy thì...chưa đầy 30 giây anh đã hiểu ra vấn đề nằm ở đâu rồi.

“La San, em ghen”. Đây rõ ràng là một câu khẳng định.

“Em không có”. Thấy anh biết được suy nghĩ của mình, La San cũng không chịu yếu thế, vênh mặt lên cãi lại.

Cho đến lúc này đây cô mới bàng hoàng nhận ra sự chênh lệch quá lớn giữa anh và mình. Cô cao 1m65, so với phần đông phụ nữ cũng không tính là thấp, vậy mà đứng với anh cũng chỉ cao hơn bà vai anh một chút. Chính vì thế cho dù cô tự tin lần này mình có đầy đủ lý lẽ để có thể lên mặt với anh, nhưng sao cô càng nhìn tình cảnh này càng thấy mình yếu thế là sao. Cô tức giận với anh mà sao cứ như con thỏ nhỏ bày trò trẻ con với sói vậy.

“Anh không biết sáng nay em thấy được gì, nhưng cô gái ấy là con đối tác của anh, cô ấy nhờ anh ra mặt giúp vì tên bạn trai cũ ngày nào cũng tới làm phiền. Nể mặt ba cô ấy anh mới ra mặt, chuyện cũng không có gì, anh từ chối thì lại ra vẻ quá kiêu cách”.

“Ai cần anh giải thích, anh đứng sang một bên đi, em muốn dọn ra ngoài”.

“Bây giờ muộn rồi, em không bắt được taxi đâu”.

Đường Vũ vừa nói vừa đưa tay cầm lấy hành lý của cô, mặc cho La San tức giận thế nào cũng không giành lại được. Vẫn biết thể lực nam nữ có sự chênh lệch rất lớn, thế nhưng La San cũng không ngờ là nó lại lớn đến như vậy. Cô không những không giữ được vali mà còn bị Đường Vũ mạnh mẽ ôm cả người lẫn hành lý đi về phòng.

***

Cô đã dành thời gian cả ngày hôm nay để suy nghĩ xem mình nên làm gì, cùng anh nháo nhào một trận, giận dỗi bỏ nhà ra đi, ly hôn, phân chia tài sản... cái gì cô cũng nghĩ đến, chỉ là không ngồi, suốt 24 năm cuộc đời cô lại không học được đạo lý “người tính không bằng trời tính”. Cô còn chưa kịp làm gì thì đã bị vài câu nói của Đường Vũ áp đảo, càng nghĩ càng thấy không phục, cô quyết tâm hôm nay phải giải quyết chuyện này cho xong, nếu không sau này lại có con của đối tác A,B,C,D tìm đến chồng cô nhờ giải quyết những chuyện tương tự như vậy nữa thì sao? Chồng cô chẳng lẽ lại để cho người khác xài miễn phí chắc.

Trong phòng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, La San tức giận khiến mặt đỏ bừng, chỉ cần nhớ lại hình ảnh lúc sáng lại khiến cho đầu óc cô nóng hết cả lên.

“Người ta vừa mới chia tay bạn trai, chắc đang đau lòng lắm, sao anh không ở lại an ủi thêm “vài đêm” rồi hẵng về”.

Biết cô còn đang tức giận nên Đường Vũ chẳng muốn chấp nhứt với cô làm gì, nhưng bộ dạng cô gái nhỏ đang ghen của cô khiến anh lại nổi lên hứng thú trêu chọc cô một chút.

“Chỉ cần có lòng muốn an ủi thì đâu nhất thiết phải là ban đêm mới được, em biết mà, đúng không”. Vừa nói ánh mắt anh nhìn cô đầy mờ ám khiến La San vừa thẹn vừa giận.

“Thế sao anh không đi theo cô ta luôn đi, người ta xinh đẹp, thành thực, quyến rũ thế cơ mà, còn về đây làm gì nữa”.

“Chẳng phải ở đây cũng có người xinh đẹp, thành thực, quyến rũ đang cần anh an ủi sao.” Anh vừa nói vừa sáp lại gần cô.

“Ai cần anh an ủi chứ, nếu em có muốn an ủi cũng không cần anh bận tâm”. Cô lớn tiếng phản bác lại anh hòng che đi sự hỗn loạn trong lòng.

Nghe cô nói vậy khiến con thú nhỏ trong lòng Đường Vũ nổi lên, cô bé này, càng ngày càng không biết kiêng nể gì nữa rồi, ánh mắt anh nguy hiểm nhìn cô đầy ý vị.

“Em nói em còn cần người khác an ủi hả, chẳng lẽ anh không thỏa mãn được em sao, cô bé”.

Nhìn vào ánh mắt của anh, La San đã biết mình sai triệt để rồi, cô không dám suy nghĩ nhiều, ngay lập tức chạy trốn khỏi phòng, nhưng chân còn chưa ra đến cửa thì đã bị anh bắt lại. Hu hu, ai bảo chân cô ngắn không bì lại được với người ta cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10:

La San chờ đợi mãi mới đến cuối tuần, cô đã nói với Đường Vũ từ trước nên hôm nay anh không sắp xếp lịch hẹn xã giao hay công việc gì cả.

Từ ngày nhìn thấy những tấm hình trong thư phòng của Đường Vũ, trong lòng La San đã thầm nghĩ đến một ngày phải lôi kéo anh đi chụp hình chung mới được. Ai đời hai vợ chồng với nhau mà ngoài ảnh cưới ra thì chẳng có lấy một tấm hình chụp chung nào cả. Ngày xưa cô phải nhân lúc anh ngủ mà chụp lén thì mới có được tấm hình của anh, người gì đâu mà còn khó xin hình hơn cả ngôi sao nữa chứ, mà cũng may anh không phải người nổi tiếng, nếu không mấy fan làm sao sống nổi với thần tượng lạnh lùng này chứ.

Mục tiêu ngày hôm nay của La San là nhất định phải phá vỡ hình tượng mặt lạnh mà Đường Vũ xây dựng từ xưa đến nay. Kế hoạch của cô rất ư là chi tiết, từ việc tìm địa điểm chụp hình, ăn trưa, ăn tối cô đều đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, đến chính cô còn phải tự khen mình nữa mà, kakaka.

Ngay từ sáng sớm La San đã kêu anh dậy khiến cho Đường Vũ một phen giật mình. Kéo chiếc đồng hồ bên cạnh giường lên xem, anh giường như không còn tin vào mắt mình nữa, ông trời ơi, mới có 7h30, cô vợ của anh hôm nay vẫn ổn đấy chứ.

Trong lúc anh còn chưa kịp định hình xem điều gì đang xảy ra thì La San đã kéo anh vào phòng tắm, ríu rít nói với anh một tràng dài gì gì đó, còn cô lại tắt bật chạy nhanh về phía nhà bếp. Nhìn cô như con sóc nhỏ, chạy lăng xăng làm mọi chuyện khiến cho Đường Vũ bật cười, lo nghĩ không biết cô lại sắp bày trò gì nữa đây. Từ trước đến nay, chưa bao giờ anh nghĩ mình lại có sức chịu đựng lớn đến như vậy, nhưng kể từ khi kết hôn với cô, anh lại suy nghĩ khác, vì chỉ cần đó là cô thì có thể nào anh vẫn chịu được.

**

Nhìn công viên trò chơi ở trước mặt, Đường Vũ chỉ muốn bỏ về ngay lập tức. Anh biết cô vợ nhà mình thích những thứ nhỏ nhỏ xinh xinh, nhưng có cùng sở thích với thiếu nhi như thế này thì anh cũng không dám tương tượng đến. Anh rào bước tính kéo cô đi về ngay và luôn, nhưng cô lại dùng ánh mắt tròn xoe nhìn anh đầy mong đợi, thôi thì chiều cô một lần này thôi vậy. Nghĩ lại thì sau khi tốt nghiệp cấp 3, anh không còn dẫn La San đến đây chơi nữa rồi.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời xanh, mây trắng, nắng vàng xen lẫn gió nhẹ hiu hiu, lại thêm là ngày cuối tuần nên khu vui chơi rất đông người. Anh chỉ muốn dẫn cô đi vòng vòng xung quanh một lúc rồi về, còn La San lại hào hứng kéo ông chồng nhà mình chen vào quầy bán vé. Đường Vũ ái ngại nhìn xung quanh. Kế bên anh là một bạn nhỏ đang nắm tay cha mẹ, ánh mắt đầy hào hứng xếp hàng mua vé, nhìn sang bên cạnh nữa là một đám học sinh tiểu học đang được giáo viên điểm danh để chuẩn bị mua vé. Ánh mắt Đường Vũ không dám nhìn ra xa nữa, bởi vì anh biết có nhìn thế nào đi chăng nữa thì ở đây cũng chẳng có ai như anh và La San- những kẻ lớn đầu còn đi giành vé chơi trò chơi với con nít.

Thôi thì vì bà xã, Đường Vũ lại quyết định nhịn thêm một lần nữa, những người này anh cũng chỉ gặp có một lần, qua hôm nay thì ai biết anh là ai đâu, sợ gì mất mặt cơ chứ. Thế là trong khu vui xảy ra một cảnh như sau, một anh chàng đẹp trai dắt tay một cô nàng xinh gái, cả hai nổi bật giữa đám trẻ con, ánh mắt chăm chú xếp hàng mua vé chơi trò chơi.

Sau tất cả nỗ lực để không bỏ về giữa chừng, cuối cùng thì Đường Vũ cũng kéo được La San lên được cabin dành cho bọn họ. Đây là vòng quay mặt trời nổi tiếng của thành phố bọn họ, chỉ cần khi vòng quay lên đến đỉnh thì có thể quan sát được toàn cảnh của thành phố.

Vừa lên đến nơi thì La San đã vội vàng lôi máy chụp hình ra, cô muốn chụp lại toàn cảnh thành phố nhìn từ trên cao, thế nhưng phải đợi 15 phút thì vòng xoay mới lên đến đỉnh, nên cô chỉ biết vừa ngắm cảnh xung quanh, vừa nhìn đồng hồ, cứ như cô càng nhìn thì nó càng chạy nhanh hơn vậy.

Đường Vũ nhìn cô vợ nhà mình, trong lòng thầm nghĩ không biết cô có thể chịu đựng được nổi bao lâu. Đúng như anh dự đoán, chưa đầy 5 phút sau, cái đầu nhỏ của cô đã dựa vào vai anh ngủ ngon lành. Cô vốn là một con heo mê ngủ, sáng nay lại dậy sớm như vậy, anh đã sớm biết chuyện này nhất định sẽ xảy ra, chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy.

Nhìn cô đang ngủ ngon lành, hàng mi rậm chớp động, đôi môi nhỏ khẽ nhếch lên giống như đang mơ một giấc mơ ngọt ngào khiến tâm anh khẽ động. Anh hơi nghiêng người một chút, một tay chỉnh lại tư thế cho cô dễ ngủ, tay còn lại thì bất lấy máy chụp hình trong tay cô. Anh đưa máy lên cao, môi mông khẽ chạm vào gò má đỏ hồng của cô, Đường Vũ khẽ cười, một tay nhấn phím chụp, ghi lại khoảnh khắc ngọt ngào của hai người, coi như hoàn thành tâm nguyện cả ngày hôm nay của cô vậy.

Bên cạnh anh, La San vẫn ngủ ngon lành, đôi lúc lại cọ cọ vào người anh tìm tư thế dễ ngủ, còn anh vẫn chăm chú nhìn đồng hồ, anh thường nói cô luôn làm những điều ngốc nghếch, nhưng có vẻ như càng ở chung anh càng bị nhiễm những thói quen đó của cô thì phải. Giờ đây anh cũng đang đếm từng nhịp kim giây, chậm rãi như nhịp đập trái tim hòa quyện của hai người, chờ đợi khoảng khắc vòng xoay lên đến đỉnh cao nhất. Vì cô đã ngủ, nên anh chỉ muốn giúp cô ghi lại thời khắc xinh đẹp của thành phố mà họ đã sống suốt mấy chục năm qua. Thực sự thì anh cũng chẳng nghĩ nhìn toàn cảnh thành phố từ xa sẽ đẹp hơn nhìn gần là bao, nhưng điều đó đối với anh không quan trọng, chỉ đơn giản là vì, cô thích nó, đối với anh như thế là đủ rồi.

Cô gái của anh, hãy cứ sống theo cách mà em thích, đi trên con đường mà em chọn và hãy vui theo cách mà em muốn. Đừng lo lắng hay bận tâm gì cả, bởi vì chỉ cần mỗi lần em nhìn lại phía sau, sẽ luôn thấy anh đang ở đó, dõi theo từng bước chân cuộc đời của em. Đừng ngần ngại với anh, có lẽ suốt đời này em cũng không biết được, hạnh phúc của cuộc đời anh là được nhìn em tỏa sáng khi em là chính em.

Ngủ ngon cô bé nhé, vì ngày hôm nay em đã phải vất vả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11:

Sáng thứ hai phải đi làm lại sau hai ngày nghỉ cuối tuần thật là một con ác mộng mà chỉ những ai đi làm mới hiểu được. La San vừa chạy vội vào phòng giáo vụ thì bất ngờ đụng phải một tường thịt khiến cô xém chút nữa là bật ngã ra đằng sau. Cũng may đối phương phản ứng tương đối nhanh nhẹn, hai tay vội đỡ phía sau lưng cô mới giúp cô tránh được màn tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu. La San nhanh chóng ổn định lại dáng đứng, ngẩng mặt lên định cảm ơn ân nhân cứu mạng của mình, khoe miệng cô mỉm cười tiêu chuẩn, hai tay chấp lại đây thành kính, ánh mắt đầy sùng bái nhìn ân nhân. Thế nhưng tất cả hành động của cô đông cứng ngay lập tức khi nhìn rõ gương mặt yêu nghiệt của đối phương.

Tướng Tử Vụ, thầy giáo trẻ tuổi, đẹp trai mới chuyển đến của hệ tiếng Anh, vị ân nhân cứu mạng cô tuần trước, cũng hân hạnh là đáng ban ơn đối với cô vài giây trước đang nhìn cô cười đầy khinh bỉ. Nếu đối phương là người khác thì nhất định La San sẽ cảm tạ từ tận đáy lòng, nhưng đối với Tướng đại ca trước mặt đây lại là chuyện khác. Chính bản thân La San cũng không thể hiểu được tại sao ngay từ đầu cô đã có ác cảm với anh ta như vậy, cho dù rất cố gắng, cô chỉ có thể miễn cưỡng cười cười và nói với anh ta hai tiếng “cám ơn” đầy khách sáo rồi sau đó chạy lẹ vào văn phòng.

Thầy hiệu trưởng trông thấy La San thì vội vàng niềm nở mời cô ngồi, hành động này khiến La San cảm thấy bất an trong lòng. Ai mà không biết ngoài được gọi là hiệu trưởng thì ông ta còn được toàn thể sinh viên và giáo viên trong trường đặt cho biệt danh là “Thôi mặt sắt” cơ chứ. Gương mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, ra chiều uyên thâm, sâu sắc, thật khiến cho người ta khó chịu.

La San vừa ngồi xuống ghế thì Thôi mặt sắt cũng vào đề ngay mà không cần vòng vo làm gì cả:

“Cô giáo La cũng biết là năm học mới sắp đến, tình hình chiêu sinh của các trường đại học ngày càng khó khăn có phải không?”.

“Đạ, ầu cũng tại vì vài năm gần đây, các trường đại học dân lập, trường quốc tế mọc lên như nấm, nên có sự cạnh tranh cũng là điều dễ hiểu”. Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lời hiệu trưởng.

“Chính vậy đó, mặc dù trường ta cũng là ngôi trường có chút danh tiếng, nhưng cũng vô cùng khó khăn trong việc chiêu mộ học sinh, thế nên tôi đã có một sáng kiến”.

“Sáng kiến gì vậy ạ”. La San toát mồ hôi, thầm than trong lòng, cái sáng kiến lần trước của quý ông đây đã khiến cô phải đi công tác mấy tuần liền, chiến tranh lạnh với Đường Vũ cho đến lúc về. Không biết lần này lại là tối kiến gì nữa đây.

“Chính là phải mở rộng tuyên truyền, quảng bá đến hầu khắp các tỉnh trong cả nước, đặc biệt là các tỉnh vùng sâu vùng xa. Cô cũng biết đấy, các học sinh ở đó thiệt thòi về mọi mặt, những người làm nghề giáo như chúng ta không thể không giúp sức cho các em tiếp tục con đường học tập được, đó cũng là vì tương lai sau này của đất nước.....”.

Thôi mặt sắt cứ thế làm một bài diễn thuyết hào hùng về sự nghiệp trồng người của nước nhà, khiến La San không thể nào thoái thác nổi. Hậu quả của việc ngồi nghe giảng đạo hơn một tiếng trong phòng giáo vụ là La Sa đã bị cưỡng ép tham gia vào chuyến công tác đến tỉnh X vào tuần tới.

***

“Minh nói này La San, sao cậu cãi nhau với mình cũng có thua kém câu nào đâu mà sao cứ gặp Thôi mặt sắt là lại cảm như hén thế hả? Cái nhiệm vụ vinh quang vĩ đại đó mà sao cậu cũng dậm nhận hả”. Tiểu Lộ chỉ hận rèn sắt không thành thép, làm cho cô một bài giáo dục tư tưởng.

“Thì tại đang nghỉ hè, giờ lên lớp không nhiều, mình làm sao từ chối được”. La San áp ứng biện hộ.

“Thế sao cậu không hỏi xem, trường này có bao nhiêu giáo viên, sao lần nào đi công tác xa cũng là cậu? chẳng lẽ cậu không biết viện có ốm đau bệnh tật, cái gì mà chả được cơ chứ”.

“Thôi được rồi, cậu đừng mắng mình nữa, mình chỉ đi nốt lần này thôi, tuyệt đối không có lần sau, được chưa?”. Vừa nói La San vừa đưa tay lên cao như thể non hẹn biển với Tiểu Lộ.

Nhìn hành động như trẻ con đó của cô, Tiểu Lộ cũng không nhịn nổi mà bật cười. Người ngốc có phúc của người ngốc, vô tư không tính toán gì như La San biết đâu lại gặp may, bằng chứng là việc cô đã nắm chặt Đường Vũ trong tay rồi còn gì. Chuyện đến nước này cô cũng chỉ còn biết cầu mong cô bé ngốc nghếch này có thể thuận lợi qua được cửa của Đường Vũ trong chuyến công tác này mà thôi.

Chuyện mà Tiểu Lộ lo không phải là không có lý. Lần trước La San đã lén trốn ông chồng nhà mình mới có thể thuận lợi chạy ra nước ngoài được hai tuần, lần này có cho thêm mười lá gan nữa cô cũng không dám đi công tác mà không khai báo với anh. Đường Vũ không phải là một người khó nói chuyện hay thích kiểm soát cô, thế nhưng anh tuyệt đối sẽ không đồng ý để cô một thân một mình đi đến vùng quê xa xôi nào đó. Hơn ai hết anh hiểu được con người cô trưởng thành đến mức nào, nên loại chuyện có tính mạo hiểm cao thế này xưa giờ chưa bao giờ anh đồng ý với La San.

Suy tính mọi chuyện thật kỹ càng, La San quyết định thành thật khai báo với ông xã đại nhân. Nghĩ là làm, cô ngay lập tức bắt taxi chạy đến công ty của Đường Vũ, tập đoàn Đường thị.

Trụ sở Đường thị là một tòa nhà 38 tầng nằm ngay trung tâm thành phố, từ ngày kết hôn với anh La San cực kỳ ít khi xuất hiện ở đây, bởi vì cô không muốn can thiệp nhiều vào công việc của anh. Vì thế nên khi nhìn thấy cô nhóc nhà mình ngồi ngoan ngoãn ở trong văn phòng, Đường Vũ biết chắc chắn

cô có chuyện muốn nhờ vả.

Trương Hán đặt ly nước cam trước mặt La San rồi lặng lẽ rời khỏi phòng tổng giám đốc, nhường không gian riêng cho hai vợ chồng bọn họ.

La San uống một ngụm nước cam xong, vội vàng nhìn Đường Vũ cười lấy lòng.

“Anh, nước cam ở công ty anh ngon thật”.

“...”

Đường Vũ chỉ nhìn cô cười cười mà không nói gì càng khiến cho La San thêm lo lắng. Suy đi tính lại một hồi cô quyết định nói thẳng mọi chuyện với anh.

“Chòoooo...”

La San cất tiếng gọi đầy ngọt ngào, hai tay túm lấy tay anh cười đến lúng lúng, từ trước đến nay cô xài chiêu này với anh chưa bao giờ thất bại. Quả đúng như vậy, không cần cô sử dụng chiêu thức thứ hai thì Đường Vũ đã lên tiếng, giọng nói đầy sùng sịnh.

“Nói đi, em lại gây họa gì rồi hả”. Anh đưa tay vuốt lại lon tóc loạn xò trước trán La San, mỉm cười ảm áp.

“Anh làm như em suốt ngày chỉ biết gây họa không bằng”. Cô vừa nói vừa chu chu cái miệng nhỏ, điệu bộ như trẻ em bị người lớn trách oan.

Thấy thế Đường Vũ cũng không tiếp lời, anh quay trở lại bàn làm việc, tiện tay mở một tập hồ sơ ra nghiên cứu. Thế nhưng chưa đầy năm giây sau, nhìn điệu bộ tràn đầy bất mãn của cô khiến anh không nhịn được lại hỏi.

“Nếu không có chuyện gì thì tại sao em lại đột ngột đến thăm anh”.

“Thì để xem anh có tình nhân bí mật nào ở công ty không, em mà phát hiện ra thì anh biết tay em, em sẽ, em sẽ...”.

“Sẽ thế nào?”. Đường Vũ nhìn La San đầy hứng thú.

“Em sẽ đi công tác đến một nơi thật xa”. Vừa nói cô vừa vênh mặt lên, điệu bộ ta không sợ ai hết.

Thì ra là vậy, cô vợ nhỏ nhà anh vòng vo một hồi thì ra lại muốn nói với anh chuyện đi công tác. Thực lòng anh không muốn cô đi, con gái một thân một mình đến một nơi xa lạ chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả, huống chi cô lại là người đơn thuần, ít kinh nghiệm sống.

“Anh, lần này em chỉ đi có hai ngày thôi, rất nhanh sẽ trở về”.

“Em tuyệt đối sẽ cố gắng không gây chuyện, chuyên tâm công tác”.

“Em cũng không nhìn ngắm mọi chàng trai trẻ xung quanh, cho dù có đẹp thế nào em cũng không nhìn”. Bàn tay nhỏ nhắn giơ lên như muốn tuyên thệ.

Liếc thấy vẻ mặt ông chồng nhà mình vẫn không xoay chuyển, La San vội vàng chạy lại, chân chó ôm lấy anh, miệng quệt quệt nói:

“Anh mà không cho em đi, em sẽ quần lấy anh cả ngày, xem anh làm sao làm việc được”.

Nhìn cô mang vẻ mặt ăn vạ, bắm chặt anh không buông, Đường Vũ cũng dở khóc dở cười, cô đã mang vẻ sống chết không buông như vậy thì anh còn biết làm sao được. Thôi thì tùy cô tận hứng vậy. Sáng thứ hai phải đi làm lại sau hai ngày nghỉ cuối tuần thật là một con ác mộng mà chỉ những ai đi làm mới hiểu được. La San vừa chạy vội vào phòng giáo vụ thì bất ngờ đụng phải một tường thịt khiến cô xém chút nữa là bật ngã ra đằng sau. Cũng may đối phương phản ứng tương đối nhanh nhẹn, hai tay vội đỡ phía sau lưng cô mới giúp cô tránh được màn tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu. La San nhanh chóng ổn định lại dáng đứng, ngẩng mặt lên định cảm ơn ân nhân cứu mạng của mình, khỏe miệng cô mỉm cười tiêu chuẩn, hai tay chấp lại đầy thành kính, ánh mắt đầy sùng bái nhìn ân nhân. Thế nhưng tất cả hành động của cô đông cứng ngay lập tức khi nhìn rõ gương mặt yêu nghiệt của đối phương.

Tường Tử Vụ, thầy giáo trẻ tuổi, đẹp trai mới chuyển đến của hệ tiếng Anh, vị ân nhân cứu mạng cô tuần trước, cũng hân hạnh là đồng bạn on đối với cô vài giây trước đang nhìn cô cười đầy khinh bỉ. Nếu đối phương là người khác thì nhất định La San sẽ cảm tạ từ tận đáy lòng, nhưng đối với Tường đại ca trước mặt đây lại là chuyện khác. Chính bản thân La San cũng không thể hiểu được tại sao ngay từ đầu cô đã có ác cảm với anh ta như vậy, cho dù rất cố gắng, cô chỉ có thể miễn cưỡng cười cười và nói với anh ta hai tiếng “cảm ơn” đầy khách sáo rồi sau đó chạy lẹ vào văn phòng.

Thầy hiệu trưởng trông thấy La San thì vội vàng niềm nở mời cô ngồi, hành động này khiến La San cảm thấy bất an trong lòng. Ai mà không biết ngoài được gọi là hiệu trưởng thì ông ta còn được toàn thể sinh viên và giáo viên trong trường đặt cho biệt danh là “Thôi mặt sắt” cơ chứ. Gương mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, ra chiều uyên thâm, sâu sắc, thật khiến cho người ta khó chịu.

La San vừa ngồi xuống ghế thì Thôi mặt sắt cũng vào đề ngay mà không cần vòng vo làm gì cả:

“Cô giáo La cũng biết là năm học mới sắp đến, tình hình chiêu sinh của các trường đại học ngày càng khó khăn có phải không?”.

“Dạ, ầu cũng tại vì vài năm gần đây, các trường đại học dân lập, trường quốc tế mọc lên như nấm, nên có sự cạnh tranh cũng là điều dễ hiểu”. Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lời hiệu trưởng.

“Chính vậy đó, mặc dù trường ta cũng là ngôi trường có chút danh tiếng, nhưng cũng vô cùng khó khăn trong việc chiêu mộ học sinh, thế nên tôi đã có một sáng kiến”.

“Sáng kiến gì vậy a”. La San toát mồ hôi, thầm than trong lòng, cái sáng kiến lần trước của quý ông đây đã khiến cô phải đi công tác mấy tuần liền, chiến tranh lạnh với Đường Vũ cho đến lúc về. Không biết lần này lại là tối kiến gì nữa đây.

“Chính là phải mở rộng tuyên truyền, quảng bá đến hầu khắp các tỉnh trong cả nước, đặc biệt là các tỉnh vùng sâu vùng xa. Cô cũng biết đấy, các học sinh ở đó thiệt thòi về mọi mặt, những người làm nghề giáo như chúng ta không thể không giúp sức cho các em tiếp tục con đường học tập được, đó cũng là vì tương lai sau này của đất nước.....”.

Thôi mất sức cứ thế làm một bài diễn thuyết hào hùng về sự nghiệp trồng người của nước nhà, khiến La San không thể nào thoái thác nổi. Hậu quả của việc ngồi nghe giảng đạo hơn một tiếng trong phòng giáo vụ là La Sa đã bị cưỡng ép tham gia vào chuyến công tác đến tỉnh X vào tuần tới.

***

“Mình nói này La San, sao cậu cãi nhau với mình cũng có thua kém câu nào đâu mà sao cứ gặp Thôi mất sức là lại căm như hến thế hả? Cái nhiệm vụ vinh quang vĩ đại đó mà sao cậu cũng dám nhận hả”. Tiểu Lộ chỉ hận rèn sắt không thành thép, làm cho cô một bài giáo dục tư tưởng.

“Thì tại đang nghỉ hè, giờ lên lớp không nhiều, mình làm sao từ chối được”. La San áp ứng biện hộ.

“Thế sao cậu không hỏi xem, trường này có bao nhiêu giáo viên, sao lần nào đi công tác xa cũng là cậu? chẳng lẽ cậu không biết viện cớ ốm đau bệnh tật, cái gì mà chả được cơ chứ”.

“Thôi được rồi, cậu đừng mắng mình nữa, mình chỉ đi nốt lần này thôi, tuyệt đối không có lần sau, được chưa”. Vừa nói La San vừa đưa tay lên cao như thể non hẹn biển với Tiểu Lộ.

Nhìn hành động như trẻ con đó của cô, Tiểu Lộ cũng không nhịn nổi mà bật cười. Người ngốc có phúc của người ngốc, vô tư không tính toán gì như La San biết đâu lại gặp may, bằng chứng là việc cô đã nắm chặt Đường Vũ trong tay rồi còn gì. Chuyện đến nước này cô cũng chỉ còn biết cầu mong cô bé ngốc nghếch này có thể thuận lợi qua được cửa của Đường Vũ trong chuyến công tác này mà thôi.

Chuyện mà Tiểu Lộ lo không phải là không có lý. Lần trước La San đã lên trốn ông chồng nhà mình mới có thể thuận lợi chạy ra nước ngoài được hai tuần, lần này có cho thêm mười lá gan nữa cô cũng không dám đi công tác mà không khai báo với anh. Đường Vũ không phải là một người khó nói chuyện hay thích kiểm soát cô, thế nhưng anh tuyệt đối sẽ không đồng ý để cô một thân một mình đi đến vùng quê xa xôi nào đó. Hơn ai hết anh hiểu được con người cô trưởng thành đến mức nào, nên loại chuyện có tính mạo hiểm cao thế này xưa giờ chưa bao giờ anh đồng ý với La San.

Suy tính mọi chuyện thật kỹ càng, La San quyết định thành thật khai báo với ông xã đại nhân. Nghĩ là làm, cô ngay lập tức bắt taxi chạy đến công ty của Đường Vũ, tập đoàn Đường thị.

Trụ sở Đường thị là một tòa nhà 38 tầng nằm ngay trung tâm thành phố, từ ngày kết hôn với anh La San cực kỳ ít khi xuất hiện ở đây, bởi vì cô không muốn can thiệp nhiều vào công việc của anh. Vì thế nên khi nhìn thấy cô nhóc nhà mình ngồi ngoan ngoãn ở trong văn phòng, Đường Vũ biết chắc chắn cô có chuyện muốn nhờ vả.

Trương Hán đặt ly nước cam trứng mặt La San rồi lặng lẽ rời khỏi phòng tổng giám đốc, nhường không gian riêng cho hai vợ chồng bọn họ.

La San uống một ngụm nước cam xong, vội vàng nhìn Đường Vũ cười lấy lòng.

“Anh, nước cam ở công ty anh ngon thật”.

“...”

Đường Vũ chỉ nhìn cô cười cười mà không nói gì càng khiến cho La San thêm loạn. Suy đi tính lại một hồi cô quyết định nói thẳng mọi chuyện với anh.

“Chòongggg....”

La San cất tiếng gọi đầy ngọt ngào, hai tay túm lấy tay anh cười đến lúng liếng, từ trước đến nay cô xài chiêu này với anh chưa bao giờ thất bại. Quả đúng như vậy, không cần cô sử dụng chiêu thức thứ hai thì Đường Vũ đã lên tiếng, giọng nói đầy sùng nịnh.

“Nói đi, em lại gây họa gì rồi hả”. Anh đưa tay vuốt lại lon tóc loạn xòà trước trán La San, mỉm cười âm áp.

“Anh làm như em suốt ngày chỉ biết gây họa không bằng”. Cô vừa nói vừa chu chu cái miệng nhỏ, điệu bộ như trẻ em bị người lớn trách oan.

Thấy thế Đường Vũ cũng không tiếp lời, anh quay trở lại bàn làm việc, tiện tay mở một tập hồ sơ ra nghiên cứu. Thế nhưng chưa đầy năm giây sau, nhìn điệu bộ tràn đầy bất mãn của cô khiến anh không nhịn được lại hỏi.

“Nếu không có chuyện gì thì tại sao em lại đột ngột đến thăm anh”.

“Thì để xem anh có tình nhân bí mật nào ở công ty không, em mà phát hiện ra thì anh biết tay em, em sẽ, em sẽ...”.

“Sẽ thế nào?”. Đường Vũ nhìn La San đầy hứng thú.

“Em sẽ đi công tác đến một nơi thật xa”. Vừa nói cô vừa vênh mặt lên, điệu bộ ta không sợ ai hết.

Thì ra là vậy, cô vợ nhỏ nhà anh vòng vo một hồi thì ra lại muốn nói với anh chuyện đi công tác. Thực lòng anh không muốn cô đi, con gái một thân một mình đến một nơi xa lạ chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả, huống chi cô lại là người đơn thuần, ít kinh nghiệm sống.

“Anh, lần này em chỉ đi có hai ngày thôi, rất nhanh sẽ trở về”.

“Em tuyệt đối sẽ cố gắng không gây chuyện, chuyên tâm công tác”.

“Em cũng không nhìn ngắm mọi chàng trai trẻ xung quanh, cho dù có đẹp thế nào em cũng không nhìn”. Bàn tay nhỏ nhắn giờ lên như muốn tuyên thệ.

Liếc thấy vẻ mặt ông chồng nhà mình vẫn không xoay chuyển, La San vội vàng chạy lại, chân chó ôm lấy anh, miệng quệt quệt nói:

“Anh mà không cho em đi, em sẽ quần lấy anh cả ngày, xem anh làm sao làm việc được”.

Nhìn cô mang về mặt ăn vạ, bám chặt anh không buông, Đường Vũ cũng dở khóc dở cười, cô đã mang về sống chết không buông như vậy thì anh còn biết làm sao được. Thời thì tùy cô tận hưởng vậy. Sáng thứ hai phải đi làm lại sau hai ngày nghỉ cuối tuần thật là một con ác mộng mà chỉ những ai đi làm mới hiểu được. La San vừa chạy vội vào phòng giáo vụ thì bất ngờ đụng phải một tường thịt khiến cô xém chút nữa là bật ngửa ra đằng sau. Cũng may đối phương phản ứng tương đối nhanh nhẹn, hai tay vội đỡ phía sau lưng cô mới giúp cô tránh được màn tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu. La San nhanh chóng ổn định lại dáng đứng, ngẩng mặt lên định cảm ơn ân nhân cứu mạng của mình, khỏe miệng cô mỉm cười tiêu chuẩn, hai tay chấp lại đây thành kính, ánh mắt đầy sùng bái nhìn ân nhân. Thế nhưng tất cả hành động của cô đông cứng ngay lập tức khi nhìn rõ gương mặt yêu nghiệt của đối phương.

Tường Tử Vụ, thầy giáo trẻ tuổi, đẹp trai mới chuyển đến của hệ tiếng Anh, vị ân nhân cứu mạng cô tuần trước, cũng hân hạnh là đáng ban ơn đối với cô vài giây trước đang nhìn cô cười đầy khinh bỉ. Nếu đối phương là người khác thì nhất định La San sẽ cảm tạ từ tận đáy lòng, nhưng đối với Tường đại ca trước mặt đây lại là chuyện khác. Chính bản thân La San cũng không thể hiểu được tại sao ngay từ đầu cô đã có ác cảm với anh ta như vậy, cho dù rất cố gắng, cô chỉ có thể miễn cưỡng cười cười và nói với anh ta hai tiếng “cảm ơn” đầy khách sáo rồi sau đó chạy lẹ vào văn phòng.

Thầy hiệu trưởng trông thấy La San thì vội vàng niềm nở mời cô ngồi, hành động này khiến La San cảm thấy bất an trong lòng. Ai mà không biết ngoài được gọi là hiệu trưởng thì ông ta còn được toàn thể sinh viên và giáo viên trong trường đặt cho biệt danh là “Thôi mặt sắt” cơ chứ. Gương mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, ra chiều uyên thâm, sâu sắc, thật khiến cho người ta khó chịu.

La San vừa ngồi xuống ghế thì Thôi mặt sắt cũng vào đề ngay mà không cần vòng vo làm gì cả:

“Cô giáo La cũng biết là năm học mới sắp đến, tình hình chiêu sinh của các trường đại học ngày càng khó khăn có phải không?”.

“Dạ, ầu cũng tại vì vài năm gần đây, các trường đại học dân lập, trường quốc tế mọc lên như nấm, nên có sự cạnh tranh cũng là điều dễ hiểu”. Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lời hiệu trưởng.

“Chính vậy đó, mặc dù trường ta cũng là ngôi trường có chút danh tiếng, nhưng cũng vô cùng khó khăn trong việc chiêu mộ học sinh, thế nên tôi đã có một sáng kiến”.

“Sáng kiến gì vậy ạ”. La San toát mồ hôi, thầm than trong lòng, cái sáng kiến lần trước của quý ông đây đã khiến cô phải đi công tác mấy tuần liền, chiến tranh lạnh với Đường Vũ cho đến lúc về. Không biết lần này lại là tối kiến gì nữa đây.

“Chính là phải mở rộng tuyên truyền, quảng bá đến hầu khắp các tỉnh trong cả nước, đặc biệt là các tỉnh vùng sâu vùng xa. Cô cũng biết đấy, các học sinh ở đó thiệt thòi về mọi mặt, những người làm nghề giáo như chúng ta không thể không giúp sức cho các em tiếp tục con đường học tập được, đó cũng là vì tương lai sau này của đất nước.....”.

Thôi mặt sắt cứ thế làm một bài diễn thuyết hào hùng về sự nghiệp trồng người của nước nhà, khiến La San không thể nào thoái thác nổi. Hậu quả của việc ngồi nghe giảng đạo hơn một tiếng trong phòng giáo vụ là La Sa đã bị cưỡng ép tham gia vào chuyến công tác đến tỉnh X vào tuần tới.

***

“Minh nói này La San, sao cậu cãi nhau với mình cũng có thua kém câu nào đâu mà sao cứ gặp Thôi mặt sắt là lại cảm như hén thế hả? Cái nhiệm vụ vinh quang vĩ đại đó mà sao cậu cũng dám nhận hả”. Tiểu Lộ chỉ hận rèn sắt không thành thép, làm cho cô một bài giáo dục tư tưởng.

“Thì tại đang nghỉ hè, giờ lên lớp không nhiều, mình làm sao từ chối được”. La San áp ứng biện hộ.

“Thế sao cậu không hỏi xem, trường này có bao nhiêu giáo viên, sao lần nào đi công tác xa cũng là cậu? chẳng lẽ cậu không biết viện có ốm đau bệnh tật, cái gì mà chả được cơ chứ”.

“Thôi được rồi, cậu đừng mắng mình nữa, mình chỉ đi nốt lần này thôi, tuyệt đối không có lần sau, được chưa”. Vừa nói La San vừa đưa tay lên cao như thề non hẹn biển với Tiểu Lộ.

Nhìn hành động như trẻ con đó của cô, Tiểu Lộ cũng không nhịn nổi mà bật cười. Người ngốc có phúc của người ngốc, vô tư không tính toán gì như La San biết đâu lại gặp may, bằng chứng là việc cô đã nắm chặt Đường Vũ trong tay rồi còn gì. Chuyện đến nước này cô cũng chỉ còn biết cầu mong cô bé ngốc nghếch này có thể thuận lợi qua được cửa của Đường Vũ trong chuyến công tác này mà thôi.

Chuyện mà Tiểu Lộ lo không phải là không có lý. Lần trước La San đã lên trốn ông chồng nhà mình mới có thể thuận lợi chạy ra nước ngoài được hai tuần, lần này có cho thêm mười lăm gan nữa cô cũng không dám đi công tác mà không khai báo với anh. Đường Vũ không phải là một người khó nói chuyện hay thích kiểm soát cô, thế nhưng anh tuyệt đối sẽ không đồng ý để cô một thân một mình đi đến vùng quê xa xôi nào đó. Hơn ai hết anh hiểu được con người cô trưởng thành đến mức nào, nên loại chuyện có tính mạo hiểm cao thế này xưa giờ chưa bao giờ anh đồng ý với La San.

Suy tính mọi chuyện thật kỹ càng, La San quyết định thành thật khai báo với ông xã đại nhân. Nghĩ là làm, cô ngay lập tức bắt taxi chạy đến công ty của Đường Vũ, tập đoàn Đường thị.

Trụ sở Đường thị là một tòa nhà 38 tầng nằm ngay trung tâm thành phố, từ ngày kết hôn với anh La San cực kỳ ít khi xuất hiện ở đây, bởi vì cô không muốn can thiệp nhiều vào công việc của anh. Vì thế nên khi nhìn thấy cô nhóc nhà mình ngồi ngoan ngoãn ở trong văn phòng, Đường Vũ biết chắc chắn cô có chuyện muốn nhờ vả.

Trương Hán đặt ly nước cam trưng mặt La San rồi lặng lẽ rời khỏi phòng tổng giám đốc, nhường không gian riêng cho hai vợ chồng bọn họ.

La San uống một ngụm nước cam xong, vội vàng nhìn Đường Vũ cười lấy lòng.

“Anh, nước cam ở công ty anh ngon thật”.

“...”

Đường Vũ chỉ nhìn cô cười cười mà không nói gì càng khiến cho La San thêm loạn. Suy đi tính lại một hồi cô quyết định nói thẳng mọi chuyện với anh.

“Chòongggggg...”

La San cất tiếng gọi đầy ngọt ngào, hai tay túm lấy tay anh cười đến lúng lúng, từ trước đến nay cô xài chiêu này với anh chưa bao giờ thất bại. Quả đúng như vậy, không cần cô sử dụng chiêu thức thứ hai thì Đường Vũ đã lên tiếng, giọng nói đầy sùng nịnh.

“Nói đi, em lại gây họa gì rồi hả”. Anh đưa tay vuốt lại lon tóc loạn xòà trước trán La San, mỉm cười ảm áp.

“Anh làm như em suốt ngày chỉ biết gây họa không bằng”. Cô vừa nói vừa chu chu cái miệng nhỏ, điệu bộ như trẻ em bị người lớn trách oan.

Thấy thế Đường Vũ cũng không tiếp lời, anh quay trở lại bàn làm việc, tiện tay mở một tập hồ sơ ra nghiên cứu. Thế nhưng chưa đầy năm giây sau, nhìn điệu bộ tràn đầy bất mãn của cô khiến anh không nhịn được lại hỏi.

“Nếu không có chuyện gì thì tại sao em lại đột ngột đến thăm anh”.

“Thì để xem anh có tình nhân bí mật nào ở công ty không, em mà phát hiện ra thì anh biết tay em, em sẽ, em sẽ...”.

“Sẽ thế nào?”. Đường Vũ nhìn La San đầy hứng thú.

“Em sẽ đi công tác đến một nơi thật xa”. Vừa nói cô vừa vênh mặt lên, điệu bộ ta không sợ ai hết.

Thì ra là vậy, cô vợ nhỏ nhà anh vòng vo một hồi thì ra lại muốn nói với anh chuyện đi công tác. Thực lòng anh không muốn cô đi, con gái một thân một mình đến một nơi xa lạ chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả, huống chi cô lại là người đơn thuần, ít kinh nghiệm sống.

“Anh, lần này em chỉ đi có hai ngày thôi, rất nhanh sẽ trở về”.

“Em tuyệt đối sẽ cố gắng không gây chuyện, chuyên tâm công tác”.

“Em cũng không nhìn ngắm mọi chàng trai trẻ xung quanh, cho dù có đẹp thế nào em cũng không nhìn”. Bàn tay nhỏ nhắn giờ lên như muốn tuyên thệ.

Liếc thấy vẻ mặt ông chồng nhà mình vẫn không xoay chuyển, La San vội vàng chạy lại, chân chó ôm lấy anh, miệng quệt quệt nói:

“Anh mà không cho em đi, em sẽ quán lấy anh cả ngày, xem anh làm sao làm việc được”.

Nhìn cô mang vẻ mặt ăn vạ, bám chặt anh không buông, Đường Vũ cũng dở khóc dở cười, cô đã mang vẻ sống chết không buông như vậy thì anh còn biết làm sao được. Thôi thì tùy cô tận hứng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12:

Đúng 6h sáng, La San kéo valy lóc cóc có mặt tại nhà ga của thành phố. Mặc cho Đường Vũ muốn ở lại tiễn cô lên tận tàu, La San vẫn kiên quyết từ chối. Chuyện cô kết hôn trong trường ngoài Tiểu Lộ ra thì không ai biết cả, không phải cô muốn giữ bí mật gì, cô chỉ không muốn khoa trương mà thôi, dù gì thì về ngoài của vị kia nhà cô cũng tương đối dễ gây náo loạn lòng dân.

Thôi mặt sắt có nói, chuyện này nhà trường cử hai giáo viên đi công tác. Theo tin tình báo của Tiểu Lộ thì đó là thầy giáo trẻ của khoa tiếng Anh, hình như họ Hàn thì phải, anh ta là người tỉnh X, nên đợt này là anh ta tình nguyện về lại quê hương, chứ không như cô phải đi một cách tâm không cam, tình không nguyện như vậy.

Trước chuyến đi cô cũng không hề liên lạc với thầy giáo Hàn gì đó, cứ nghĩ lát nữa lên tàu thì cũng gặp nhau thôi, dù gì cũng ngồi chung hành trình 3 tiếng đồng hồ, lúc đó từ từ làm quen cũng không muộn.

Đời không như là mơ, một kẻ mù đường chính hiệu như La San phải chật vật lắm mới có thể tìm được vị trí ngồi của mình. Ghế của đoàn tàu là ghế đôi, chính vì thế nên cô và vị đồng nghiệp kia phải ngồi chung với nhau cả đoạn đường. Ban đầu cô tính đến sớm để có thể ngồi gần cửa sổ, đó vốn là vị trí yêu thích của cô mỗi lần đi tàu xe. Thế nhưng đến lúc tìm được chỗ ngồi thì vị trí bên cạnh sớm đã có chủ, không còn cách nào khác, cô đành ngậm ngùi xếp hành lý xuống rồi ổn định chỗ ngồi.

Xong xuôi tất cả La San bèn quay sang bên cạnh cười toe toét làm quen với đồng nghiệp của mình, thế nhưng nụ cười của cô vừa lên khóe miệng lại chợt tắt trong chớp mắt. Ai đó có thể nói cho cô biết Tường Từ Vụ đang làm cái gì ở đây được không, chẳng phải là hán ta đang ngồi trên vị trí của thầy Hàn sao, hay là cô tìm nhầm ghế vậy trời.

Nghĩ đến đó, La San vội vàng xem lại vé, lại xác nhận số ghế một lần nữa trước ánh mắt xem thường của Tường Từ Vụ. Mặc kệ hán, cô hết xem, lại xem thêm một lần nữa, không thể nào nhầm được, vậy sự xuất hiện của tên họ Tường kia là sao, là sao há ông trời ơi.

Nhìn cô làm xong một loạt hành động ngốc nghếch, Tường Từ Vụ mới mở miệng giải thích:

“Thầy Hàn có việc bận, tôi đi thay”.

Nghe xong câu nói đó, hình tượng của Tường Từ Vụ trong lòng La San chợt lớn lên một tầm vóc mới. Ai mà không biết chuyến đi công tác này vất vả như thế nào chứ, vậy mà anh ta lại có thể đồng ý đi thay đồng nghiệp, sao ban đầu không ai chịu đi chết thay cô vậy chứ, cô cũng bận mà, chồng nhỏ con thơ đang ở nhà chờ cô chăm sóc mà (nói vậy thôi chứ cô ấy chưa có baby, và chồng cô ấy cũng không hề nhỏ).

***

Vì không thân thiết lắm nên suốt chuyến đi cả hai người không nói chuyện gì nhiều. Vừa ngồi vào chỗ ngồi chưa được bao lâu thì La San lại thấy buồn ngủ. Sáng nay phải dậy sớm cho kịp chuyến tàu khiến cô ngủ chưa đã giấc, đến cả hành lý cũng là Đường Vũ thay cô chuẩn bị kỹ lưỡng từ hôm qua. Anh vốn là người kỹ tính, để cho anh lo chuyện đó cô hoàn toàn có thể yên tâm.

Trong cơn mơ màng, La San cứ có cảm giác như đang bồng bênh, rung lắc như đi trên du thuyền thời gian. Không hiểu sao chiếc giường êm ái hôm nay lại trở nên cứng như gỗ, đến con gấu bông mọi ngày cũng chọt ngang bướng khác thường, cô cứ dựa vào nó thì chưa được ba giây nó lại đẩy cô ra. Lần thứ nhất cô nhịn, lần thứ hai, cô vẫn nhịn, đến khi bị đẩy ra lần thứ ba thì cô nhất quyết ôm chặt lấy con gấu không buông, thế giới này đảo điên hết rồi, đến cả con gấu bông mà cũng dám chống lại cô (.).

Tường Từ Vụ nhìn cô gái đang ôm chặt lấy mình không buông, hết sức kiềm chế để không một cước đá bay cô xuống tàu. Anh đã từng gặp nhiều người kỳ lạ, nhưng kỳ lạ được giống như cô gái này thì quả thật không hề dễ dàng tí nào.

Cô dựa vào vai anh ngủ, anh có thể miễn cưỡng chấp nhận được, dù sao thì anh là đàn ông, galant một chút cũng là điều nên làm. Thế nhưng tại sao cô ta đã ngủ rồi mà hai tay cứ liên tục lay lay người anh, anh đã đẩy ra mấy lần, cuối cùng cô ta cũng thấy xấu hổ buông anh ra, Tường Từ Vụ chưa kịp vui mừng thì cô gái đẩy lại kiên quyết ôm chặt lấy anh, có đẩy thế nào cũng không ra. Anh hít thở sâu một hơi, mình là người văn minh, không đánh phụ nữ, không nặng lời với phụ nữ. Sau khi anh tự nhăm trong lòng hơn hai nghìn lần câu nói đó, cuối cùng tàu cũng vào ga, đưa hai người đến với tỉnh X.

Tường Từ Vụ kêu La San dậy sắp xếp hành lý để xuống tàu.

Lúc tỉnh dậy, phát hiện mình ôm lấy Tường Từ Vụ suốt mấy tiếng đồng hồ, La San chỉ hận không thể chết ngay lập tức cho đỡ xấu hổ. Mặt cô đỏ bừng, không biết phải nhìn anh như thế nào, chỉ kịp nói hai từ xin lỗi, rồi chạy vọt vào nhà vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh ngủ.

***

Tỉnh X là một tỉnh vùng sâu vùng xa của cả nước, người dân ở đây chủ yếu làm nông nghiệp, môi trường xung quanh hầu như chưa từng bị đô thị hóa. Chính vì thế nên không khí ở đây vô cùng trong lành, khí hậu bốn mùa tươi mát, con người dường như cũng vì thế mà nổi tiếng hiền hòa, thân thiện.

Đến đón cô và Tường Từ Vụ là một thầy giáo trẻ họ Vương, anh ta vốn cũng là người thành phố, sau khi tốt nghiệp không hiểu vì nguyên do gì lại xin về dạy cho trường trung học của tỉnh X. Anh ta vốn là người vui vẻ, hoạt bát nên chẳng mấy chốc đã nói chuyện với hai người như thân quen từ rất lâu. Sau khi sắp xếp chỗ ở cho hai người, anh ta chào tạm biệt, hẹn một lát nữa sẽ quay lại, dẫn hai người đi thăm quan trường học.

Nhìn căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông, chỉ có một chiếc giường đơn, một tủ quần áo và một chiếc bàn uống nước nhỏ, La San không biết nói

gi hơn. Cô biết mình không thể đòi hỏi gì nhiều, điều kiện ở đây vốn không tốt, có thể sắp xếp được như vậy thì nhà trường cũng phải cố gắng lắm rồi.

Nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ, cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Vũ.

Mới chỉ xa anh có vài tiếng mà sao cô đã cảm thấy nhớ anh rồi, làm sao bây giờ. Người ta thường nói hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, vậy cô với Đường Vũ thì sao, càng ở gần anh cô lại càng không muốn xa anh, giống như vạn vật trên thế giới này, luôn hướng đến ánh mặt trời như một quy luật để sinh tồn.

Anh có khi nào biết được, anh là lý do em tồn tại trên cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13:

Lúc thầy giáo Vương quay trở lại thì cũng gần 11 giờ trưa.

Trường trung học X là trường trọng điểm duy nhất của tỉnh, hầu hết học sinh ở đây đều nghỉ học khi học xong cấp hai, chỉ một phần nhỏ là học lên cấp ba. Thế nên dù là trường trọng điểm nhưng quy mô của trường X cũng không hề lớn. Cả trường chỉ có hai dãy phòng học, một dãy phòng giáo vụ, đến ngay cả sân tập thể thao cũng chỉ là khoảng đất trống phía sau trường, trang thiết bị ít ỏi đến đáng thương.

Vì là kỳ nghỉ hè nên hầu hết học sinh đều đã nghỉ học, chỉ có khối lớp 12 là còn tham gia ôn luyện chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp và thi đại học sắp tới. Đây là giai đoạn nước rút để các trường đại học tiến hành tuyển chọn, thu hút thí sinh dự thi, thế nhưng ở trường X, trường đại học của La San và Trường Tử Vụ là đơn vị duy nhất đến đây giao lưu với học sinh trong năm nay.

Về tài liệu giới thiệu, trước khi đi Thôi mất sắt đã giúp hai người chuẩn bị kỹ lưỡng, công việc chính khi đến đây của họ là tư vấn ngành học thích hợp đối với những học sinh có hứng thú với trường của họ. Công việc này các học sinh ở thành phố đều có thể thảo luận với gia đình để đưa ra quyết định cho riêng mình, nhưng với điều kiện thông tin như ở đây thì đừng nói gì đến phụ huynh, mà ngay cả chính bản thân các em cũng phân vân không biết thi trường nào.

Sau khi đi một vòng làm quen điều kiện xung quanh, cô và Trường Tử Vụ quyết định sẽ tiến hành tư vấn cho học sinh từ buổi chiều hôm nay. Khi đã lên kế hoạch cụ thể với nhà trường, thầy hiệu trưởng cùng với thầy Vương đích thân dẫn hai người đến quán ăn phía trước cổng trường để ăn trưa.

Đây là một quán ăn nhỏ, khi bốn người bước vào thì bên trong chưa có vị khách nào cả. Đồ ăn được đưa lên rất nhanh, chỉ là những món đơn giản thường ngày, nhưng nhìn vô cùng bắt mắt.

Con người ở đây vốn đơn giản, thầy hiệu trưởng và thầy Vương lại là người hiếu khách, nên cũng không hề khách sáo gì với hai người, bầu không khí khá hòa hợp trong suốt bữa ăn.

***

Đã từng được một vài đồng nghiệp trong các chuyến đi trước chỉ bảo kinh nghiệm, nhưng thực sự La San không thể tưởng tượng được số học sinh cần tư vấn lại nhiều đến thế. Theo danh sách của nhà trường, toàn bộ khối lớp 12 chỉ có hơn 150 em, đáng lý ra cũng không mất nhiều thời gian lắm, bởi vì trong số đó chắc chắn không phải ai cũng dự định thi vào trường các cô. Thế nhưng hầu như các học sinh đều đến tham dự buổi tư vấn, thêm vào điều kiện thông tin ít ỏi ở đây, các em đều có rất nhiều thắc mắc cơ bản cần được giải đáp. Mặc dù có sự chuẩn bị về mặt thông tin, nhưng nhiều khi chính La San cũng bị khớp trước câu hỏi của các em.

Phía bên kia Trường Tử Vụ cũng không hơn cô là mấy, ngoại hình đẹp trai của hắn thu hút rất nhiều nữ sinh vây quanh, chỉ khác là trong khi cô đang xoay trái xoay phải ứng phó, thì hắn lại rất điềm nhiên, từ tốn giải quyết mọi vấn đề học sinh đưa ra. Nhìn hắn càng khiến La San thêm uất nghẹn, sao tên đó cái gì cũng hơn mình vậy, đời thật bất công mà.

Vất vả cả một buổi chiều, cuối cùng cô cũng tiễn xong học sinh cuối cùng của ngày hôm nay, số học sinh còn lại đã được sắp xếp chuyển qua sáng ngày mai.

Cô và Trường Tử Vụ cùng nhau thu dọn một số tài liệu, để tạm vào phòng giáo vụ của nhà trường, rồi nhanh chóng quay trở về phòng nghỉ. Vất vả cả buổi chiều, chân tay của cô đã mỏi rã rời, cổ họng khô rang, giọng khàn đặc, cô chỉ sợ ngày mai sẽ không thể nói ra tiếng thì nguy to. Cô vội hỏi thầy Vương xem gần đây có tiệm thuốc tây nào không, nhưng rất tiếc tiệm thuốc gần nhất cũng cách nơi đây khá xa, nên cô đành ngâm ngùi về phòng, quyết định cả tối nay sẽ không nói chuyện để giữ giọng. Trường Tử Vụ thấy cô như vậy cũng không thêm quan tâm xem cô bị làm sao, hắn cứ im lặng trong suốt quãng đường hai người trở về.

Con đường ở đây khá yên lặng, lại không có đèn đường như thành phố, La San chỉ dựa vào ánh đèn hắt ra từ nhà dân để dò tìm đường. Trời càng ngày càng tối khiến cô cảm thấy hơi sợ, Trường Tử Vụ lại đi ngay đằng trước, hắn ta ý chân dài hơn người khác nên sải bước ngày càng nhanh. Liếc thấy khoảng cách ngày càng xa giữa cô và hắn, La San quyết định chạy chạy về phía trước để đuổi kịp anh ta. Dù sao thì giữa nơi hoang vu này, cô không có

can đảm đi một mình.

Tường Tử Vụ nghe tiếng bước chân bịch bịch chạy theo mình thì không khỏi cười thầm, chân không tự giác đi chậm lại.

Đến khi chỉ còn cách Tường Tử Vụ khoảng năm bước chân thì La San dừng lại, vừa thở vừa liếc nhìn tên ung dung đang đứng trước mình. Chỉ liếc cho đỡ tức vậy thôi chứ cô dám làm gì anh ta chứ, đàn ông gì mà không biết nhường phụ nữ gì cả, hèn gì bây giờ vẫn ế.(.0)

Về đến phòng La San ngay lập tức lao vào tắm rửa, ở đây không có bình nước nóng nên cô chỉ có thể tranh thủ tắm sớm, nếu để đến đêm có thể sẽ bị lạnh.

Vừa tắm xong thì chuông cửa vang lên, nghĩ là thầy giáo Vương mang cơm đến nên cô vội chạy ra mở cửa.

Tường Tử Vụ nhìn cô gái đứng trước mặt mình, có lẽ vừa mới tắm xong nên gò má trắng nõn, tóc vẫn còn ướt. Cô đứng trước anh mang theo hơi thở thanh mát chưa từng có khiến anh cảm thấy hốt hoảng.

Nhìn chằm chằm Tường Tử Vụ, La San còn đang thắc mắc không biết anh ta tìm mình có việc gì, thì đã nghe đối phương lên tiếng.

“Thuốc ngậm, tốt cho cổ họng”. Hắn ta vừa nói vừa đưa gói thuốc nhỏ ra trước mặt cô.

“....”

“Không cần cảm ơn, là tôi sợ mai cô không làm việc được thì người chịu khổ sẽ là tôi mà thôi.”

Còn chưa đợi La San phản ứng gì thì anh ta đã nhét gói thuốc vào trong tay cô, nhanh chóng quay lưng đi về phía phòng mình. La San vẫn đứng đó, mãi cô mới phản ứng được là chuyện gì đang xảy ra, tên đó có cần phải chạy nhanh như vậy không, sợ cô đem khuya thanh vắng làm gì hắn chắc. Lại nhìn xuống gói thuốc trong tay, cô đang nghĩ không biết bên trong liệu có độc?

Cũng nhờ thuốc của Tường Tử Vụ mà hôm sau cổ họng của cô đã đỡ hơn hẳn, tiếp tục chiến đấu hiệp hai với những học sinh còn lại. Hôm nay bọn cô phải cố gắng làm xong trong buổi sáng, vì buổi chiều phải lên xe quay trở về, chính vì thế nên công việc có phần gấp rút.

La San không muốn bỏ sót bất cứ một học sinh nào, các em đã phải vất vả bao nhiêu năm đèn sách, cô không muốn bọn trẻ lại thất bại trong giai đoạn cuối cùng này. Việc chọn trường học, ngành học là một việc hết sức quan trọng, thế nhưng học sinh ở đây hầu như không hề nắm được bất cứ thông tin nào. Càng thấy tội nghiệp bọn trẻ, cô lại càng ra sức làm việc, giải đáp mọi thắc mắc của tụi nhỏ trong khả năng hiểu biết của bản thân. Cô biết, cố gắng của cô cũng chỉ như muối bỏ biển, chưa chắc gì đã giúp ích cho các em trong kỳ thi sắp tới, nhưng cô không đành lòng khi nhìn những gương mặt non trẻ đó bước vào kỳ thi mà không hề nắm chắc về tất cả.

Thanh xuân của các em nhất định sẽ rất rực rỡ, ánh mắt ngời sáng của bọn trẻ khi nhìn cô và Tường Tử Vụ rồi đi khiến cô tin vào điều đó. Những ánh mắt trong veo nhưng lại ánh lên bao khát khao mãnh liệt của tuổi xuân thì.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14:

Chương mới đây cả nhà ơi, dạo này mình hơi bận nên không đăng truyện thường xuyên được, cả nhà thông cảm nha. :love2:

Cả buổi sáng vất vả nên khi lên tàu La San ngay lập tức cuộn tròn vào một góc, ngủ và ngủ. Giấc ngủ miên man khiến cô mụ mị đầu óc, khi Tường Tử Vụ đánh thức cô, cô không thể xác định được mình đang ở đâu. Cứ thế cô mơ mơ màng màng sắp xếp hành lý, đi theo Tường Tử Vụ xuống tàu.

Càng đi cô càng thấy người mình như đang lơ lửng, đầu óc quay cuồng, chân tay cũng không thể điều khiển được theo ý mình.

La San hoàn toàn yên lặng, thần sắc thì mơ màng khiến Tường Tử Vụ cảm thấy có gì đó không ổn, anh không dám đi cách cô quá xa, sợ cô lại không thể về nhà được vì lạc đường. Đối với một người trưởng thành thì điều này gần như không thể xảy ra, nhưng sau vài lần tiếp xúc với cô anh hiểu được nếu đối tượng là cô thì không gì là không thể.

“Cô định về nhà bằng cách nào, có ai đón cô không?”.

“...”

Thấy cô không có phản ứng, Tường Tử Vụ quay đầu lại thì thấy La San mặt tái nhợt, lão đảo như sắp ngã. Anh vội đỡ lấy cô.

“Cô không sao chứ, La San, La San”.

Cô nghe rõ tiếng Tường Từ Vụ hỏi mình nhưng lại không thể nào trả lời nổi, âm thanh ồn ào xung quanh bỗng trở nên lũng bùng, mọi thứ cứ mơ hồ rồi dần tĩnh lặng khiến cô chìm vào giấc ngủ mê một lần nữa.

***

Lúc La San tỉnh dậy thì đã là đêm khuya, cô không xác định được mình đang ở đâu, xung quanh tĩnh lặng, không khí có mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt. Bệnh viện, hai chữ này đột nhiên hiện lên trong đầu cô, cô cần biết bây giờ là mấy giờ, từ lúc về đến giờ cô chưa gọi điện cho Đường Vũ, không biết anh có lo lắng không.

Cô vội vàng muốn xuống giường tìm điện thoại, thế nhưng chân vừa chạm đất, đầu óc cô lại choáng váng, thân thể lão đảo muốn ngã.

“Cẩn thận”.

Đường Vũ vừa bước vào phòng, nhìn thấy cảnh này thì hết hồn, anh vội chạy lại, ôm cô trở về giường.

“Em vừa mới tỉnh, cứ nằm nghỉ ngơi đi, xuống giường làm gì”.

“Sao em lại ở đây, còn anh nữa?”.

Chẳng phải cô đi công tác về sao, sau khi xuống tàu cùng Tường Từ Vụ thì cô không nhớ gì hết, cô không hề gọi điện thì làm sao mà Đường Vũ biết được mà xuất hiện ở đây chứ.

La San không nhắc thì thôi, nhắc đến lại càng khiến Đường Vũ phát hỏa.

“Em đó, người ta đi công tác thì không sao, em mới đi có hai ngày về đã phát bệnh”.

Điều hòa có vẻ lạnh, anh giúp La San kéo lại chăn, đồng thời điều chỉnh nhiệt độ phòng cao lên một chút. Nhìn khuôn mặt tỏ vẻ vô tội đến đáng thương, hai mắt long lanh như muốn khóc của cô, Đường Vũ cũng không nổi trách mắng cô nữa. Anh đưa tay vuốt lại mái tóc lòa xòa trước trán của cô, dặn dò cô nghỉ ngơi tiếp cho lại sức.

Mặc dù trong lòng còn nhiều thắc mắc, nhưng mí mắt rũ xuống, cô lại tiếp tục miên man chìm vào giấc ngủ.

***

Sáng hôm sau, khi Đường Vũ bước vào phòng thì La San vẫn chưa tỉnh giấc. Cô bé này, ngủ cả ngày hôm qua rồi mà vẫn còn ngủ được, anh thật không biết cô có phải heo con đầu thai không nữa.

Đường Vũ kéo tấm rèm cửa sổ, căn phòng ngay lập tức tắm trong ánh nắng ấm áp của buổi sớm mai.

Vẫn còn ngủ được.

Đường Vũ cười khổ, bây giờ đã muộn, nếu cô không dậy thì nhất định sẽ đói bụng, sáng sớm anh đã về nhà hầm canh mang đến cho cô, nếu không ăn ngay thì sẽ nguội mất.

Nhìn gương mặt trắng nõn còn vương nét ngây thơ như trẻ con của cô vợ nhà mình, Đường Vũ càng nhìn càng thấy thích, nhìn một hồi lại không nổi đánh thức cô dậy. Cô chính là khắc tinh của anh mà. Mang laptop ra xử lý tài liệu, anh làm việc nhưng thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô vợ nhỏ nhà mình đang chìm trong mộng đẹp.

Ánh nắng lấp lánh như phủ thêm chút mật ngọt ngào cho khung cảnh ấm áp bên trong căn phòng.

***

La San cuối cùng cũng tỉnh dậy, vì đói, tối hôm qua cô chưa kịp ăn gì thì đã vô bệnh viện, sáng nay lại dậy muộn khiến con sâu trong bụng ằm ỉ mãi không thôi. Ngửi trong phòng có mùi thơm thơm, ngọt ngọt, cô biết chắc là Đường Vũ đã hầm canh mang đến cho cô.

Không cần Đường Vũ phải nhắc, cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân. Khi cô bước ra, Đường Vũ đã múc sẵn canh ra bát, nhiệt độ vừa đủ, hương vị thơm nồng khiến La San lưu luyến mãi không thôi. Rất nhanh cô đã ăn xong một bát, đang định múc thêm thì Đường Vũ giành lấy cái bát, không cho cô ăn tiếp nữa.

Bàng hoàng, bất ngờ, La San tròn tròn mắt kháng nghị:

“Sao anh không cho em ăn nữa, em chưa no mà”.

“Em đang bị bệnh, không nên ăn quá nhiều trong một bữa”. Không thèm để ý bộ dạng bất bình của cô, anh từ tốn giải thích.

“Nhiều đâu mà nhiều, em mới chỉ ăn có một bát thôi mà”.

“...” Đường Vũ lười đôi co với cô, im lặng là vàng.

Biết thái độ anh kiên quyết, cô có nói cũng bằng thừa, thế nhưng không nói thì cô lại tức không chịu được. Dù biết không thắng được anh nhưng La San vẫn cố chiến đấu vì hộp canh thân yêu.

“Em sẽ nói với bố mẹ, anh không cho em ăn, anh bỏ đói em”.

Bố mẹ mà cô nói ở đây chính là hai vị Đường lão nhân gia. Vì hai nhà họ Đường và La quen biết nhau từ trước, nên từ nhỏ hai vị phụ huynh của Đường gia vô cùng yêu mến cô, gần như là muốn gì được đó, nên thỉnh thoảng tranh chấp với Đường Vũ cô vẫn mang họ ra làm bùa hộ mạng.

Rất tiếc lần này nó chẳng còn tác dụng là mấy, Đường Vũ liếc nhìn cô, mỗi mòng khẽ nói:

“Em thích thì cứ bám bám với họ đi”.

La San thấy thế ngay lập tức lôi điện thoại ra, cô đang chuẩn bị nhấn số thì Đường Vũ cũng thông thả lôi chiếc điện thoại màu đen của anh ra.

“Anh đang làm gì vậy”. Tự dưng cô có dự cảm không lành.

“Anh gọi điện”. Ánh mắt anh nhìn cô như muốn nói, em không thấy sao còn hỏi.

“Gọi, anh gọi cho ai”. Không lẽ anh định cạnh tranh gọi cho Đường lão gia với cô.

Nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh bình tĩnh đáp:

“Em cứ gọi đi, anh là gọi cho ba mẹ em”.

Ông trời bất công, sao ông không cho cô thắng được một lần chứ. Tại sao lần nào kết quả cũng là như vậy. Cha mẹ Đường Vũ thương cô từ bé thì cha mẹ cô cũng luôn coi Đường Vũ là tâm can bảo bối. Chỉ cần cô hé răng nửa lời than thở về Đường Vũ là ngay lập tức sẽ nhận được một bài giáo huấn dài bất tận của cha mẹ cô. Chính vì Đường Vũ biết rõ điều đó nên anh luôn có cách trị được cái tính ương bướng bất thường này của cô.

La San không thể làm gì hơn là đặt điện thoại lại trên bàn, mắt nhìn hộp canh lần cuối, nước mắt rưng rưng đầy tiếc nuối.

Canh ơi, em hãy đợi chị khỏe lại, sẽ rất nhanh thôi mà em.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15:

Cho đến ngày đi làm lại, La San vẫn quên chưa hỏi Đường Vũ vì sao anh lại có mặt ở bệnh viện lúc cô bị bệnh. Có đánh chết cô cũng không tin là Trương Tử Vực có lòng tốt đưa cô vào viện lại gọi điện báo tin cho Đường Vũ. Có lẽ là người đi đường tốt bụng nào đó giúp đỡ cô chẳng hạn. Mặc dù biết suy nghĩ của bản thân khá gượng ép, nhưng cô thật không dám tưởng tượng nếu tên họ Trương kia biết chuyện cô đã kết hôn thì hẳn có rêu rao khắp toàn trường không nữa.

“Cô giáo La, cô đã khỏe lại chưa, nếu còn mệt thì cứ nghỉ thêm vài ngày nữa cũng được, dù sao thì cũng chưa bắt đầu năm học mới mà”.

Vừa bước vào tòa nhà giáo vụ La San đã gặp Vu Vận Linh đang đi tới. Cô không thích thái độ của cô ta, rõ ràng không thân quen mà lần nào gặp cũng làm như thân thiết lắm.

“Cám ơn cô, tôi cũng khỏe rồi, còn một số tài liệu cần chuẩn bị cho năm học mới nên không thể không đi làm được”. La San gượng gạo ứng phó.

“Haiz, trường này ai cũng được như cô thì tốt biết mấy”.

Câu nói của cô ta khiến La San hơi ngượng, mới đi công tác có hai ngày cô đã đổ bệnh xin nghỉ liền ba ngày.

“Xin lỗi cô, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước”. La San vội kiếm cớ rồi đi, cô không muốn phải tiếp tục ở đây hứng chịu “sự quan tâm” của Vu Vận Linh.

“Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói với cô”.

“Chuyện gì vậy”. La San thật sự không nghĩ ra được giữa cô và Vu Vận Linh thì có gì quan trọng để nói với nhau, không lẽ cô mới xin nghỉ vài ngày mà ở trường đã có chuyện trọng đại gì xảy ra.

“Tôi nay có rảnh không, tôi có hẹn với mấy thầy giáo bên khoa Anh, chúng ta cùng họ gặp mặt làm quen một chút, dù gì cũng là đồng nghiệp cùng

trường, tạo mối quan hệ tốt cũng là điều nên làm mà, cô nghĩ có đúng không”.

Không cần Vu Vận Linh nói thì cô cũng đoán được rằng mấy đồng nghiệp mà cô ta nói chắc chắn là nam, mà phải còn độc thân nữa. Cô cảm thấy mệt mỏi, không hiểu sao mỗi lần gặp mình, Vu Vận Linh đều nói đến chủ đề này. Chẳng lẽ cô ta sợ La San cô ế hả trời, mà cho dù cô có ế thật thì ảnh hưởng gì đến cô ta cơ chứ.

“Xin lỗi cô, tôi nay tôi có chút việc bận rồi, cô...”

“Cô thật là, có việc gì quan trọng bằng việc tạo dựng quan hệ tốt giữa các đồng nghiệp chứ, chẳng phải chủ trương của trường ta là môi trường làm việc hòa đồng thân thiện hay sao”.

“...”

La San thật chỉ muốn khóc cho xong, sao không ai để cô yên hết vậy trời, rõ ràng cô đã bảo là có việc bận rồi mà cô ta cũng không tha cho cô nữa.

“Nghe nói sắp tới nhà trường sẽ tổ chức đánh giá mức độ thân thiện của từng giáo viên đấy, thế nên bây giờ mọi người ai ai cũng lo giao lưu với thầy cô các khoa khác”. Thấy cô im lặng, Vu Vận Linh lại tiếp tục nói, thái độ bí ẩn giống như thông tin này cô ta chỉ nói với mình cô vậy.

Cô ta nói vậy, nếu La San còn từ chối thì khác nào đi ngược lại với tiêu chí chung của nhà trường chứ. Thế nên cho dù không tình nguyện đến mấy cô vẫn phải ráng mỉm cười tham dự buổi xem mặt trà hình buổi tối hôm nay.

***

Lúc La San đến thì mọi người đã có mặt gần đông đủ rồi.

Bên phía đối phương có tám người, đều là những anh chàng trẻ tuổi đầy hứa hẹn của khoa tiếng anh, còn bên phía nhà gái, ngoài Vu Vận Linh ra thì cô chẳng biết ai cả.

Vì cô đến cuối cùng nên chỉ còn một vị trí trong cùng được dành riêng cho cô. Nhìn sang phía đối diện, vẫn còn vài ghế trống, có vẻ như bên đối phương vẫn chưa đến đông đủ.

Mọi người đều tự do trò chuyện trong khi chờ người khác đến. Ngồi một lúc La San cảm thấy hơi ngột ngạt, cô xin phép ra ngoài gọi điện thoại một lát, chủ yếu là muốn đi dạo hít thở không khí một chút.

Đây là một nhà hàng ở phía Tây thành phố, tuy không rộng lớn nhưng trang trí vô cùng ấm áp, rất thích hợp cho những buổi gặp mặt như thế này. Lúc này cô đi hơi vội nên chưa kịp gọi điện báo cho Đường Vũ mình sẽ về muộn một chút, đang tính lấy điện thoại gọi cho anh thì anh lại gọi đến trước.

La San tự nhiên khẽ bật cười, có khi cô và anh có thần giao cách cảm cũng nên.

“Em sắp về chưa, có cần anh đến đón không”.

Giọng nói ấm áp của anh khiến La San chỉ muốn bỏ về ngay lập tức, cũng may cô kiềm lòng được.

“Hôm nay em đi ăn với đồng nghiệp, có lẽ sẽ về muộn một chút, anh cứ về nhà trước đi”.

“Vậy khi nào em sắp xong thì gọi cho anh, anh đến đón em”.

“ok, em biết rồi, mà anh đang làm gì vậy”.

“Đang nghĩ xem tối nay nên nấu món gì, chẳng phải dạo này em than nóng sao, hay anh nấu canh củ sen cho em ăn khuya nhé”.

Giọng nói của anh như rót mật vào tai, chỉ cần nghĩ đến chén canh củ sen thơm nồng là La San lại thêm hối hận, sao cô lại mềm lòng tham dự buổi gặp mặt vớ vẩn này chứ.

“Em nhất định sẽ về sớm, anh phải để phần canh cho em đấy”.

Nghe cô nói vậy khiến Đường Vũ phì cười, tiếng cười của anh qua điện thoại càng khiến hai má La San đỏ bừng, cô thẹn quá hóa giận bèn nói qua loa vài câu rồi cúp điện thoại.

Khi cô quay người trở lại thì bất ngờ nhìn thấy Trương Tử Vụ. Anh ta đang đứng bên cạnh khung cửa sổ, nhìn cô như đang cười giễu cợt. Chắc chắn là anh ta đã nghe hết đoạn đối thoại của cô với Đường Vũ rồi, không thêm để ý đến anh ta, La San bèn quay trở lại bàn ăn.

Ai ngờ Trương Tử Vụ cũng đi theo cô, cảm giác bất an mãnh liệt khiến La San cảm thấy lo lắng không thôi.

Đúng là ghét của nào trời trao của đấy mà, nhìn Trương Tử Vụ ngồi xuống trước mặt mình, La San ghen lời.

Vì toàn những người trẻ với nhau nên không khí trên bàn ăn khá hòa hợp, ngoại trừ hai người ngồi góc trong cùng là La San và Trương Tử Vụ.

Vì không hề có hứng thú với buổi gặp gỡ này nên La San không muốn nói nhiều, còn Tường Từ Vụ vốn lạnh lùng bẩm sinh, gương mặt tuy đẹp trai nhưng lại mang theo đôi phần xa cách, khác hẳn với sự ấm áp như ánh mặt trời của Đường Vũ.

“Cô giáo La có vẻ hơi trầm tĩnh nhỉ”.

La San đang ăn món sườn xào chua ngọt hấp dẫn của nhà hàng, nghe tiếng có người hỏi mình vội vàng ngẩng đầu lên. Cô ngay lập tức bày ra nụ cười tiêu chuẩn, tỏ vẻ hào hứng nhìn về phía đối phương. Ngay từ ban đầu mọi người đã tự giới thiệu tên của mình, trí nhớ của cô không tệ, mặc dù không mấy quan tâm đến cuộc nói chuyện nhưng cũng biết được anh ta là thầy giáo Tiểu Hàn của khoa tiếng Anh. Nhìn nụ cười tươi tắn của đối phương, cô có chút lúng túng không biết phải làm sao.

“Tôi không giỏi giao tiếp trong những tình huống như vậy cho lắm”.

Vừa nghe xong câu trả lời của cô, Tiểu Hàn còn chưa có phản ứng gì thì Tường Từ Vụ ngồi đối diện đã cười nhẹ một tiếng. Không khí bàn ăn lúc đó khá yên lặng nên tiếng cười của Tường Từ Vụ như được phóng đại gấp nhiều lần khiến La San lúng túng không thôi. Tên khốn khiếp kia, cô có gây thù chuốc oán gì với hắn cơ chứ, sao hắn lại làm cô mất hết mặt mũi như vậy.

Nhìn mọi người xung quanh đang đứng hình, Tường Từ Vụ có lẽ cũng nhận thấy mình hơi quá đáng, hắn ta nhàn nhạt thanh minh:

“Tôi chỉ cười vậy thôi, không có ý gì đâu, mọi người cứ tiếp tục”.

Vừa nói hắn còn nhìn về phía La San như thách thức.

Hành vi vô duyên của Tường Từ Vụ khiến La San tức muốn sôi máu, cô xin phép mọi người đi vệ sinh một lát.

Sau khi dùng nước lạnh khiến cho bản thân mình tỉnh táo, La San bước ra khỏi toilet. Vừa đi đến khúc quanh để đi vào nhà hàng, cô nhìn thấy Tường Từ Vụ. Sợ bản thân mình không kiềm chế được mà làm gì hắn ta, La San làm như không nhìn thấy, cứ tiếp tục đi vào bên trong.

“Chẳng lẽ cô còn muốn vào đó nữa sao”.

La San nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu, tên này học tiếng Anh nhiều quá nên tiếng quốc ngữ có vấn đề sao, tại sao hắn lại nghĩ cô lại không muốn vào chứ. (Mặc dù đúng là cô không muốn vào thật). La San ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm so đo với anh ta làm gì.

“Nhìn không ra cô La lại là người phóng khoáng vậy đấy, không lẽ Tiểu Hàn là sở thích của những người đã có chồng như cô sao”. Gương mặt cười nhưng ánh mắt của hắn lại cô cứng sắc bén, hướng về phía La San như không cho phép bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của cô vậy.

Lời nói của Tường Từ Vụ khiến La San uất nghẹn, cô biết cô không nên đến buổi gặp mặt này, nhưng chẳng phải cả buổi tối cô đã giả chết không hề lên tiếng rồi sao, hắn ta còn muốn thế nào nữa. Chắc chắn trong chuyến đi công tác lần trước, có lẽ tên này đưa cô vào bệnh viện nên biết được chuyện cô đã kết hôn.

Chứng kiến vẻ mặt coi thường khi nhìn mình của hắn, nỗi ám ức trong lòng La San càng dâng lên, cảm giác khó chịu đè nén trong lòng, nhưng cô chẳng thêm đôi co nhiều, từ trước đến nay cô chưa bao giờ phí công giải thích với những người mình không quan tâm. Cô tính xoay người sai bước vào trong, nhưng đột nhiên nghĩ lại, ánh mắt trong veo của cô nhìn thẳng vào Tường Từ Vụ, miệng mỉm cười thật tươi, đồng dục nói với hắn:

“Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nói mình còn độc thân, cũng chưa bao giờ phủ nhận chuyện mình đã kết hôn, nếu đã không ai hỏi, sao tôi phải phí công giải thích với những người không có liên quan như anh làm gì. Xin lỗi, tôi không có thời gian cho những chuyện vô nghĩa. À quên, lần trước cũng cảm ơn anh đã đưa tôi vào bệnh viện, tiện thể nếu anh thấy nhàm chán thì giúp tôi công khai chuyện đã kết hôn luôn đi cũng được”.

Nói xong, không đợi anh ta kịp phản ứng, La San mạnh mẽ xoay người bước đi, bỏ lại sau lưng cái nhìn chằm chằm của Tường Từ Vụ.

Hình ảnh cô gái nước mắt đã dâng lên khóe mi nhưng vẫn quật cường nhìn anh không hề sợ hãi khiến Tường Từ Vụ cảm thấy ngọt ngào không thôi. Rõ ràng là anh thấy bản thân đã làm đúng, nhưng không hiểu sao mỗi lần nhớ lại ánh mắt đó, có một cảm giác giống như là hối hận dâng lên trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16:

La San viện lý do có việc gấp, vội vàng chào tạm biệt mọi người. Cô bước ra khỏi nhà hàng, đi dọc trên vỉa hè.

Đường Vũ phải một lúc nữa mới đến, cô không muốn một mình đứng đợi trong lúc này, nói đúng hơn là cô sợ mình rảnh rỗi lại nhớ đến những lời lúc nãy của Tường Từ Vụ. Có những thứ đã làm là không bao giờ được phép hối hận, cũng như lời nói ra sẽ không bao giờ rút lại được nữa. Cô biết bản thân mình không phải một người mạnh mẽ, nhưng cô lại luôn cố gắng để mình trở nên mạnh mẽ hơn từng ngày.

Cô có thể công khai với toàn thế giới rằng Đường Vũ là chồng của mình, nhưng chỉ riêng với đồng nghiệp thì lại không. Môi trường giáo dục là một môi trường đáng sợ hơn về bề ngoài hoàn mỹ của nó. Người ta thường lầm tưởng bản chất sự việc chỉ vì sự hoàng tráng bên ngoài, cô không muốn mọi cố gắng của mình lại bị xem nhẹ trước cái vỏ bọc Đường phu nhân.

Đường Vũ quá hoàn mỹ, sự hoàn mỹ của anh khiến cô luôn luôn ý thức được bản thân mình phải cố gắng nhiều như thế nào để có thể trở thành người phụ nữ xứng đáng đi bên cạnh anh. Cô biết anh không quan tâm đến điều đó, nhưng cô lại để ý đến nó.

Càng để ý, cô lại càng không muốn mọi nỗ lực của bản thân mình trở nên vô nghĩa, nhưng có lẽ giờ đây vỏ bọc đó cũng sắp sụp đổ rồi. Chỉ cần mọi người đều biết cô là vợ anh thì những ngày tháng sắp tới cô cũng chẳng cần phải nghĩ ngợi cực khổ rồi. Thầy hiệu trưởng, trưởng khoa, bạn bè đồng nghiệp, tất cả sẽ đều muốn lấy lòng cô, những chuyện công tác cực khổ cũng không bao giờ đến lượt cô, cô có thể tha hồ chà đạp tất cả những ai dám ức hiếp mình. Cuộc sống như vậy thử hỏi cô còn có gì phải bất mãn nữa chứ.

La San ngẩng đầu lên trời cười to, mọi người đều có thể thấy được cô đang cười, gương mặt luôn rạng ngời hạnh phúc, nhưng tại sao đèn đường lại bị nhòe đi thế này, tại sao nước mắt lại cứ rơi không dứt chứ.

Đôi khi phấn đấu để thoát khỏi hoàn cảnh nghèo khó không đáng sợ, cái đáng sợ nhất là bạn đã phấn đấu cũng không có cách nào để thoát khỏi cái bóng của những người xung quanh mình tạo ra. Một cái bạn có thể nhìn thấy được thành quả từng ngày, còn một cái nếu không thành công thì bạn cũng như chưa từng làm gì cả.

Cuộc đời vốn dĩ không là một giấc mơ, nhưng La San tin nếu là mơ thì nhất định cô cũng phải thức tỉnh khỏi cơn mê đó.

***

Đi được một lát, La San cảm thấy hơi mỏi chân, cô ngồi xuống một chiếc ghế đá ven đường. Đây là một quảng trường nhỏ, buổi tối trời mùa hè nóng nực nên mọi người tập trung ở đây rất đông. Nhìn mọi người xung quanh, những đứa trẻ ríu rít chơi đùa, người già thì tụ tập trò chuyện, xa xa có những cặp tình nhân đi dạo xung quanh. Cuộc sống dường như êm ả và yên bình đến lạ.

“Cô ơi, sao cô lại ngồi một mình vậy ạ”.

Một cặp mắt tròn xoe nhìn cô đầy quan tâm. Đó là một cậu bé khoảng chừng 5 tuổi, vừa nãy cô còn thấy nó chơi đùa với đám bạn, chắc cảm thấy hơi mệt nên dừng lại nghỉ một lát.

“Cô thích ngồi một mình”. La San mỉm cười đáp lời đứa bé.

Thằng bé có vẻ không tin lắm vào lý do cô đưa ra, nó suy nghĩ một lát rồi nhìn cô đầy thông cảm.

“Các bạn giận nên không ai chơi với cô chứ gì”.

“...”

La San hơi bất ngờ trước suy đoán của nó, trẻ con bây giờ đều lanh lợi như vậy sao.

“Cô ơi, cô đừng buồn nữa, cháu cho cô kẹo que này, cô xinh đẹp như vậy, ăn kẹo que vào thì các bạn sẽ lại chơi với cô thôi”.

La San còn chưa kịp phản ứng thì thằng bé đã nhét cây kẹo xanh xanh đỏ đỏ vào tay cô rồi nhanh chóng chạy đi chơi với đám bạn. Đứa bé đi rồi, cô biết làm sao với cây kẹo này đây. La San nhìn cây kẹo trong tay một cách chăm chú, cho đến khi có một bàn tay khác lấy mất kẹo từ trong tay cô.

“Không phải em định ăn nó thật đấy chứ”.

Là Đường Vũ, La San nhìn anh, khóe miệng bất giác nở nụ cười thật ngọt ngào.

“Nhưng mà em muốn ăn”. Cô nũng nịu cầu xin.

“Mau về nhà đi, anh có nấu canh cho em đấy”.

Đường Vũ cười đầy sùng nịnh, anh vuốt nhẹ mái tóc lộn xộn của cô, tay cầm lấy viên kẹo của cô bỏ vào túi áo khoác, sau đó nắm tay cô đi về phía xe của mình.

La San chậm chậm bước theo anh trên con đường nhỏ, những hàng dương liễu rủ lá bên đường, bóng anh và cô sóng bước bên nhau. Hồi còn nhỏ bọn họ cũng thường đi chung như vậy. Anh lớn hơn cô 6 tuổi nên ba mẹ rất yên tâm khi giao cho anh nhiệm vụ đưa đón cô đi học mỗi ngày. Ngày đó, không biết anh có tình nguyện không nhưng La San thì vui không tả nổi, được anh Đường Vũ cầm tay là một cảm giác tốt đẹp cỡ nào, bàn tay anh to lớn, ấm áp luôn đem đến cho cô cảm giác an toàn. Từ những năm tháng tuổi thơ vô tư lự cho đến thiếu thời đầy mộng mơ, hay thậm chí là cho đến tận bây giờ, anh luôn là người nắm tay cô trên mọi nẻo đường cuộc sống.

Nếu không gặp anh cuộc đời em sẽ như thế nào anh nhỉ và nếu định mệnh không cho em may mắn được gặp anh sớm như vậy, không biết em sẽ ra sao. Có lẽ sẽ là một người giống như ngàn vạn người ngoài kia, sống một cuộc sống bình lặng, nếu vô tình gặp nhau trên phố, anh và cô cũng sẽ bước qua nhau như hai người xa lạ, hoặc họ cũng có thể là đồng nghiệp hay một mối quan hệ nào đó. Thế nhưng cô tin chắc rằng cho dù có như thế nào đi chăng nữa, họ cũng nhất định sẽ đến bên nhau, bởi vì đó là định mệnh, là ông trời cố công sắp đặt cho những người có tình sẽ luôn hướng về nhau.

Trên đời này có những cuộc gặp gỡ tạo nên định mệnh.

Đâu đâu cũng tràn ngập thứ gọi là tình yêu sét đánh.

Mỗi ngày có vô vàn người đến với nhau vì tình, rồi xa nhau cũng bởi chữ tình.

Còn cô và anh thì sao?

Cô không muốn biến mình thành con người sầu cảm, đa nghi, cô chỉ muốn cố gắng, để nếu có một ngày nếu lỡ rời xa anh cô cũng không phải hối hận, bởi vì em đã yêu anh bằng cả thanh xuân tuổi trẻ, bằng tất cả những gì một tình yêu trên đời này có thể dung chứa được.

Yêu anh là điều tốt nhất em đã làm, cố gắng vì anh là điều ý nghĩa nhất em đã làm, và đi bên anh là điều can đảm nhất em đã làm.

Thế nên cho em khóc một hôm nay thôi, qua ngày mai em sẽ trở lại là chính em, mạnh mẽ hơn từng ngày, và cũng yêu anh nhiều hơn từng ngày, anh nhé.

***

Đường Vũ lặng lẽ đi bên cạnh cô, anh biết hôm nay tâm trạng cô không vui, thường ngày có mấy khi cô lại yên lặng giữ hình tượng thực nữ như vậy chứ. Cô không muốn nói với anh, anh cũng không muốn hỏi. Cho dù đã là vợ chồng, anh vẫn muốn giữ cho cô một không gian riêng, để nếu mệt mỏi, cô có thể thu nhỏ mình trong đó, có thể làm bất cứ điều gì bản thân muốn mà không phải đắn đo suy nghĩ gì hết.

Cô bé của anh, nếu ngày mai mà em còn trốn trong góc nhỏ như vậy, anh nhất định sẽ lôi em ra, sẽ phạt em thật nặng để sau này em không dám như vậy nữa, không làm mình tổn thương vì những thứ không đáng có. Có ai đó đã nói với anh, nước mắt phụ nữ như những viên kim cương, vì thế đừng lãng phí nó một cách vô nghĩ, cũng đừng trao nó ra một cách dễ dàng. Cuộc sống này vốn phức tạp, anh muốn em trưởng thành nhưng mà không phải bằng những giọt nước mắt, em có thể làm được nhiều hơn thế, anh tin là như vậy.

Trái tim con người nhỏ lắm, cuộc đời cũng chẳng dài là bao, sinh mệnh em có một mình anh là đủ rồi. Đừng để quá nhiều thứ xen vào tình cảm của chúng ta, anh sẽ ghen, em có biết không hả.

Con đường nhỏ in bóng hai người đi bên nhau, bầu trời đêm yên ả và lặng lẽ, cũng như cái cách mà họ đến với nhau, yêu nhau và gắn bó suốt mấy chục năm dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hôm sau, khi vừa đến trường La San đã cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ. Đừng nói là sinh viên, ngay cả bác bảo vệ, cô lao công cho đến các thầy cô giáo khoa khác cũng đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Chuyện gì đang xảy ra vậy, sao tự nhiên chỉ qua một đêm cô bỗng nhiên thành nhân vật đình đám của trường vậy. Có khi nào tên Trương Tử Vụ kia đã đi khắp nơi rêu rao chuyện cô có chồng rồi mà còn tham dự mấy buổi xem mắt tập thể. Nghĩ đến đây La San lại thấy nhức đầu, đến đâu hay đến đó vậy.

“La San, La San, sao bây giờ cậu mới đến, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả”.

Vừa trông thấy cô, Tiểu Lộ ngay lập tức kéo cô vào phòng họp. La San thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra, cô vừa nhìn đồng hồ, mới có 8 giờ, không còn sớm, nhưng cũng đâu phải trễ, sao Tiểu Lộ lại làm như có chuyện động trời vậy.

Khi bước chân vào phòng họp, ngay lập tức La San đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Người đứng bên cạnh thầy hiệu trưởng đang phát biểu kia không phải là người của bộ giáo dục hay sao, cô thường nhìn thấy ông ta trên ti vi, hình như là Phó Chính thì phải. Chắc tại vì ông ta đến thăm trường nên hôm nay buổi họp toàn trường mới được đẩy lên sớm như vậy.

Vừa nhìn thấy La San bước vào, Thôi mặt sắt ngay lập tức dùng mọi lời phát biểu, hành động của ông ta khiến cô nom nớp lo sợ, chẳng lẽ mình lại sắp mất mặt trước toàn bộ giáo viên của trường chỉ vì một lần họp trễ giờ hay sao.

Cô còn chưa kịp lên tinh thần cho bản thân thì nghe Thôi mặt sắt nói bằng cái giọng khàn khàn của ông ta.

“Cô La, sao bây giờ cô mới đến, chúng tôi đợi cô lâu lắm rồi đây”.

La San ngu luôn, có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra được hay không, đợi cô, sao phải đợi chứ, đây cũng chỉ là một cuộc họp tổng kết bình thường thôi mà, cô bỗng trở nên quan trọng từ khi nào vậy. Không đề La San phải thắc mắc lâu, Thôi mặt sắt lại tiếp tục bài phát biểu của mình:

“Mọi người, chúng ta hãy cùng dành một tràng pháo tay, nhiệt liệt chúc mừng cô giáo La San của trường chúng ta đã xuất sắc giành giải nhất cuộc thi

“Người sáng lập tri thức” do bộ giáo dục tổ chức”.

Một tràng vỗ tay vang dội ngay sau câu nói của Thẩm mặt sắt, chỉ riêng nhân vật chính vẫn đứng đờ ra đó. Phải đến lúc Tiểu Lộ nhắc thì cô mới hoàn hồn. Có nằm mơ cô cũng không ngờ bản thân mình lại chiến thắng trong cuộc thi năm nay. Đây vốn là cuộc thi thường niên do bộ giáo dục tổ chức, nhằm khuyến khích giáo viên trong cả nước đóng góp những kinh nghiệm hay trong quá trình giảng dạy, mục đích chính là lấy đó làm tài liệu cho mọi người học hỏi.

Để chuẩn bị cho cuộc thi này, ngay từ đầu La San đã lên kế hoạch chuẩn bị cụ thể, học cách thuyết trình trước đám đông, rồi còn không ngại nhờ Đường Vũ góp ý về cách thức trình bày quan điểm sao cho rõ ràng và dễ hiểu, cô chỉ nghĩ là muốn làm một đề tài về những kinh nghiệm của bản thân, thật không ngờ lại có thể đoạt giải.

Phó Chính trao bằng khen và phần thưởng cho cô, nói vài câu động viên đơn vị nhà trường tiếp tục cố gắng, sau đó lại vội vã rời đi. Người ta là lãnh đạo, bận trăm công nghìn việc nên mọi người cũng không để ý làm gì. Tất cả ánh mắt đều dồn về phía La San, mọi năm trường cô đều có người đoạt giải, nhưng được giải nhất thì chỉ có mình La San mà thôi. Bình thường nhân duyên của La San khá tốt, mọi người thi nhau chúc mừng cô đem lại vinh dự cho trường.

“Cô La, thật là khiến mọi người bất ngờ đấy, không tham gia thì thôi, đã tham gia là lấy luôn giải nhất”. Người đầu tiên chúc mừng cô là một thầy giáo cùng khoa Lịch Sử, người đã dẫn dắt cô rất nhiều kể từ khi cô bắt đầu đi dạy.

“Đương nhiên rồi, La San mà lại”.

“Lần này trường ta được dịp nở mặt nở mày rồi”.

“Có khi nào trường ta lại được nổi tiếng cũng nên, kiểu như “ngôi trường của những giáo viên trẻ tuổi xinh đẹp” chẳng hạn”.

“Cám ơn tất cả mọi người, nhờ có sự giúp đỡ của mọi người tôi mới có thể tham gia cuộc thi năm nay”. La San vui vẻ nói, cô vẫn còn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, để hoàn thành đề án dự thi, cô đã phải cố gắng mười phần sức lực, không ngờ kết quả lại hoàn mỹ như vậy.

Mọi người mỗi người một câu, bầu không khí đang vô cùng náo nhiệt thì Lý Vu bước vào. Cô ta nổi tiếng khắp trường, không phải vì xinh đẹp, cũng chẳng phải tài năng nổi trội, mà chính vì cô ta có một ông chồng vô cùng giàu có. Còn tại sao mọi người biết chồng cô ta giàu có, còn không phải là do biệt tài khoe chồng nổi danh khắp bốn phương của cô ta hay sao.

Tính cách Lý Vu thích nổi trội, lúc nào cũng muốn bản thân mình là nhất nên không ít lần gây hiềm khích với mọi người. Lần này cô ta cũng tham gia cuộc thi, ngay từ đầu đã đầu tư rất nhiều công sức và tiền bạc, người khác làm gì cô ta nhất định phải làm hơn như vậy nhiều lần. Ai cũng biết gia đình cô ta có điều kiện, lấy tiền đề người như vậy cũng không phải lần đầu tiên.

Thậm chí ngày hôm qua cô ta còn đặt hẳn một bàn tiệc tại một trong những nhà hàng nổi tiếng của thành phố, mục đích chính là để chiêu đãi mọi người sau khi đoạt giải. Không ngờ kết quả lại như vậy, có lẽ cô ta cũng bị shock không nhẹ.

Bầu không khí từ khi Lý Vu bước vào bỗng chốc trở nên cứng ngắc. Đối diện với tình huống này, La San cũng cảm thấy hơi ngại, cô định lên tiếng chào hỏi Lý Vu nhưng lại thấy làm thế thì hơi giả tạo. Cuối cùng Lý Vu cũng mở lời.

“Chúc mừng cô giáo La, cô thật khiến người khác bất ngờ đấy. Lần sau có kinh nghiệm gì thì nhớ chia sẻ với đồng nghiệp nhé”.

Nụ cười cứng ngắc trên mặt Lý Vu khiến La San không biết phải ứng đối thế nào.

“La San làm việc cực khổ mãi cuối cùng cũng đoạt được giải thưởng xứng đáng, chúng ta có nên tổ chức tiệc ăn mừng không nào”.

Lời của một đồng nghiệp vừa nói ra ngay lập tức được mọi người hưởng ứng. Thái độ không hài lòng của Lý Vu cũng nhanh chóng bị xem như không thấy.

Mọi người thảo luận một hồi, cuối cùng cũng quyết định địa điểm là một nhà hàng phía nam thành phố, nổi tiếng ngon bổ rẻ, thích hợp cho các buổi tụ họp bạn bè.

Khó khăn lắm La San mới thoát khỏi vòng vây ồn ào đó, mọi người nhiệt tình thảo luận, có ai để ý đến người trả tiền là cô đâu, chỉ bằng cô trốn ra ngoài một lúc cho khỏe, lát nữa cứ theo ý kiến của mọi người là được rồi. Haiz, không biết tiền thưởng có đủ dùng không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lý Vu tức tối uống cạn ly rượu trên tay, chưa bao giờ cô ta cảm thấy nhục nhã như thế này. Rõ ràng giải thưởng đó phải thuộc về cô, tại sao lại đến tay

con bé La San kia chứ.

Để hoàn thành đề án dự thi, cô đã bỏ biết bao nhiêu công sức, tạo dựng rất nhiều mối quan hệ, cũng tiêu tốn một khoản lớn nhờ vả các vị lãnh đạo, vậy mà kết quả lại như vậy. Nhớ đến ánh mắt xem thường của các vị đồng nghiệp nhìn mình hồi sáng, Lý Vu lại càng không thể kiềm chế được con tức giận. Con bé kia thì có gì hơn cô chứ, còn không phải nhờ vào gương mặt xinh đẹp hay sao, chắc chắn cũng vận dụng rất nhiều mối quan hệ mới đạt được giải thưởng lần này, chứ có đánh chết cô cũng không tin nó có gì tài giỏi hơn cô.

Lý Vu ngồi một mình trong quán rượu, từng ly từng ly uống cạn. Đáng ra giờ này cô ta cũng tham gia tiệc ăn mừng của La San, nhưng con tức giận khiến cô ta cảm thấy không phục, nhìn gương mặt tươi cười của La San lại càng khiến bản thân bức mình hơn. Chính vì vậy cô ra viện lý do phải ra sân bay đón chồng vừa đi công tác nước ngoài về nên mới không tham dự bữa tiệc.

Chồng, mọi người trong trường đều nghĩ rằng cô ta có một người chồng giàu có, hết mực yêu thương cô, mua cho cô rất nhiều hàng hiệu, lại đưa cô đi du lịch khắp nơi. Về bề ngoài hào nhoáng của Lý Vu khiến tất cả mọi người đều tin là thật. Thế nhưng chắc không ai có thể ngờ, đằng sau cái mặt nạ pha lê đó, cô cũng chỉ là một đứa con gái bình thường.

Lý Vu sinh ra trong một gia đình nghèo khó, ba mẹ cô đều làm nông nên không một ai chú trọng việc học tập của cô. Lúc còn bé, cô cũng thấy bản thân mình bình thường như bao người khác, nhà cô nghèo, nhà của những đứa trẻ hàng xóm cũng nghèo không kém, ba mẹ cô là nông dân thì ba mẹ bạn bè cô cũng vậy. Cuộc sống của cô sẽ chẳng có gì thay đổi nếu như buổi chiều hôm ấy cô không nhìn thấy bọn họ.

Nơi cô sinh ra vốn là một làng quê nghèo khó, tuy nhiên bù lại thì phong cảnh vô cùng hữu tình, khí hậu cũng rất ôn hòa. Lý Vu rất thích một mình rong chơi trên những con đường nhỏ trải đầy hoa cải vàng, tay cầm hoa, miệng ngân nga vài câu hát đồng dao. Hôm ấy, sau giờ tan trường cô cũng cùng một vài người bạn lang thang trên bãi đất trống gần bờ sông, nơi có những bãi vàng hoa cải. Lúc đang mãi mê nhìn ngắm chùm hoa trong tay, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi chạy chậm chậm ven đường.

Không chỉ cô mà tất cả những đứa trẻ của vùng quê nghèo khi ấy đều dõi mắt nhìn theo chiếc xe ấy. Xe dừng lại ở ven đường, gần ngay chỗ Lý Vu đứng, từ trên xe, có hai đứa trẻ bước xuống. Một cô bé khoảng chừng 5 tuổi, nhỏ nhắn, xinh như búp bê, đôi môi đỏ mọng như được tô son, còn bé trai thì lớn hơn một chút, gương mặt còn non nớt nhưng lại xen chút lạnh lùng. Hai người bọn họ xuất hiện giống như hoàng tử và công chúa trong câu chuyện cổ tích thấy cô thường hay kể, khiến cho lũ trẻ như Lý Vu nhìn mãi không thôi.

Đứa bé trai muốn dắt cô bé trở lại xe, nhưng dường như đứa bé ấy không chịu. Nó cứ nằng nặc muốn xuống gần bờ sông để ngắm nhìn hoa cải vàng, trong suy nghĩ của những bé gái, các loài hoa rực rỡ luôn có một sức hút đến kỳ lạ, huống chi là một đứa trẻ thành phố, chưa từng nhìn thấy cảnh này bao giờ.

Mặc cho cô bé làm nũng, khóc nháo đủ kiểu, bé trai kia vẫn nhất định không đồng ý cho cô xuống gần bờ sông. Cuối cùng cô bé đành thất vọng định quay trở lại xe. Trước lúc quay đi, đôi mắt tròn xoe của cô bé vụt sáng, cô chạy vội lại chỗ bọn Lý Vu đang đứng, cười toe toét làm quen:

“Bạn gì ơi, bạn có thể cho mình bó hoa bạn đang cầm trên tay được không? Anh mình không cho mình xuống dưới kia hái.”

Vừa nói tay cô bé vừa chỉ xuống bờ sông, bàn tay trắng nõn của cô bé hoàn toàn đối lập với bọn Lý Vu, những đứa trẻ nông thôn ngoài giờ học còn phải ra đồng phụ giúp ba mẹ rất nhiều việc, nào có mấy ai trắng trẻo, dễ thương như búp bê thế này chứ.

Lý Vu nghe cô bé nói vậy, vội vàng đưa bó hoa trong tay cho cô bé:

“Cho bạn đấy, cầm lấy đi”.

“Cám ơn bạn”.

Bé gái đáng yêu có giọng nói thật ngọt ngào, nó vừa ôm lấy bó hoa, ngay lập tức chạy như bay lại bên cạnh chiếc xe, nó nói gì đó với bé trai lúc nãy. Khi quay trở lại, trên tay cô bé là một túi kẹo xanh xanh đỏ đỏ thật đẹp mắt. Cô bé đưa cho Lý Vu như một món quà tặng, miệng không ngừng cảm ơn.

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, nhưng nó thực sự đã làm thay đổi cả cuộc đời của Lý Vu. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng những bó hoa dân dã đầy ngoài đường kia lại có thể đổi được những viên kẹo đường quý giá. Những đứa trẻ nhà nghèo như cô thì cả tuổi thơ cũng chưa dám một lần mơ đến hương thơm ngọt ngào của kẹo hoa quả, hay thanh socola ngọt lịm đến tận tim. Vậy mà cô bé ngày hôm ấy lại không ngần ngại cho cô cả một túi kẹo như vậy. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Lý Vu ước gì mình sinh ra ở một nơi khác, không phải là vùng quê nghèo nàn này.

Kể từ đó, trong giấc mơ hàng đêm của cô, hình ảnh của hai đứa bé kia cứ lần lượt hiện về, khiến cô ám ảnh mãi về một giấc mơ thành phố.

Cô học hành chăm chỉ, nhiều năm liền là học sinh giỏi của trường, thế nhưng những điều đó vẫn chưa đủ. Gia đình khó khăn, những đứa trẻ cùng trang lứa đều lần lượt nghỉ học để phụ giúp gia đình. Lý Vu đã từng khóc hết nước mắt, cầu xin ba mẹ cho cô được thi lên đại học.

Ngày cô đậu đại học, cả làng, thậm chí là cả xã đều đến chúc mừng, cha mẹ cô vô cùng tự hào về cô, họ về ra bức tranh tương lai rực rỡ là cô sẽ kiếm thật nhiều tiền để có thể phụ giúp gia đình.

Ngày đó, cha mẹ cô nghĩ vậy, thậm chí chính Lý Vu cũng nghĩ như thế.

Lên đại học, cuộc sống nơi đô hội phồn hoa mới khiến cô biết rằng những năm tháng cũ cô đã ngây thơ thế nào. Trong lúc cô đang mãi miết làm thêm, chạy lo từng đồng học phí thì bạn bè lại quần áo lượt lã, hết tụ họp bạn bè lại hẹn hò bạn trai. Cô cứ mãi chạy theo cuộc sống của người khác mà quên mất rằng chính bản thân mình cũng từng có một ước mơ.

Những cảm dỗ của cuộc sống, cộng thêm bao mệt mỏi áp lực của việc kiếm tiền khiến Lý Vu thực sự mệt mỏi, cô nhìn bạn bè xung quanh và tự hỏi bao giờ mình mới có thể được như họ. Không chịu thua kém bạn bè, cô càng lao đầu vào công cuộc kiếm tiền, bất chấp mọi thủ đoạn, cho đến một ngày cô mới chợt nhận ra bản thân mình đã vì đồng tiền mà đánh mất quá nhiều thứ.

Hôm nay cô đã khác, không còn là một cô sinh viên tình lẻ ngày nào, áo quần toàn hàng hiệu, điệu bộ như một quý cô sang trọng. Chỉ bản thân cô mới biết được, để có ngày hôm nay cô đã phải đánh đổi nhiều như thế nào. Cô làm sao có thể để người khác đoạt mất thứ mà cô muốn chứ. Chỉ có thứ Lý Vu cô không muốn, chứ tuyệt đối không có thứ mà cô không đoạt được.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Đề lên tinh thần cho toàn thể giáo viên trước năm học mới, nhà trường quyết định tổ chức một chuyến đi du lịch, địa điểm là núi Thiên Tích, một ngọn núi nằm ở phía bắc của thành phố. Đề chuẩn bị cho chuyến đi này, từ mấy hôm trước La San đã hào hứng kéo Tiểu Lộ đi mua sắm những vật dụng cần thiết. Chuyến đi chỉ kéo dài 2 ngày, cũng không nhất thiết phải chuẩn bị nhiều đồ đạc, thế nhưng La San vẫn muốn thỏa sức mua sắm một phen, đợi đến khi năm học mới bắt đầu, cả cô và Tiểu Lộ đều rất bận rộn, làm gì có thời gian ăn chơi nhàn nhã như thế này chứ.

Cả một ngày đi khắp các tầng của trung tâm thương mại, cả hai cô gái đều tay xách nách nách túi to túi nhỏ, chân mỏi muốn rã rời thế nhưng ai cũng hào hứng. La San mua được một đôi giày thể thao rất đẹp, kiểu dáng không chỉ lạ mắt mà đeo vào cũng vô cùng thoải mái, có nó chuyến đi leo núi lần này của cô sẽ suôn sẻ hơn rất nhiều. Tiểu Lộ nhìn La San đầy vẻ khinh thường, cô ngăn đời chung thành với giày cao gót, ai như cô bé kia, mới mua được một đôi giày thể thao đã mừng cỡ đó.

Hai cô gái đều đã mệt mỏi, La San chỉ muốn nằm xuống ngay lập tức, nghĩ đến bây giờ còn phải bắt taxi về nhà là cô lại thấy mệt hơn. Ngày cuối tuần, lại vào thời điểm gần đến năm học mới nên người đi mua sắm rất đông, muốn đón taxi quả không phải chuyện dễ dàng. Họ đã đứng đợi một lúc lâu rồi mà chưa đến lượt, cứ thế này thì không biết đến bao giờ mới về đến nhà nữa.

La San đang tính gọi điện thoại nhờ Đường Vũ đến đón, nhưng lại ngại anh còn có việc bận nên cô lại thôi. Chắc chỉ chờ thêm một lát nữa là có xe rồi, cô đành an ủi mình như vậy. Bên cạnh cô, Tiểu Lộ cũng dần mất hết kiên nhẫn, xe ơi, mày đâu rồi. Đang chán nản suy nghĩ, bỗng nhiên điện thoại reo, là Đường Vũ, La San vội vàng bắt máy, nhìn điệu bộ của cô, Tiểu Lộ không khỏi trêu ghẹo một tiếng:

“Cậu làm gì mà phải nhanh nhanh chóng chóng như vậy, điện thoại có chạy mất đâu mà lo”.

Không để ý đến thái độ của Tiểu Lộ, La San vẫn vui vẻ nghe máy:

“Alo, anh gọi cho em có chuyện gì vậy”.

“Em mua được gì rồi, sắp xong chưa”. Đường Vũ hỏi đầy quan tâm.

“Em mua xong rồi, có mua cho anh một chiếc áo, lát nữa về anh thử xem có đẹp không”. Hồi nãy đi ngang qua cửa hàng bán đồ nam, La San nhìn thấy một chiếc áo sơ mi rất đẹp, thế nên cô không ngần ngại mua nó dù tiếc tiền muốn chết, mấy tháng tiền lương của cô đấy.

“Em với Tiểu Lộ có bắt được xe để về không, hôm nay cuối tuần, có lẽ bắt taxi cũng không dễ đâu”.

“Em đang đợi xe”. La San ừ ừ trả lời.

Nghe tiếng nói bỗng chốc ỉu xiu của cô, Đường Vũ chợt bật cười, mỗi lần than thở chuyện gì với anh, cô đều dùng giọng điệu đó.

“Hai đứa bọn em tìm quán cafe nào vào ngồi một lát, anh đến đón tụi em, bây giờ mà đợi xe thì lâu lắm”.

“Nhưng anh có bận chuyện gì không? Chắc đợi một lát nữa là có xe thôi”. La San vừa nói vừa nhìn một hàng dài trước mắt, trong đầu thầm nghĩ không biết một lát nữa là mấy tiếng nữa đây.

“Ngaoan, em tìm chỗ ngồi nghỉ đi, khi nào đến anh sẽ gọi”. Nói xong Đường Vũ cũng cúp máy.

***

Tiểu Lộ vừa khuấy ly cafe vừa nhìn La San than thở:

“Sau này mình có lấy chồng cũng phải lấy người như chồng cậu trở lên, chỉ một tiêu chí không bằng là ngay lập tức loại ngay”.

“Cậu cứ làm quá lên, ai mà chẳng như Đường Vũ chứ”.

Cô vừa nói xong câu đó, nhìn Tiểu Lộ biểu cảm giống như muốn giết người đến nơi, La San vội vàng đưa hai tay bảo vệ cái cổ của mình.

“Câu đó, ai cũng tốt như chồng nhà cậu, vậy sao mình đi xem mắt không biết bao nhiêu lần, sao chẳng gặp được ai vậy, toàn gặp mấy cực phẩm nhân gian không à”.

Mỗi lần nhắc đến chủ đề này là Tiểu Lộ lại than thở mãi không thôi. Cô ấy đã 24 rồi mà còn chưa có bạn trai, thế nên cứ đến cuối tuần là phải đi xem mắt, nếu không mẹ cô ấy nhất định sẽ không để yên. Mới đầu còn hào hứng, càng về sau Tiểu Lộ càng luyện được công phu thâm hậu, gương mặt ngàn năm không đổi, tươi cười lịch sự nhưng lại lạnh lùng xa cách, cứ như vậy ứng phó với đủ mọi đối tượng xem mắt.

***

Sáng thứ 5, trời trong nắng nhẹ, chuyến du lịch thường niên của trường La San bắt đầu.

Cô và Tiểu Lộ ở chung một phòng, khách sạn ngay dưới chân núi, cảnh sắc xung quanh tươi mát, nếu ai không thích leo núi vẫn có thể đi dạo xung quanh. Hơn nữa ở đây còn có suối nước nóng, sân golf, spa, nói chung là đáp ứng đủ mọi hoạt động vui chơi giải trí của tất cả các tầng lớp.

Chẳng mấy khi có dịp ra khỏi thành phố ồn ào nên mọi người đều rất hào hứng. Vừa bỏ ba lô xuống giường, Tiểu Lộ ngay lập tức kéo La San ra bên ngoài đi dạo với mọi người trong khoa.

Lúc hai người bước ra khỏi phòng thì cửa căn phòng phía đối diện cũng được mở ra. Là Vu Vận Linh và Lý Vu. Đúng là oan gia ngõ hẹp, hai người La San không muốn gặp nhất lại ở ngay phòng đối diện. Nhìn thấy các cô, Vu Vận Linh ngay lập tức tươi cười:

“Chúng ta ở đối diện nha, đúng là có duyên thật đấy, có muốn ra ngoài đi dạo chung không?”.

“Chúng tôi có hẹn với mấy người trong khoa, muốn đi loanh quanh một chút”.

Tiểu Lộ nói, chủ yếu là muốn bọn họ hiểu là hai người các cô đã có tự riêng rồi.

“Thế thì đi chung luôn đi, càng đông càng vui mà”. Thái độ của Vu Vận Linh thật là nhiệt tình quá đáng khiến La San và Tiểu Lộ không biết nói gì hơn, đành cùng bọn họ đi chung.

Từ nãy đến giờ La San vẫn để ý Lý Vu, cô biết chuyện cô đạt giải thưởng lần trước đã khiến cho Lý Vu vô cùng bất mãn, từ nãy đến giờ Lý Vu vẫn vô cùng lạnh lùng, không thêm liếc nhìn cô lấy một cái. Trái ngược hẳn với mọi khi, mỗi lần gặp La San là cô ta lại tút tút khoe chồng mình thế này, chồng mình thế kia. Nếu cô ta đã như vậy thì La San cũng chẳng thêm để ý làm gì, từ từ thì mọi chuyện cũng sẽ qua.

Lịch trình của buổi du lịch đã được lên kế hoạch từ sớm, buổi chiều sẽ là thời gian mọi người sinh hoạt tập thể, đại loại là những trò chơi vận động nhằm mục đích thắt chặt mối quan hệ đồng nghiệp với nhau, buổi tối là biểu diễn văn nghệ giữa các khoa. Sáng hôm sau mọi người sinh hoạt tự do, nghỉ ngơi một lúc, đến buổi chiều sẽ lên xe quay lại thành phố. Mặc dù kế hoạch là vậy, nhưng những ai muốn đánh lẹ cũng không thành vấn đề, chỉ cần viện lý do một cái gì gì đó, trốn trong phòng một lúc, khi nào thấy tình hình ổn thì muốn đi đâu thì đi. Mọi người đều là người trưởng thành nên nhà trường cũng chẳng quản chặt mấy chuyện đó làm gì.

Chính vì cái luật ngầm bắt thành văn đó mà chiều hôm đó, La San cùng với Tiểu Lộ lén lút chạy ra ngoài chơi. Trước khi đến đây, La San đã tìm hiểu trước, ở lưng chừng dãy núi Thiên Tích có một hồ nước rất đẹp, đây được coi là bí mật chưa được công khai của dãy núi này. Nghe nói hồ nước đó tuy không rộng lắm nhưng cảnh sắc xung quanh lại vô cùng tuyệt diệu, mỗi khi có ánh nắng chiếu vào, mặt hồ sẽ như một thấu kính khổng lồ, khúc xạ ra những tia sáng cô cùng lung linh huyền diệu. Chỉ những người dân địa phương mới biết về nó, hầu hết khách du lịch đến đây chỉ dừng lại ở việc leo núi, ngắm cảnh sắc bình yên xung quanh mà thôi.

La San đã chuẩn bị rất cẩn thận, cô đã tìm được bản đồ dẫn đến hồ nước xinh đẹp này ở trên mạng, cô còn mang theo cả la bàn để thuận tiện cho việc tìm đường. Hơn nữa lại có Tiểu Lộ đi cùng nên cô vô cùng yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Chiều hôm đó, sau khi chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, La San cùng Tiểu Lộ xách ba lô lên đường. Đường núi quanh co tạo điều kiện thuận lợi cho hai người trốn khỏi đoàn du lịch mà không bị ai phát hiện ra.

Theo chỉ dẫn thì chỉ cần đi theo hướng bắc chừng 30 phút sẽ gặp một cây cổ thụ lớn, từ cây đó quẹo phải, đi thêm một chút nữa là đến. Vì La San là đứa mù đường chính hiện nên Tiểu Lộ đi trước, nhiệm vụ của cô là bám theo Tiểu Lộ và để ý đường đi xung quanh để thuận tiện cho việc quay trở về vào chiều tối.

Con đường núi khá dốc, cả hai người lại không quen vận động, mới đi được một lát Tiểu Lộ đã dừng lại thở dốc, La San cũng chẳng khá hơn là bao. Dọc theo hướng bắc là con đường dốc nhất núi Thiên Tích, ven đường lại có nhiều cây cổ thụ to lớn khiến La San vô cùng hoang mang, như thế này thì đâu mới là cây cổ thụ mà cô đang tìm chứ.

Cô dừng lại thở dốc, đảo mắt nhìn bốn phía, bỗng La San giật mình khi nhìn thấy có bóng người đang nấp đằng sau tảng đá phía sau bọn cô. Nắng chiều đỏ bóng khiến cô có thể nhìn rõ bóng người đó, cô đi lại gần phiến đá, định nhìn xem là ai. Bước chân La San chậm chậm, tiếng lá khô dưới chân cô xào xạc càng làm rõ sự yên tĩnh của vùng núi này. Cô chăm chú nhìn kỹ lại một lần nữa, không hề có ai cả, chẳng lẽ lúc nãy cô mệt quá nên hoa mắt rồi chăng.

Mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng La San vẫn quay lại, muốn tiếp tục đi theo Tiểu Lộ, nhưng cô nhìn về phía trước, lại nhìn một lần xung quanh, không hề thấy Tiểu Lộ đâu cả.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ”.

La San cất tiếng gọi, muốn kêu cô ấy dừng lại đợi mình một lát. Thế nhưng không một ai trả lời, đáp lại cô chỉ là tiếng gọi vọng lại của rừng núi. Chẳng lẽ cô ấy lại đi nhanh thế, lúc nãy cũng than mệt muốn chết mà. La San chạy về phía trước một đoạn, vừa chạy cô vừa cố hết sức gọi to tên Tiểu Lộ, nhưng chẳng hề thấy ai cả.

Dừng lại một lúc, La San rút điện thoại ra, không hề có sóng, ngọn núi này phát triển du lịch, đáng lẽ ra phải phủ sóng điện thoại rồi chứ, lẽ nào nơi này nhiều cây to nên điện thoại của cô mới không có tín hiệu. Đảo mắt nhìn xung quanh, cô nhìn thấy một tảng đá to, nằm ngay khu đất trống, có lẽ ở đó có tín hiệu cũng nên.

Thế nhưng sau khi dùng sức chín trâu hai hổ để trèo lên phiến đá đó, điện thoại của La San vẫn không có tín hiệu. Hơi thất vọng, cô vừa mệt vừa lo, bèn ngồi lại trên phiến đá một lúc, lấy chai nước từ ba lô ra uống cho đỡ khát.

Cô không thể để mất dấu Tiểu Lộ được, la bàn đưa cho cô ấy cầm, bây giờ La San gần như không thể xác định được phương hướng để trở về nữa rồi. Cô đứng trên phiến đá, cố dùng sức gọi thật lớn:

“Tiểu Lộ, Lộ Lộ”.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ”.

“...”

Không hề có ai lên tiếng trả lời, La San hơi hoảng, có lẽ bây giờ Tiểu Lộ cũng phát hiện ra cô không theo kịp cô ấy rồi, cô có nên đứng yên ở đây đợi cô ấy quay lại tìm mình hay không. Nếu tiếp tục đi, La San sợ mình càng đi càng sai đường, đến lúc đó Tiểu Lộ cũng không biết tìm cô ở đâu.

La San tìm một gốc cây cổ thụ, ngồi xuống đợi Tiểu Lộ, nhưng trời càng ngày càng tối, sao Tiểu Lộ vẫn chưa quay lại, có khi nào cô ấy cũng lạc đường rồi không.

Không thể nào, La San ngay lập tức phủ định điều đó, Tiểu Lộ khá lạnh lợi, vì là người dẫn đường nên cô ấy còn mang theo la bàn, không thể nào bị lạc được. Vậy sao trời sắp tối rồi mà cô ấy vẫn chưa quay lại, liệu cô ấy có gặp phải chuyện gì không, dù sao đây cũng là đường núi, ai biết được chuyện gì xảy ra chứ.

Càng nghĩ La San càng thấy tình hình không ổn, cô nhìn giờ trên điện thoại, đã hơn 5 giờ chiều rồi. Ngọn núi này không thiếu những du khách một mình leo núi, trên núi còn có rất nhiều trạm dừng chân, ở đó nhất định sẽ có sóng điện thoại, nhưng con đường mà cô và Tiểu Lộ đi lại là đường mòn, nó chủ yếu dành cho những người dân địa phương hay phượt thủ yêu thích mạo hiểm, muốn tìm cảm giác chinh phục. Chính vì lẽ đó, La San đã ngồi ở đây hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa gặp được ai đi ngang qua cả.

Cô không suy nghĩ nhiều nữa, cô sợ Tiểu Lộ thực sự đã gặp phải chuyện không may, La San lập tức cầm ba lô tiếp tục đi theo con đường mòn phía trước, hy vọng cô sẽ gặp được Tiểu Lộ, hay chí ít là tìm được một trạm dừng chân gần đây.

***

Tại khách sạn, buổi tiệc tối đã bắt đầu, không khí vô cùng náo nhiệt, hầu hết giáo viên đều là người trẻ tuổi, lại hiếm khi mới có dịp ra ngoài chơi như thế này nên ai cũng quây hết mình. Không một ai phát hiện ra La San và Tiểu Lộ vắng mặt.

Tướng Tử Vụ nhìn cánh gà mà Vu Vận Linh gắp cho mình, anh không hề muốn động đũa, nhưng cô ta cứ nhiệt tình vây quanh khiến anh miễn cưỡng nhận lấy. Anh không thích Vu Vận Linh, lúc nào cũng tỏ ra thân thiết quá đáng, điều đó khiến tâm tình anh ngày càng tệ. Anh đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người ai cũng đang vui vẻ, anh không nên làm hỏng bầu không khí. Điện thoại của anh chợt phát sáng, Tướng Tử Vụ xin lỗi Vu Vận Linh, anh đi ra một chỗ khác yên tĩnh hơn để nghe điện thoại.

Đường Vũ, người gọi đến khiến anh ta khá bất ngờ, anh và anh ta thì có chuyện gì để nói mà phải liên lạc với nhau chứ. Trong chuyến công tác lần trước, khi đưa La San vào bệnh viện, lúc bác sĩ yêu cầu liên lạc với người thân anh đã vô cùng bối rối. Căn bản là anh không biết ai là người thân của La San cả, đang suy tính có nên gọi cho Tiểu Lộ hay không thì điện thoại của La San có người gọi đến. “Ông xã đại nhân”, là bạn trai của cô ấy sao. Sau này thì anh mới biết được, nhân vật đó chính là chồng của La San, ông chủ của tập đoàn Đường thị, Đường Vũ.

“Alo”. Tướng Tử Vụ bắt máy, vì không biết đối phương gọi đến vì chuyện gì nên anh cũng không chủ động nói gì khác.

“Tôi là Đường Vũ”.

“Tôi biết, có chuyện gì không?”. Tường Từ Vụ nhàn nhạt trả lời.

“Xin lỗi đã làm phiền, nhưng anh có thể đưa máy cho tôi nói chuyện với San San một lát được không, điện thoại của cô ấy không liên lạc được, có lẽ là hết pin”.

“Anh có thể trực tiếp gọi điện thoại bàn đến phòng cô ấy?”. Tường Từ Vụ cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ anh ta không biết cả điều cơ bản này hay sao.

“Tôi đã gọi rồi, nhưng cũng không có ai bắt máy, tôi đoán giờ này cô ấy đang ăn tối cùng với mọi người nên mới gọi cho anh. Điện thoại của Tiểu Lộ cũng không có tín hiệu nên tôi không còn cách nào khác”. Đường Vũ nhún vai giải thích.

“Tôi cũng chưa thấy cô ấy, một lát nữa anh hãy gọi lại, tôi ra ngoài tìm xem cô ấy đang ở đâu”.

“Cám ơn anh, làm phiền anh rồi”. Đường Vũ lịch sự cảm ơn rồi tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Từ chiều Đường Vũ đã gọi cho La San, điện thoại báo không có tín hiệu, anh nghĩ cô vợ nhỏ của mình mãi chơi nên không sạc pin điện thoại, dù sao chuyện này cũng không phải hiếm hoi gì. Thế nhưng đến tối, anh gọi lại một lần nữa cô cũng không nhấc máy, tự nhiên cảm thấy hơi bất an, anh vội tìm số của Tiểu Lộ, hai cô gái hay đi với nhau, anh muốn hỏi Tiểu Lộ xem tình hình của La San như thế nào. Thế nhưng điều anh không ngờ tới là cả điện thoại của Tiểu Lộ cũng không thể liên lạc được. Anh có dự cảm không lành, một tay tìm chìa khóa xe, tay còn lại anh nhấn số gọi cho Tường Từ Vụ.

Trên đường cao tốc, chiếc xe của Đường Vũ chạy với tốc độ kinh người. Câu trả lời của Tường Từ Vụ khiến cho niềm hy vọng duy nhất trong lòng anh vụt tắt, không ai biết La San đang ở đâu, Tiểu Lộ cũng mất tích, Đường Vũ vội gọi một vài cuộc điện thoại, nhờ người sắp xếp một số chuyện. Kể từ ngày ở bên nhau, anh lúc nào cũng lo sợ, không phải sợ tình cảm của bọn họ nhạt phai, cái anh sợ nhất chính là số phận. Không ai có thể chống lại số phận, cho dù anh có yêu cô nhiều thế nào đi chăng nữa, nếu như ông trời một ngày nào đó đổi ý, khiến cô rời xa anh mãi mãi, anh thực sự không dám tưởng tượng nổi lúc đó mình sẽ như thế nào. Giờ đây, cảm giác đó lại một lần nữa trở dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Chiếc xe chạy như bay, xé toang màn đêm nhưng cũng không thể nào ngay lập tức đưa Đường Vũ đến núi Thiên Tích ngay lập tức được, chưa bao giờ anh hận sự bất lực của bản thân mình đến vậy. Cho dù anh đã nhờ người sắp xếp mọi chuyện ở đó, nhưng tất cả những gì liên quan đến La San, nếu không phải do chính anh thực hiện thì anh đều không thể yên tâm.

***

La San vừa đói vừa mệt, nhiệt độ ban đêm vùng núi xuống rất nhanh, cô dò dẫm tìm đường bằng ánh sáng của màn hình điện thoại. Cô vừa đi vừa gọi tên Tiểu Lộ, rất sợ cô ấy đã xảy ra chuyện gì không may. Đường núi vốn khó đi, La San phải vô cùng cẩn thận để không bị ngã xuống sườn núi, nếu bị thương lúc này thì chắc chắn đêm nay cô phải ngủ lại trên núi này rồi.

La San đưa mắt nhìn bầu trời đêm, nhiệt độ càng ngày càng giảm, với tình hình này, nếu cô qua đêm ở trên núi thì không biết còn mạng đến sáng hôm sau không nữa.

Nhiệt độ xung quanh càng ngày càng giảm, La San dừng lại, lấy từ trong ba lô ra thanh sô cô la cuối cùng, cô cảm thấy hơi nhức đầu, toàn thân rã rời nên muốn ăn một chút gì đó để lấy lại sức. Vì nghĩ sẽ trở về trước buổi tối nên La San không hề chuẩn bị đồ ăn, thanh sô cô la này cũng là do Đường Vũ nhét vào ba lô của cô trước lúc đi. Nhớ đến Đường Vũ, La San lại càng muốn khóc, không biết lúc này anh đang làm gì, có biết cô đang bị thảm thế nào hay không. Thanh sô cô la bé nhỏ không khiến La San cảm thấy no chút nào, cô nhắm mắt một lát, định bụng chỉ là nghỉ ngơi một chút mà thôi, vài phút sau cô sẽ phải tiếp tục hành trình tìm Tiểu Lộ.

***

Lúc Đường Vũ đến được núi Thiên Tích thì đội cứu hộ đã bắt đầu tìm kiếm được một lúc rồi. Do các giáo viên trong trường đều nói rằng không biết La San và Tiểu Lộ đã đi đâu nên công cuộc tìm kiếm vô cùng khó khăn. Nơi đây vốn là khu du lịch, vừa có núi, vừa có sông suối, nên rất khó xác định đâu mới là địa điểm cần tập trung tìm kiếm.

Mọi người đều đã mệt mỏi, một vài giáo viên tham gia với đoàn tìm kiếm đã trở về, trời tối lại thêm nhiệt độ giảm thấp, sương mù giăng kín khắp nơi nên hầu như không thể tìm ra chút manh mối nào.

Đường Vũ chào hỏi với đội trưởng đội tìm kiếm, hỏi thăm tình hình một lúc, anh quả quyết cầm đèn pin đi lên núi.

Từ nhỏ La San đã thích những nơi không khí thanh mát trong lành, cô lại càng thích ngắm biển, đặc biệt là nơi nào vừa có núi, vừa có biển lại càng thích. Thế nhưng cô lại khác người ở một chỗ, vô cùng không thích những nơi ồn ào náo nhiệt, chính vì thế cô tuyệt đối sẽ không đến suối nước nóng hay chạy lung tung ở bờ sông khu du lịch, vì những nơi này chắc chắn sẽ có rất nhiều du khách ghé thăm.

Đường Vũ càng đi càng lo lắng, núi Thiên Tích vốn có rất nhiều đoạn đường dốc, vô cùng nguy hiểm, mặc dù không có thú dữ, nhưng nhiệt độ càng ngày càng giảm, La San lại sợ lạnh, anh không cần nghĩ cũng biết bây giờ cô đang cảm thấy sợ hãi thế nào.

“La San, La San”.

“La San, La San”.

Đang mơ màng, La San cảm giác như có ai đó đang gọi mình, tiếng gọi vô cùng quen thuộc, cô muốn lên tiếng đáp lại nhưng không thể cất lời. Cổ họng cô khô đặc do lúc chiều lớn tiếng gọi Tiểu Lộ, La San không dám suy nghĩ nhiều, cô vừa cố gắng lên tiếng, vừa lê đôi chân rã rời chạy về phía có tiếng gọi. Chợt nhớ ra mình còn đang cầm điện thoại, may quá vẫn chưa hết pin, La San mở chế độ đèn pin lên, cô cố gắng chiếu rọi về phía có tiếng động nhằm gây sự chú ý. Đây là cứu cánh duy nhất của cô trong lúc này, cô không thể bỏ lỡ được.

Lúc Đường Vũ tìm thấy La San, cô vẫn đang cố gắng dùng ánh sáng của chiếc điện thoại rọi vào mặt anh, gương mặt vẫn còn nét hoảng hốt. Anh vội chạy lại đỡ cô:

“La San, La San, anh là Đường Vũ đây, em nhận ra anh không”.

Tiếng nói vô cùng quen thuộc vang lên bên tai khiến La San xúc động không thôi. Cô ôm chặt lấy anh, cảm giác hoảng sợ cả buổi tối nay bỗng chốc như ta biến hết. Anh đã tìm được cô, cuối cùng cô cũng đợi được đến lúc anh tìm được mình rồi. La San biết nhất định Đường Vũ sẽ đi tìm mình, nhưng điều cô lo sợ chính là bản thân không chờ được đến lúc đó mà thôi. Cảm ơn ông trời, chuyện cô lo sợ nhất đã không xảy ra.

Đường Vũ khoác chiếc áo khoác của mình cho La San, hai tay cô lạnh cóng, chân vô lực gần như không thể đi được nữa, chỉ có thể để anh công xuống núi.

Con hoảng sợ qua đi, La San chợt nhớ đến Tiểu Lộ, cô lay lay cánh tay Đường Vũ gắng hỏi:

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ thì sao, mọi người có tìm được cô ấy chưa”.

“Đội cứu hộ vẫn đang tìm kiếm, nếu cô ấy và em cùng đi một hướng thì có lẽ cũng đã tìm được rồi”.

Câu trả lời của anh khiến La San vẫn cảm thấy bất an không thôi, cô rất sợ Tiểu Lộ gặp phải chuyện gì không hay.

Nhận thấy tâm trạng bất an của La San, Đường Vũ vội vàng trấn an cô:

“Em đừng lo, nếu khi chúng ta xuống đến nơi mà vẫn chưa tìm thấy Tiểu Lộ, anh sẽ cùng với mọi người đi tìm cô ấy, nơi này cũng không có nguy hiểm gì đáng kể, chỉ cần cô ấy tự biết giữ sức là sẽ không có chuyện gì đâu”.

“Nhưng em vẫn không an tâm, hay là chúng ta quay trở lại tìm Tiểu Lộ có được không”. La San vẫn cố thuyết phục anh.

“Em xem tình trạng em như bây giờ có thể tìm được ai?”.

Câu nói của Đường Vũ khiến La San nhìn lại bản thân mình, tàn tạ, nhoe nhóc, chính cô còn phải nhờ vào Đường Vũ công mới có thể xuống núi, thôi đành làm theo cách của anh vậy.

Khi La San và Đường Vũ về đến khách sạn thì Tiểu Lộ cũng vừa mới quay trở về. Nhìn cô ấy phải băng bó ở chân khiến La San lo sợ không thôi. Thì ra lúc cô ấy phát hiện không thấy La San đã quay trở lại tìm, nhưng không may vấp phải hòn đá, lăn vài vòng trên sườn núi, đến khi gượng dậy được lại phát hiện chân trái đau buốt, không thể cử động. Tiểu Lộ không thể làm gì khác hơn là ngồi chờ trong tuyệt vọng, cho đến khi Tường Tử Vụ và một vài giáo viên khác tìm thấy cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nhìn La San an ổn ngủ ở bên cạnh mình Đường Vũ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Trái tim anh dường như treo ngược kể từ khi nhận được tin cô mất tích, hoang mang, hỗn loạn, tất cả đều không thể diễn tả được cảm xúc của anh lúc đó. Chưa bao giờ anh từng nghĩ bản thân mình sẽ như thế nào nếu không có cô bên cạnh, chính vì thế khi nghe Tường Tử Vụ nói không tìm thấy cô, anh giống như không còn là chính bản thân mình nữa. Có ai ngờ một Đường Vũ hô phong hoán vũ trên thương trường lại cũng có lúc như vậy, chính anh cũng không biết rằng bản thân mình lại có lúc hành động hoàn toàn dựa vào cảm tính như vậy. Anh sợ mất cô, không, nó còn hơn cả sợ sợ hãi, giống như một chấp niệm, cuộc đời anh không thể không có cô.

La San khờ cựa mình, cô ngủ không yên giấc, có vẻ như vẫn hoàn toàn chưa hết sợ hãi sau chuyện vừa rồi. Từ nhỏ cô đã quen được mọi người chăm sóc, nhưng Đường Vũ biết, cô luôn khao khát thoát khỏi sự bảo bọc đó như thế nào. Anh luôn cố gắng tạo điều kiện giúp cô trưởng thành hơn, nếu không với sự ảnh hưởng của mình, anh sẽ không đòi nào để La San phải tham gia đủ mọi chuyện công tác, chịu không ít khổ sở như vậy. Thế nhưng chuyện lần này khiến anh phải suy nghĩ lại, nên để cô vấp ngã thật nhiều, cho dù mình mấy đây vết thương nhưng ngày càng cứng cáp, mạnh mẽ hơn. Hay anh phải giữ trọn cô trong vòng tay, hết lòng thương yêu, che chở cô như những gì anh hằng muốn. Cô bé này, rốt cuộc anh phải làm sao với em đây.

Khi La San thức dậy thì Đường Vũ đã không còn bên cạnh. Vì chuyện xảy ra ở trên núi nên Đường Vũ đã đưa cô và Tiểu Lộ về lại thành phố ngay trong đêm hôm đó, cô cũng chưa có dịp cảm ơn mọi người trong trường vì đã bắt chấp nguy hiểm, đi tìm bọn cô trong đêm tối như vậy. Chuyện vừa rồi La San biết là mình sai, cô đã mù đường lại còn đòi bí mật lên núi một mình, khiến không biết bao nhiêu người lo lắng. Cũng may Tiểu Lộ không có chuyện gì, nếu không cô sẽ ân hận suốt đời.

Bước ra phòng khách, La San đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, Đường Vũ đang bung nôi cháo đặt lên bàn ăn, nhìn thấy cô, anh mỉm cười nói:

“Em dậy đúng lúc thật đấy, anh đang tỉnh đi vào kêu em, mau lại đây ăn sáng đi”.

La San nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, anh vì cô mà học nấu ăn, vì cô mà học cách làm việc nhà, vì cô anh đã làm rất nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ anh muốn cô phải làm gì đó cho anh. Chợt khóe mắt cay cay, cô thấy hơi xấu hổ, sao mình lại khóc cơ chứ, có phải chưa thấy anh như vậy bao giờ đâu.

Nhìn cô vờ nhỏ nhà mình hai mắt đỏ hoe, Đường Vũ sợ cô không được khỏe, vội đưa hai tay ôm cô vào lòng, câu an ủi còn chưa nói nên lời thì La San đã ôm chặt lấy anh, cái đầu nhỏ cọ cọ trước ngực anh như làm nũng. Cô hay những nhéo như trẻ con, nhưng tính cô hay xấu hổ, hành động thân mật như vậy lại rất hiếm khi làm. Chứng kiến cô vờ nhỏ nhà mình chủ động như vậy khiến Đường Vũ mừng rỡ không thôi, cuối cùng cô cũng học được cách biểu đạt tình cảm mà một người vợ nên làm rồi sao.

***

La San cố tình làm con rùa rụt cổ, ở yên trong nhà cho đến tận ngày sinh viên nhập học mới đến trường. Trước đó, cô có liên lạc với Tiểu Lộ, nhưng cô ấy không chịu tiết lộ gì cả, huống gì cô ấy cũng chỉ ở nhà dưỡng thương nên cũng không nắm được gì về tình hình ở trường.

La San lên phòng giáo vụ, vừa nhận tài liệu giảng dạy xong thì bắt gặp Vu Vận Linh. Trái ngược hẳn với ngày thường, hôm nay cô ta không chạy lại bắt chuyện nhiệt tình với La San mà chỉ cười nhàn nhạt với cô, sau đó vội vàng lấy tài liệu rồi dời đi. La San đứng ngẩn ra một lúc lâu, cô có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, nhưng không ngờ diễn biến lại “thú vị” hơn những gì cô nghĩ nhiều lần.

Thầy trưởng khoa đi vào, nhìn thấy La San thì tỏ vẻ bất ngờ:

“Cô giáo La, hôm nay đi làm lại rồi sao”.

“Dạ, tôi nghỉ cũng lâu rồi, hôm nay phải đến trường chuẩn bị cho năm học mới”. La San tươi cười đáp lại.

Nhìn biểu cảm của La San, thầy trưởng khoa gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, thầy nhìn xung quanh một lát rồi vội nói nhỏ với La San:

“Tôi còn tưởng cô không đi dạy nữa cơ, trong trường dạo này đang đồn cô sắp nghỉ dạy”.

Ai mà chơi ác, làm như vậy khác nào chặn đường sống của cô chứ.

“Cô đi dạy là tốt rồi, tôi cũng ngại phải tuyển giáo viên mới, mọi người hơi bất ngờ về chuyện của cô nên mới đồn đoán lung tung, cô đừng suy nghĩ nhiều nhé”. Trước khi quay đi thầy ấy còn tốt bụng an ủi La San vài câu.

Suy nghĩ, muốn cô suy nghĩ gì mới được chứ. La San chỉ biết cười khổ, cô xách theo một chồng lớn giáo trình đi về phía văn phòng dành cho giáo viên. Vừa đi vừa mãi suy nghĩ, cô không chú ý nên đâm sầm vào một người đi ngược chiều. Cũng may người đó đứng vững nên mới không bị cô xô ngã. La San hốt hoảng, vội vàng cúi xuống nhặt giấy tờ.

Một bàn tay thon dài cũng vươn tới, nhặt giúp cô một vài cuốn sách, La San lúc này mới ngẩng mặt lên, nhìn rõ đối phương. Là Trương Tử Vụ, không ngờ lại là anh ta. Từ chuyện lần trước nghe Đường Vũ kể lại, chính Trương Tử Vụ đã cứu Tiểu Lộ, anh ta cũng là một trong những người đầu tiên lên núi tìm kiếm các cô, trước khi cả đội cứu hộ đến. La San vốn có thành kiến với anh ta, từ sau lần gặp nhau ở quán ăn xem mắt thì cô cũng luôn tránh mặt anh ta. Dù sao anh ta ghét mình, mình cũng không ưa gì hắn, có gì phải giáp mặt làm gì cho khó xử. Bấy giờ cô không thể nào giữ thái độ như vậy với anh ta được nữa, người ta dù gì cũng là ân nhân cứu mạng của mình.

“Chuyện ở trên núi, cảm ơn anh đã giúp”. La San ngượng ngùng nói.

Trương Tử Vụ nhìn cô gái ở trước mặt, cô trông rất trẻ, đáng người nhỏ nhắn, gương mặt trắng nõn dễ thương, đi ngoài đường chắc cũng sẽ bị nhận nhầm là học sinh cấp ba, thật không ai nghĩ cô đã có chồng. Anh luôn cho rằng một cô gái thành phố như La San tính cách chắc chắn sẽ kiêu ngạo như một công chúa, huống chi cô lại xinh đẹp như vậy, đi đến đâu cũng dễ dàng trở thành trung tâm của sự chú ý. Thế nhưng khi tận mắt chứng kiến cô nhiệt tình hướng dẫn các em học sinh vùng sâu vùng xa cách làm hồ sơ dự thi, anh lại có suy nghĩ khác. Có lẽ cô không giống như phần đông con gái thời nay.

Tiếp xúc nhiều lần với La San khiến Trương Tử Vụ biết rằng cô là một người đơn thuần, không giỏi ứng phó trong xã hội, thế nên anh có phần hơi lo lắng. Cô gái nhỏ này không biết sẽ vượt qua chuyện sắp tới như thế nào đây. Mặc dù là trường học, nhưng đây cũng là một xã hội thu nhỏ, mức độ phức tạp

của nó chỉ có những ai ở bên trong mới thấu hiểu được. Hy vọng cô đủ mạnh mẽ để vượt qua.

Thầy Trường Từ Vụ nhìn mình thất thần, La San vô cùng bối rối. Sao anh ta không nói gì hết vậy, chẳng lẽ vẫn còn trách cô và Tiểu Lộ ham chơi, khiến mọi người phải lo lắng hay sao.

Hai người đang đứng nhìn nhau trên hành lang không hề phát hiện ra, ở một góc nhỏ nào đó, có người đang lén lút chụp lại những gì đang diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Cậu thấy gì chưa, cô ta vẫn trở lại trường kia kìa”.

“Đúng là không biết xấu hổ, mình mà là cô ta thì đã trốn trong nhà không dám ra ngoài đường rồi”.

“Cô ta có thể vừa lừa được ông chồng ở nhà, lại vừa trêu hoa ghẹo nguyệt ở trường học, tất nhiên bản lĩnh không phải dạng vừa rồi”.

“Còn phải nói, chi tội nghiệp cho thầy Tiểu Hàn, bị vẽ ngoài ngây thơ của cô ta dụ dỗ”.

La San ở trong phòng vệ sinh không muốn đi ra ngoài, cô đã ở đây 15 phút rồi, cho hỏi đại hội nói xấu đó đến bao giờ mới kết thúc vậy. Mới ngày đầu tiên đến trường mà cô đã nghe không biết bao nhiêu lời dèm pha thế này rồi, ngôi trường này cũng thật hài hước quá đi mất.

“Cậu cũng phải cẩn thận đó, chẳng phải Tiểu Lộ chơi rất thân với cô ta hay sao. Đạo này mình có mấy lần nhìn thấy bạn trai cậu đi với Tiểu Lộ, cậu lo mà canh chừng cô ta đi”.

“Tiểu Lộ đây hả, mình đã sớm biết cô ta không phải dạng đẳng hoàng rồi, con gái con đũa mà suốt ngày chạy đi xem mắt, cô ta cuồng lấy chồng đến phát điên lên rồi”.

Nghe đến đây La San không còn có thể nhẫn nhịn được nữa. Nói cô thì cô cũng cố gắng chịu đựng, bây giờ lại lôi cả Tiểu Lộ vào nữa sao.

La San lạnh lùng đẩy cửa bước ra, gương mặt thản nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô cúi người rửa tay, qua tấm gương lớn, cô liếc nhìn gương mặt trắng bệch của mấy người lúc này. Gương mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười, lau khô tay, La San kiêu ngạo bước ra khỏi toilet. Trước khi đi, cô còn không quên đưa mắt nhìn khắp một lượt bọn họ. La San biết cô chẳng có gan làm gì mấy người đó, nhưng bản lĩnh diễn kịch thì cô vẫn có, để cho bọn họ mấy ngày tới lo được lo mất một chút cũng giúp cô hả hê phần nào.

***

Giờ nghỉ trưa, cô và Tiểu Lộ nhàn nhã ngồi ăn tại một chiếc bàn nhỏ trong góc.

“Thường ngày thì phải lo tranh giành chỗ ngồi, còn bây giờ thì một mình một cối, chẳng ai dám đến gần chúng ta rồi”.

Tiểu Lộ còn có tinh thần đùa giỡn, xem việc trở thành nhân vật tai tiếng của trường như chuyện hết sức bình thường.

“Thật là, cậu còn có tâm trạng đùa được nữa”.

“Cậu lo làm gì cho mệt, bọn họ ghen tị cậu có ông chồng đẹp trai lại yêu thương vợ, không có được thì lại bày trò nói này nói nọ. Chỉ vài ngày nữa là mọi chuyện sẽ qua thôi”. Nhìn La San buồn buồn, Tiểu Lộ không nhịn được lại an ủi cô ấy.

Thực sự Tiểu Lộ không hề thấy chuyện La San giấu mọi người trong trường việc đã kết hôn thì có gì to tát. Chuyện riêng tư của mỗi người, nếu không thích thì có quyền không nói, tại sao lại có những người luôn cho mình cái quyền phải tường tận mọi chuyện của người khác như vậy chứ. Mà rõ ràng ngay từ đầu La San cũng không hề nói dối, không một ai hỏi thì bảo cô ấy khoe ra chuyện mình đã lập gia đình như thế nào chứ. La San cũng đâu phải Lý Vu, lúc nào cũng lấy chồng ra làm đề tài nói chuyện được.

Nhắc đến Lý Vu mới nhớ, từ ngày hai người bọn họ gặp chuyện không may thì chưa gặp lại cô ta lần nào cả. Bây giờ bắt đầu năm học mới rồi mà cô ta cũng lặn mất tăm, đúng là chuyện hiếm thấy.

Thực sự thì Lý Vu vẫn đến trường, chỉ có điều cô ta vô cùng bận rộn, không còn cơ hội đi tám khắp nơi như mọi khi thôi. Lúc này đây Lý Vu đang vội vã rào bước trên con đường mòn dẫn ra cổng sau của trường đại học. Ra đến cổng, cô ta đảo mắt nhìn xung quanh, khi đã xác định không có ai chú ý đến mình, cô ta nhanh chóng tiến đến bên một chiếc xe màu đen đang đỗ gần đây.

Trên xe là một người đàn ông trung niên, gương mặt hơi nhăn nheo, đầy nếp nhăn. Ông ta nhìn thấy Lý Vu lên xe thì ngay lập tức lái chiếc xe rời khỏi trường đại học X.

***

Tại một hội quán tư nhân nổi tiếng của thành phố, trong một phòng riêng được trang trí vô cùng thanh lịch, Lý Vu ngồi gần như lọt thỏm trong lòng người đàn ông, tay không ngừng sờ soạng trên người ông ta.

Người đàn ông đó là Phó Chính, là một nhân vật cấp cao trong bộ giáo dục, cũng chính là người đàn ông của Lý Vu suốt hơn hai năm qua. Mặc cho Lý Vu làm loạn, Phó Chính vẫn không có động tác gì, hai mắt ông ta nhắm nghiền như đang suy nghĩ chuyện gì hệ trọng.

Lý Vu cũng không dám lên tiếng, nhân vật này cô chọc không nổi, ông ta có thể giúp cô thuận lợi bước vào đại học X thì cũng có thể đẩy cô ra bất cứ lúc nào.

“Em muốn anh giúp em thu hồi lại giải thưởng lần trước của La San?”.

Cuối cùng ông ta cũng lên tiếng, Lý Vu nhỏ giọng tiếp lời, giọng nói nũng nịu nhẹ nhàng khiến tất cả đàn ông đều tâm tình nhộn nhạo:

“Chẳng phải giải thưởng đó vốn lên thuộc về em hay sao? Người ta đã cố gắng nhiều như thế nào chẳng lẽ anh lại không biết”.

Vừa nói cô ta vừa đưa hai tay ôm chầm lấy Phó Chính, hai bầu ngực như muốn đè ép lấy thân thể của ông ta. Phó Chính cười nhàn nhạt, hai tay ông ta không chút kiêng dè di chuyển trên cơ thể của Lý Vu:

“Em cố gắng như thế nào đương nhiên là anh biết”.

Lý Vu cố gắng chịu đựng để không vùng dậy thoát khỏi bàn tay mập mạp của Phó Chính. Tại sao La San lại có một ông chồng hoàn hảo như Đường Vũ, còn cô lại như món hàng cho đàn ông chơi đùa chứ. Nhất định có một ngày cô sẽ đoạt lấy tất cả từ cô ta, giải thưởng hay là Đường Vũ cũng vậy. Lần này cô quyết sẽ không chịu thua.

Lần trước, cô đã sớm phát hiện ra La San và Tiểu Lộ một mình đi lên núi, cô đi theo họ một đoạn thế nhưng không hề ra mặt. Sinh ra ở nông thôn thế nên khả năng tìm đường của Lý Vu khá tốt, khi nhìn thấy La San mất dấu Tiểu Lộ cô cũng không hề có ý định giúp đỡ, cứ tưởng sẽ khiến bọn họ nguy khốn một phen, ai ngờ sự việc lại đơn giản hơn cô tưởng. Cũng bởi vì La San quá may mắn, nếu không phải ông chồng của cô ta phát hiện ra sớm, lại nhờ thế lực của người quen nên mới có thể dễ dàng tìm ra cô ta nhanh như vậy. Hồi nhỏ, Lý Vu từng tận mắt chứng kiến không ít người bỏ mạng vì ngã xuống sườn núi, chính vì thế cô không nói với bất kỳ ai về việc mình nhìn thấy La San lên núi, cứ ngỡ cô ta cũng phải có kết cục như bao người khác chứ. Thế nhưng lần này, xem ai có thể giúp cô ta được nữa nào. La San, cô cứ chờ mà xem, ngày tháng tốt đẹp của cô sẽ chẳng còn bao lâu nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chương 24:

Vất vả lắm La San mới qua được ngày hôm nay, mọi người ở trường cứ xem cô như động vật quý hiếm, ai ai cũng đến nhìn mặt cô một lần mới thỏa lòng. Không biết cô có nên thu phí mỗi lần nói chuyện không đây, chắc làm giàu được cũng nên.

Đường Vũ vẫn chưa về, La San bỏ túi xách rồi ngồi xuống sofa nghỉ ngơi một lát. Cả căn nhà chỉ có một mình cô, trống trải đến lạ kỳ. Những lần anh đi công dài ngày, La San luôn cảm thấy xung quanh mình thiếu vắng một thứ gì đó. Không có Đường Vũ, cô thoải mái bày biện lung tung mọi thứ, cũng chẳng có ai nhắc nhở cô chú ý này kia, nhưng khi không có anh ở đây, cô lại thấy nhớ giọng nói đó.

Mới hơn 5 giờ chiều, phải một lúc nữa Đường Vũ mới về, La San cố gắng lên tinh thần cho bản thân, cô không muốn anh nhìn thấy cô ủ rũ như vậy. Cô không muốn chuyện ở trường ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của vợ chồng mình. Nhìn ngoài cửa sổ phòng khách, những khóm hoa đang đung đưa trong gió, đột nhiên La San nảy ra một ý định nho nhỏ.

Đường Vũ mở cửa bước vào nhà, cảnh tượng trước mắt khiến anh kinh hoàng không thôi. La San đang lau chùi cửa sổ, anh đưa mắt nhìn xung quanh, đứng nói là sân nhà, bàn ghế, cho dù là kệ bếp cũng sạch sẽ khác thường. Có vẻ như cô đã tốn không ít công sức.

Đang chăm chú dọn dẹp, La San không hề phát hiện ra Đường Vũ đã về, cô vẫn vui vẻ lau chùi mọi thứ, miệng còn ngân nga vài câu hát đang thịnh hành. Lâu lắm rồi cô mới có thời gian làm việc nhà như vậy, thường ngày đều có người giúp việc theo giờ giúp đỡ mọi chuyện khiến La San quên mất rằng mình mới chính là chủ nhân của căn nhà. Nhân cơ hội này cô phải trang trí lại nó một chút mới được.

Đang suy nghĩ thất thần, một vòng tay ôm trọn lấy cô, mùi hương quen thuộc chỉ thuộc về một người khiến La San mỉm cười không thôi. Cô xoay người lại, ôm chầm lấy Đường Vũ:

“Sao anh về mà không lên tiếng gì hết vậy?”.

“Em cũng đâu bắt ngờ khi thấy anh?”.

Câu nói của La San khiến Đường Vũ hơi bất ngờ, từ khi nào thì bọn họ lại có thể cảm nhận được sự xuất hiện của nhau như vậy, không cần lên tiếng, cũng chẳng cần hành động, cả cô và anh đều có thể dễ dàng nhận biết sự có mặt của người còn lại. Giống như mọi sự trên cuộc đời này, sinh ra là dành cho nhau, vì nhau mà tồn tại.

“Anh, em muốn mua rèm cửa mới”. La San lay lay cánh tay Đường Vũ, nũng nịu nói.

“Tùy em, em thích màu gì”.

“Anh lúc nào cũng vậy, lúc trước trang trí nhà cũng là em, bây giờ anh cũng không quan tâm xem em muốn đổi rèm cửa màu gì”.

Thái độ của anh khiến La San hơi giận, sao anh không có ý kiến đóng góp gì hết vậy.

Biết đã làm cô tức giận, Đường Vũ cũng chỉ biết cười khỏ, cho dù anh có đưa ra ý kiến gì cũng bị cô bác bỏ mà thôi. Phong cách của anh và La San hoàn toàn trái ngược nhau, nếu để anh chọn, thì căn nhà này chỉ cần hai màu đen trắng là được rồi. Nhưng La San thì khác, cô luôn mong muốn một sự tươi trẻ, tràn đầy sức sống cho căn nhà. Cứ để cô tự quyết thì sẽ hơn, anh thì như thế nào cũng được.

“Em cứ chọn đi, dù sao thì anh cũng không biết màu nào là xu hướng của năm nay, em thích là được rồi”.

“Nhưng em muốn anh cùng đi chọn với em”.

La San mở to mắt nhìn Đường Vũ, anh dám từ chối xem nào. Em sẽ giận anh cả tuần luôn.

Biết cô lại nổi tính trẻ con, Đường Vũ cũng không đòi co làm gì, anh khẽ vuốt hai lọn tóc lòa xòa trên gương mặt ửng hồng của cô, nhẹ nhàng nói:

“Lát nữa anh sẽ đi với em, em đi tắm một chút đi, dọn dẹp cả buổi rồi còn gì”.

La San cười toe toét, nghe lời anh chạy nhanh đi tắm, trong đầu vẫn mãi mê suy nghĩ, mua rèm màu nào cho hợp với căn nhà đây.

Tranh thủ lúc La San đi tắm, Đường Vũ giúp cô làm nốt những việc còn lại. Cửa sổ đã được mở tung, gió đưa không khí trong lành tràn vào nhà. Rất hiếm khi Đường Vũ có thời gian nhìn ngắm kỹ từng góc nhỏ trong ngôi nhà mà anh sống bấy lâu. Công việc của anh rất bận, La San lại là người tùy hứng, nội việc lo lắng cho cô cũng chiếm khá nhiều thời gian và công sức của anh rồi. Mọi việc dọn dẹp này nọ đều có người giúp việc lo, dường như cả anh và La San đều không phải mẫu người phù hợp với công việc nhà. Thế nhưng từ khi dọn đến ở đây, La San đã cất công tìm hiểu mọi thứ, tự tay trang trí căn phòng này theo phong cách âm áp mà cô yêu thích. Dần dần, ngay cả Đường Vũ cũng yêu thích cách bài trí này, nhẹ nhàng mà áp dụng, nó khiến anh có cảm giác của một gia đình mỗi khi bước vào đây.

Mấy khóm hoa được La San treo trên ban công, đây là món quà cô nhất định bắt anh tặng bằng được trong mỗi dịp valentine. Người ta thường mua hoa hồng, hay socola, còn La San lại muốn anh tặng những chậu hoa nhỏ như vậy. Anh không nghĩ cô thích hợp với mấy khóm hoa đó. Anh biết cô yêu cây cỏ, nhưng cô lại không đủ tỉ mỉ và cẩn thận để chăm sóc chúng, thế nhưng anh vẫn mua, vì cô thích như vậy.

Thế nhưng bây giờ mấy khóm hoa đó đã trở bông li ti, không có mùi hương gì đặc biệt, nhưng lại xanh tươi đầy sức sống. Nhìn từng giọt nước nhỏ còn đọng trên tán lá, Đường Vũ biết cô gái của anh đã dần dần lớn lên rồi.

***

La San vừa đi ra thì đã thấy Đường Vũ cầm ly sữa nóng trên tay.

“Em uống sữa đi, uống xong chúng ta sẽ đi mua đồ”.

La San nhìn chằm chằm ly sữa trước mặt, cô chẳng muốn uống một tí nào.

Nhìn thái độ của cô, Đường Vũ biết cô lại dở trò trẻ con, không muốn uống sữa. Sức khỏe của cô không tốt, bây giờ cũng là giờ cơm tối rồi, nếu đi mua đồ xong thì chắc chắn sẽ muộn.

“Em mau uống đi, mua đồ xong anh dẫn em đi ăn món em thích”.

“Em có phải trẻ con đâu chứ, suốt ngày uống sữa làm gì”.

La San chu chu miệng lên, điệu bộ chán nản. Cô tính ngó lơ Đường Vũ, cứ thế bước vào phòng ngủ, thay đồ để ra ngoài.

Thế nhưng khi đi ra, Đường Vũ vẫn ở đó, ly sữa đặt ngay ngắn ở trên bàn. Thấy anh không nói gì, La San tự giác đi qua. Cô uống một hơi hết ly sữa, uống xong còn nhìn Đường Vũ, bộ dạng giận dữ.

Đường Vũ đưa tay lau vệt sữa còn đọng bên khóe môi cô, miệng mỉm cười thân thiết.

“Em ngoan ngoan uống ngay từ đầu có phải tốt không”.

La San ai oán nhìn anh, còn không phải anh ép em uống sao, bây giờ còn giả bộ từ bi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Mới sáng sớm, La San còn đang ngủ ngon trên giường thì điện thoại reo điên cuồng. Một cánh tay thò ra ngoài, nhấn nút cắt đứt tiếng chuông điện thoại. Còn chưa kịp chìm lại vào giấc ngủ, điện thoại không chịu buông tha cho cô, lại tiếp tục vang lên.

La San cố gắng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào cái tên trên màn hình. Tiểu Lộ, cậu tốt nhất có chuyện gì quan trọng, nếu không mình nhất định không tha cho cậu.

“Alo”.

“Tiểu San San yêu dấu, hôm nay cậu có rảnh không?”. Giọng nói ngọt ngào của Tiểu Lộ vang lên.

“Không rảnh, mình đang bận, cậu có chuyện gì thì nói mau lên”. La San uể oải nói.

“Hôm nay mình đi xem mắt, cậu phải đại diện bà con họ nhà gái, đi với mình nghe chưa”.

“...”

“La San, cậu còn nghe không đó, sao không có phản ứng gì hết vậy”.

“Mình vẫn nghe đây”. La San cố gắng giọng nói vài câu. Cô thực sự buồn ngủ muốn chết rồi.

“Cậu nhất định phải đi đấy, 9 giờ sáng mình đến đón cậu, bye”.

***

Khó khăn lắm Tiểu Lộ mới kéo được La San ra khỏi nhà. Khi hai cô gái bước vào quán cafe thì đối tượng gặp mặt của Tiểu Lộ đã sớm có mặt từ trước. Nhìn thấy hai người bước vào, anh ta vội vàng đứng dậy kéo ghế cho các cô. Nhìn dáng vẻ anh ta cũng lịch sự, La San thầm cho anh ta 9 điểm về tác phong.

Người xem mắt lần này là Trương Chí Lục, 30 tuổi, anh ta là một lập trình viên máy tính trong một công ty nước ngoài. Vốn là người mù công nghệ nên cả La San và Tiểu Lộ đều âm thầm ngưỡng mộ anh ta, hảo cảm vì thế cũng tăng lên không ít.

Sau khi phục vụ mang đồ uống lên, cuộc nói chuyện mới chính thức bắt đầu. La San gần như ngồi im lặng, để mặc cho hai người kia tự do tìm hiểu. Dù gì thì nhiệm vụ của cô chỉ là bình phong, nếu Tiểu Lộ không ưa đối tượng lần này thì phải nghĩ cách giúp cô ấy rút lui trong an toàn. Nhưng nhìn bầu không khí hòa hợp này, La San thấy chắc mình cần tìm lý do mà rời đi sớm thôi.

Đang phân vân xem nên chọn lý do gì cho hợp lý thì cô nghe Trương Chí Lục hỏi mình:

“La tiểu thư cũng là giáo viên như Tiểu Lộ sao”.

Anh ta có giọng nói trầm bổng, lên xuống nghe rất êm tai khiến cho La San khen mãi không thôi, cô nhìn anh ta từ tốn trả lời:

“Chúng tôi là bạn từ đại học, ra trường lại đi dạy cùng một nơi luôn”.

“Vậy sao, làm giáo viên thật tốt, công việc ổn định, lại thuận tiện chăm sóc gia đình”.

Thực sự thì ngày nay rất ít người con gái nào còn chú trọng việc chăm sóc gia đình như xưa nữa, hầu như ai ai cũng chú tâm cho sự nghiệp, thế nên La San có thể hiểu được tại sao Trương Chí Lục lại coi trọng nghề nghiệp của các cô như vậy. Đó đích thực là nghề phù hợp dành cho nữ giới.

“Sau khi kết hôn không biết cô Tiểu có dự định gì không”.

“Dự định gì? Anh muốn nói về mặt nào mới được chứ?” Tiểu Lộ tròn mắt ngạc nhiên.

Không chỉ Tiểu Lộ, mà cả La San cũng ngẩn người trước câu hỏi của Trương Chí Lục. Chẳng lẽ lập trình viên là phải ăn nói khó hiểu vậy hả, vừa mới nói chuyện với La San xong, ngay lập tức chuyển đề tài qua Tiểu Lộ liền.

“Có lẽ tôi nói uyển chuyển quá nên cô Tiểu chưa hiểu rõ ý tôi. Tôi muốn một người vợ có thể chăm sóc tốt cho tất cả các thành viên gia đình, nhà tôi hơi đông người nên điều đó rất quan trọng, nhưng ngoài ra tôi còn muốn cô ấy cũng phải có ý định thăng tiến cao trong nghề nghiệp nữa”.

La San im lặng luôn. Người muốn vợ tương lai là mẫu người của gia đình cô đã gặp nhiều, chàng trai thích bà xã của mình có chỗ đứng trong xã hội La San cũng thấy không hiếm lạ gì, nhưng muốn cả hai thì đích thực là cực phẩm rồi. Hầu hết đàn ông đều thích phụ nữ cân bằng được cả hai yếu tố trên, thế nhưng họ cũng hiểu được cái gì gọi là con người chứ không phải siêu nhân, chỉ cần đừng quá xem nhẹ gia đình hay công việc là được rồi. Thế nhưng anh chàng này lại muốn cả hai bên đều xuất sắc, nếu người phụ nữ như vậy thật sự tồn tại trên đời này thì cũng không đến lượt anh ta chọn lựa đâu.

Thế nhưng dù có ý kiến gì đi chăng nữa, La San cũng là người ngoài cuộc, cô chỉ có thể tiếp tục im lặng theo dõi diễn biến mà thôi. Dựa vào cá tính của Tiểu Lộ thì cuộc xem mắt này không thành là cái chắc.

“Anh Trương quả là người có cái nhìn sáng tạo”. Tiểu Lộ vẫn tươi cười nhìn thẳng vào mắt anh ta trước ánh mắt ngạc nhiên của La San.

“Đương nhiên, người học công nghệ đều như vậy cả, nếu không đi trước thời đại thì làm sao tạo ra cái mới được chứ”. Anh ta còn không biết xấu hổ, tiện thể ca ngợi bản thân luôn.

“Vậy cho hỏi mẫu người mà anh mong muốn đó thịnh hành vào khi nào vậy”. Nụ cười trên mặt Tiểu Lộ càng thêm rực rỡ, cô thực sự tò mò xem câu trả lời của anh Trương này thú vị đến mức nào.

“Bây giờ thì có thể cô thấy yêu cầu của tôi hơi cao, nhưng chắc chắn không đến 10 năm nữa đâu, đó sẽ là tiêu chí lựa chọn bạn đời của phần lớn đàn ông”. Anh ta vô cùng tự tin khẳng định như vậy.

“Vậy sao, anh thật biết nhìn xa trông rộng”.

“Cô quá khen rồi, ai cũng nói tôi như thế hết”.

“...”

“...”

Nhìn gương mặt vô cùng thành thật của Trương Chí Lực khi nói câu đó, La San cảm thấy bản thân như được mở rộng tầm mắt, người như anh ta mà vẫn sống tốt trên đời suốt 30 năm đầy thời.

“Anh Trương thật là hài hước, tôi bảo này, anh cứ đợi thêm chừng 10 năm nữa rồi hãy kết hôn, lúc đấy mẫu người anh thích đầy ngoài đường ra đấy, tùy anh lựa chọn”.

Tiểu Lộ bộ dạng thân thiết tán chuyện với Trương Chí Lực. Trong lúc anh ta còn đang ngạc nhiên khi tìm được người tâm giao cùng chí hướng, Tiểu Lộ lại tiếp tục nói:

“Tôi đây thuộc mẫu người phụ nữ lý tưởng của hiện tại rồi, thật xin lỗi, kiểu người tương lai như anh tôi không chạy theo nổi. Tin tôi đi, chỉ chừng 10 năm nữa thôi, anh nhất định sẽ tìm được đối tượng cũng xuất sắc như anh”.

“...”

“Xin lỗi anh, bọn tôi có việc phải đi trước”.

Nói xong Tiểu Lộ lấy tiền ra đặt dưới ly cà phê, kéo La San đứng dậy ngay lập tức. Trước khi rời khỏi quán, cô còn quay đầu lại nhìn anh ta lần cuối để sau này gặp ngoài đường còn biết mà tránh.

Tiểu Lộ thật không còn sức lực tiếp chuyện với anh ta nữa rồi, sống ở hiện tại mà tâm hồn của tương lai, lấy anh ta làm chồng chắc cô lúc nào cũng thành người côi trên mặt. Thật không thể hiểu nổi, sao ba mẹ anh ta không ngăn cản tư tưởng này từ sớm đi chứ, để anh ta ra ngoài đường hại nước hại dân như vậy sao được.

Hai người vừa đi ra khỏi quán cà phê, phía bên kia đường, một chiếc xe hơi màu đen cũng từ từ chuyển bánh hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

La San đứng đợi thang máy một mình, căn hộ của cô ở tầng 21, có view khá đẹp thế nhưng điều bất tiện duy nhất là mỗi khi muốn chuyển đồ đạc gì lên đó sẽ khá phiền phức. Mặc dù có thang máy chuyên dụng cho việc chuyển đồ, thế nhưng đi chuyển 21 tầng lầu cũng mất khá nhiều thời gian. Hôm trước cô và Đường Vũ đã đi mua rèm cửa, cô hẹn bên cửa hàng hôm nay sẽ đến lắp đặt. Đáng ra hôm nay La San định ở nhà chờ người của cửa hàng, thế

nhưng Tiểu Lộ lại nhất quyết kéo cô đi xem mắt chung. Cô hẹn 1 giờ chiều, hy vọng là vẫn còn kịp.

Thang máy vừa xuống đến nơi, La San vội vã bước vào, cô cần thu dọn một vài thứ trước khi nhân viên cửa hàng đến. Do mãi suy nghĩ một số chuyện, La San không hề phát hiện ra trong thang máy còn có người khác. Đó là một bà lão, dắt theo đứa bé, có lẽ là dẫn nó ra ngoài đi chơi. Khi La San bước vào thì hai người họ cũng đi ra, thang máy khá rộng, theo lẽ thường thì cô không thể nào va vào họ được, thế nhưng do không tập trung, La San va người vào bà lão. Cú va chạm không hề nặng nếu không muốn nói chỉ là hơi chạm vào người nhau, thế nhưng bà ta lảo ra cửa thang máy, bộ dạng vô cùng đau đớn.

La San hoảng hồn, cô vội vàng đỡ bà lão dậy, miệng không ngừng nói xin lỗi:

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, bà không sao chứ ạ”.

Hai tay cô vòng qua eo bà lão, định đỡ bà ấy đứng lên, thế nhưng La San khá nhỏ con, sức lực cô cũng không có là bao, trong khi bà lão ấy đáng người phốp pháp, lại có vẻ không phối hợp khiến La San loay hoay mãi cũng không thể nâng bà ấy đứng lên được.

Nhìn bà bị ngã, thằng bé đi cùng cũng khóc rống lên. Khung cảnh hơi hỗn loạn khiến La San lúng túng. Biết bản thân mình có cố cũng không thể đỡ bà lão dậy, La San nhìn xung quanh một vòng xem có ai không. Thế nhưng đang giờ nghỉ trưa, xung quanh khá vắng vẻ, thấy vậy cô lấy điện thoại ra, định gọi cho phòng bảo vệ, nhờ họ giúp một tay. Mặc dù bản thân chỉ hơi chạm nhẹ vào người bà lão, nhưng cô sợ người già xương cốt yếu, có thể nguy hiểm cũng nên.

Vừa móc điện thoại ra định gọi cho ban quản lý thì có một nam một nữ từ đầu chạy tới, họ vội vàng nâng bà lão dậy. Ban đầu cô cứ tưởng là người tốt nào đó muốn giúp mình, ai ngờ cô chưa kịp mở miệng thì đã bị mắng té tát:

“Cô làm gì thế hả, thấy người lớn tuổi bị ngã mà cô không mảy may động lòng, cứ đứng yên như vậy sao? Tôi nói cho cô biết, mẹ tôi mà có mệnh hệ gì thì cô không yên với tôi đâu”.

Người phụ nữ đó mặc chiếc váy lụa màu đỏ vô cùng nổi bật, nhưng giọng nói chanh chua của cô ta mới làm La San phải chú ý. Cô chưa kịp lên tiếng thì đứa bé đang đứng bên cạnh cũng phụ họa theo:

“Mẹ ơi, cô này... cô này làm bà bị... bị ngã”.

Giọng nói trẻ con non nớt, lại nắc nhen từng tiếng, ánh mắt nó đỏ hoe nhìn La San như thể cô vừa làm tội ác tày trời với hai bà cháu nó.

“Chị à, thật xin lỗi, đúng là tôi có đụng phải mẹ chị, nhưng chỉ hơi chạm nhẹ, tôi cũng không ngờ bà lại ngã xuống”.

“Ý của cô là mẹ tôi cô tình ngã ăn vạ hay sao”.

Không đợi cho La San được nói hết câu, người phụ nữ kia đã lảo tới, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống cô bất cứ lúc nào. Bà lão được đỡ lại ngồi gần ghế đá, miệng vẫn tiếp tục kêu than đau nhức, tuyệt nhiên không hề lên tiếng về việc va chạm với La San như thế nào.

Thấy vợ mình hùng hổ như vậy, người chồng lúc này mới lên tiếng:

“Em nói với cô ta làm gì, gọi bảo vệ lên đây làm chứng, lập biên bản, bắt cô ta ký vào”.

Nghe đến đây thì La San không còn bình tĩnh được nữa, đâu ra cái thể loại này vậy trời. Muốn cô ký, nhưng mà ký cái gì mới được chứ. Chẳng lẽ thấy cô đi một mình nên gia đình họ muốn làm tới sao.

“Anh nói đúng ý tôi rồi đây, gọi bảo vệ lên đây, kêu họ cho xem lại băng ghi hình, như vậy chẳng phải rõ ràng mọi chuyện hay sao”.

Tòa nhà này luôn có camera giám sát mọi việc, huống gì là ngay cửa thang máy, cô không tin mình chỉ vô tình chạm hờ vào người bà lão ấy cũng có thể gây nên án mạng.

“Đúng là cô càng thấy bọn tôi hiền càng già mồm mà”. Người phụ nữ vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi cho bảo vệ, chiếc váy đỏ tung bay hòa cùng với vẻ đỏ mặt tía tai của ông chồng khiến La San buồn cười, đúng là trời sinh một cặp mà. Ai ngờ, ngay lúc này, bà lão nãy giờ vẫn than thở ầm ĩ lại ngồi bật dậy, chạy lại chỗ La San. Tay bà ta liên tiếp đánh về phía cô, không hề kiêng dè bất cứ điều gì cả. La San không thể đánh lại, bà ta là người già, cô không muốn động thủ, huống hồ bà ta mập gấp đôi cô, cô không thể nào chống lại được.

La San cố gắng gỡ tay bà ta ra, cô muốn chạy nhanh về hướng phòng bảo vệ, thế nhưng bà ta bám cô rất chặt, cô không thể nào di chuyển nổi. Hai vợ chồng kia thì đứng hân sang một bên, xem như không hề liên quan, thái độ đó khiến La San càng bức mình. Cô dùng hết sức lực đẩy người đàn bà đang bị điên kia ra, trong lúc bà ta còn đang cố gắng đứng vững lại thì La San cố hết sức chạy thật nhanh ra phía cửa chung cư, nơi đó lúc nào cũng có bảo vệ túc trực.

***

Khi Đường Vũ đến sở cảnh sát thì La San đã hoàn thành xong việc lấy lời khai, cô đang ngồi một bên cửa sổ, gương mặt tái nhợt vì sợ hãi. Lúc nghe điện thoại, cô đã kể về mọi chuyện cho anh nghe. Đường Vũ không thèm nhìn đến gia đình quái đản kia làm gì, anh đã gọi điện cho luật sư, không muốn nhiều lời với họ nữa.

La San tủi thân muốn chết, cô chỉ là đi về nhà thôi, sao tự nhiên tai bay vạ gió ở đâu ra vậy. Lúc gọi điện cho Đường Vũ, cô phải cố gắng lắm mới không bật khóc, vết thương bị bà già điên kia đánh càng ngày càng đau, cô vẫn cứ cố chịu đựng. Thế nhưng khi nghe giọng nói âm ảm của anh qua điện thoại, cô lại tự nhiên muốn được anh che chở, ít nhất là trong lúc này, để cô không còn phải đối mặt với vẻ mặt đáng ghét của mấy người trong gia đình kia nữa.

La San đang mãi suy nghĩ thì chợt thấy phía trước bỗng dung tối lại, cô ngược đầu mắt đỏ hoe lên nhìn. Là anh, cuối cùng thì anh cũng đến rồi.

Đường Vũ dang tay ôm chặt cô vào lòng, khẽ vuốt lại mái tóc rối bời của cô. Cả hai người đều im lặng, không ai nói gì cả, nhưng bọn họ đều hiểu, đó chính là cách tốt nhất để an ủi lẫn nhau, một cách thức của riêng cô và anh.

“Em ra ngoài đợi anh một lát đi, anh giải quyết một số chuyện rồi đưa em đi bệnh viện”.

La San ngoan ngoãn nghe lời anh, cô bước ra khỏi tòa nhà chính của sở cảnh sát, ngồi xuống một chiếc ghế đá bên cạnh phòng trực ban.

Đường Vũ không thèm liếc nhìn vợ chồng nhà kia, luật sư anh gọi đã đến. Anh đã làm việc với anh ta qua điện thoại rồi, tuyệt đối không chấp nhận xin lỗi hay bồi thường, án phạt có thể cao đến mức nào thì cứ để cao như vậy đi. Giám đốc sở công an này là bạn học đại học với anh, từ trước đến nay, anh rất ít khi lợi dụng mối quan hệ kiểu này. Thế nhưng hôm nay anh đặc biệt phá lệ, anh muốn những người đó phải trả một cái giá thật đắt. Vợ của anh không phải là công cụ để người ta ăn hiếp, anh cưng chiều cô như vậy há lại để cho người khác khi dễ cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện của thành phố, La San bỗng thấy run rẩy không thôi. Cô ghét bệnh viện, điều này tất cả người quen của cô đều biết. Lần trước đi công tác, vì bất đắc dĩ nên phải ở bệnh viện vài ngày, điều đó đã để lại ấn tượng khó phai trong lòng La San. Nhưng lần trước là cô đang bệnh, mơ mơ màng màng nên mới có thể chịu được, còn hôm nay cô hoàn toàn tỉnh táo, có chết cô cũng không đặt chân vào đây nữa đâu.

Đường Vũ kiên quyết kéo La San ra khỏi xe, mặc kệ cô có bày ra dáng vẻ tội nghiệp tủi thân như thế nào anh cũng không mềm lòng. Mặc dù cô chỉ bị ngoại thương, nhưng đó chỉ là nhìn bằng mắt thường, nếu không kiểm tra cẩn thận anh sẽ không yên tâm.

“Em chỉ bị thương nhẹ thôi mà”.

“Vậy thì sao em lại không dám vào bệnh viện, nếu thực sự bị nhẹ thì cũng sẽ được ra rất nhanh thôi”. Đường Vũ bình tĩnh đáp lại.

La San nhất quyết không chịu đi vào bệnh viện, cô sợ mùi thuốc sát trùng và không khí lạnh lạnh ở đó, thế nhưng cô lại không tìm được lý do từ chối Đường Vũ.

Không để La San kịp suy nghĩ, Đường Vũ đã kéo cô đi vào bệnh viện. Anh để cô đứng chờ ở một chỗ, còn bản thân đi lấy sổ khám bệnh cho cô. Hôm nay là cuối tuần thế nên rất ít người đi khám, chỉ một lát đã đến lượt La San. Khám cho cô là một vị bác sĩ đã lớn tuổi, sau khi làm một loạt những kiểm tra cần thiết, vị bác sĩ đáng kính nói:

“Vết thương không nặng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe rồi. Thế nhưng nếu cô muốn yên tâm tôi sẽ tiêm một liều uốn ván cho cô”.

Dứt lời, chưa kịp đợi La San có phản ứng gì, ông ấy đã ra hiệu cho y tá chuẩn bị thuốc. Cô nhìn Đường Vũ, rồi lại nhìn vị bác sĩ hòa ái kia, vội vàng nói:

“Bác sĩ, có thể không tiêm được không, tôi có thể uống thuốc mà”.

“Nếu cô muốn dùng thuốc cũng được, nhưng tiêm thì sẽ hiệu quả cao hơn”.

“Tôi dùng thuốc là được rồi...”

“Ông cứ tiêm cho cô ấy đi”.

Chưa đợi La San nói hết, Đường Vũ đã cắt ngang lời cô. La San ai oán nhìn anh, cô thật khóc không ra nước mắt mà, tại sao sợ cái gì thì cái đó lại càng diễn ra cơ chứ.

Cô y tá xinh đẹp vội cõn khựng lên cánh tay La San. Hai mắt La San chăm chú nhìn từng động tác của cô ấy, mỗi lần thấy y tá chuẩn bị làm động tác gì là cô lại hồi hộp không thôi. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, bác sĩ phải lên tiếng an ủi:

“Cô đừng lo, sẽ không đau đâu mà”.

Không đau sao được chứ, mũi kim nhọn như thế đâm vào da thịt sao lại không có cảm giác được chứ. La San bấu chặt tay vào Đường Vũ, gương mặt

càng thêm trắng bệch. Đường Vũ vội vàng quay mặt cô về phía người mình, ôm chặt cô vào lòng. Anh sợ cô đau quá lại làm ra hành động gì quá khích, sẽ gây ảnh hưởng không tốt trong lúc tiêm.

Cô y tá nhìn hai vợ chồng trước mặt mà ghen tỵ không thôi, chỉ là tiêm một mũi mà cô ta cũng được chồng nâng niu như vậy, chẳng bù cho mình. Ông trời thật là bất công mà.

***

La San mặt mày chùng ỉ đi theo Đường Vũ về nhà. Ai bảo anh bắt cô tiêm đau như vậy chứ. Cô phải giận anh cả tuần mới được, những lần trước lúc nào cô cũng dễ dàng tha thứ cho anh nên mới khiến anh được nước lấn tới như vậy. Lần này cô quyết tâm rồi, không giận anh đủ một tuần không được.

Nhìn cô vợ nhỏ nhà mình một mình bỏ về phòng, không thèm liếc nhìn anh lấy một cái, Đường Vũ biết cô lại đang giận nữa rồi. Anh biết cô sợ bệnh viện, ngày bé mỗi lần ba mẹ đưa cô đi chích ngừa vắc xin là cả một cuộc chiến, từ năn nỉ, dụ dỗ đến đe dọa các kiểu. Lần này anh cũng thấy mình hơi quá đáng, thế nhưng anh cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi. Xem ra lại phải từ từ nhận lỗi cùng cô rồi.

Đường Vũ mở tủ lạnh xem có thể làm gì cho bữa tối, chỉ còn lại chút hoa quả tươi, xem ra anh lại phải đi siêu thị một chuyến rồi. Đang định rủ La San đi cùng, chợt lại nhớ ra cô đang giận mình, haiz, vợ à, bao giờ em mới chịu ra ngoài đây.

***

La San đi ra phòng ăn, định bụng lấy nước uống rồi sẽ trở về phòng ngủ ngay lập tức, tuyệt đối không thèm nhìn mặt Đường Vũ luôn. Cô đi như chạy, không nhìn nghiêng ngó dọc, vừa cầm được ly nước trên tay, cô bỗng thấy xung quanh có gì đó kỳ lạ. Đường Vũ đâu, sao không thấy anh ở nhà. Cô đang giận anh như vậy mà anh lạ thoải mái đi ra ngoài chơi hay sao, chẳng lẽ anh không hề bận tâm xem cô như thế nào sao.

Càng nghĩ La San càng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô ngồi xuống sofa, từ từ nghĩ xem không đúng ở chỗ nào. Cô giận anh chỉ để anh cảm thấy hối hận về việc mình đã làm, vậy mà anh lại chẳng có biểu hiện nào là ăn năn cả, như vậy việc làm của cô chẳng phải vô ích rồi hay sao. Quá đáng mà, xem thường cô như thế là cùng. La San càng nghĩ càng tức, cô đặt mạnh ly nước trong tay xuống bàn. Ai ngờ lực tay mạnh quá, chiếc ly trong tay cô vỡ thành nhiều mảnh vụn, nước văng tung tóe.

La San vội vàng đứng dậy, cô muốn tìm chổi quét những mảnh vụn thủy tinh lại, nếu để Đường Vũ xéo vào thì nguy. Thế nhưng cô còn chưa kịp đứng dậy đã bị một bàn tay to lớn vươn qua, bế bổng cô lên. La San đang định dấy dựa, muốn thoát khỏi vòng tay anh thì Đường Vũ đã lên tiếng:

“Em ngoan ngoãn cho anh, nếu để mảnh vụn đâm vào người thì làm thế nào hả”.

“Em có phải trẻ con đâu, sao mà lại tự làm mình bị thương chứ”. La San không phục, cố ngẩng mặt lên cãi lại.

Đường Vũ không thèm chấp cô làm gì, anh đặt cô qua một bên rồi nhanh chóng thu dọn mọi thứ. La San mặc kệ anh làm hết mọi việc, lần này thì cô giận thật rồi, chẳng lẽ anh mãi mãi xem cô là trẻ con vậy sao.

Khi Đường Vũ quay lại phòng khách thì La San vẫn ngồi trên sofa, cô đang chăm chú xem chương trình thời trang, xem anh như không khí.

“Em vào phòng nằm nghỉ một lát đi, bác sĩ nói em cần phải nghỉ ngơi nhiều”.

“Em không phải trẻ con, em tự biết lúc nào nên nghỉ ngơi”. Cô vẫn chăm chú nhìn màn hình tivi, không hề để ý Đường Vũ đã ngồi xuống bên cạnh mình.

“Em làm sao vậy”. Đường Vũ ngồi gần lại bên cô hơn.

“Em chẳng làm sao cả, anh ngồi xa một chút, em còn đang xem tivi”.

“Thì em cứ xem đi, anh có làm gì đâu”.

Đường Vũ vẫn mặt dày ngồi sát lại bên cô, mặc kệ La San không thèm liếc anh một cái.

La San mặc dù chăm chú nhìn màn hình tivi, nhưng cô không thể nào chú tâm được, ánh mắt ai đó nóng rực cứ nhìn cô mãi không thôi. Cô bực bội, không thèm xem nữa, cô tắt phụt màn hình tivi, đứng dậy muốn trở về phòng. Thấy vậy Đường Vũ vội vàng ôm cô lại, anh cười làm lành:

“Rốt cuộc là em đang giận cái gì vậy, em không nói ra làm sao mà anh biết được, em phải nói thì anh mới biết mà sửa chứ, đúng không”.

“Em chẳng giận cái gì cả”. La San nói lấy.

“Em đang giận anh đấy thôi”. Đường Vũ khẳng định.

“Em không có, trẻ con thì làm gì mà biết giận chứ”.

“La San”.

“...”

“San San”.

“...”

“Em đừng như vậy mà”. Đường Vũ càng ôm cô chặt hơn, quyết không cho cô có dịp chạy trốn, nếu không giải quyết mọi chuyện tại đây thì tối nay anh biết ngủ ở đâu bây giờ.

“Em chẳng làm sao cả, chẳng phải em có làm gì thì anh cũng luôn coi em như trẻ con thôi sao”.

“Anh, chẳng lẽ trong mắt anh em không bao giờ lớn hay sao”. La San nhìn thẳng vào mắt Đường Vũ, hai mắt cô hoe đỏ, tất cả uất ức từ trước đến nay đều bộc phát.

Đường Vũ nhìn cô mãi không thôi, anh luôn cố gắng che chở cô mọi lúc mọi nơi, thế nhưng không ngờ chính điều đó lại trở thành chướng ngại trong lòng cô.

“La San, rốt cuộc anh phải làm sao mới tốt đây. Anh không hề xem em như trẻ con, anh chỉ muốn đối xử với em thật tốt, như vậy cũng là sai sao?”

Nghे anh nói, La San càng khóc lớn hơn, Đường Vũ vuốt nhẹ gương mặt đầm nước mắt của cô, hôn lên từng giọt, từng giọt nước lăn nhẹ trên khóe mắt La San.

Anh, em phải làm sao mới tốt đây, không phải em không muốn trưởng thành, nhưng vòng tay anh áp áp như vậy, em không nỡ phải rời xa nó. Anh ơi, em phải làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Mới ngày nào còn bắt đầu năm học mới, bây giờ đã gần giữa kỳ rồi. La San đang vô cùng bận rộn chuẩn bị đề kiểm tra cho sinh viên. Mặc dù học đại học, giáo viên không còn lo lắng nhiều cho sinh viên như khi học cấp 3 nữa, thế nhưng La San lại khác. Hơn ai hết cô hiểu rõ nỗi khổ của sinh viên khi học lại, cảm giác bạn bè đều ra trường mà bản thân còn phải thi lại từng môn. Chính vì lẽ đó cô luôn dồn tâm sức hết mình trong từng tiết dạy, còn lại thì chỉ có thể trông chờ vào bản lĩnh của người học mà thôi.

La San là cô giáo trẻ, cô mới đi dạy được hơn 1 năm, tính thêm 1 năm trợ giảng nữa thì kinh nghiệm giảng dạy cũng không nhiều. Chuyện lần trước cô đạt được giải thưởng cũng khiến không ít những giáo viên giảng dạy gần như cả đời ở ngôi trường này không vừa lòng. Đối mặt với dư luận, cô chỉ biết ngày càng cố gắng hơn nữa trong công việc, hy vọng một ngày nào đó năng lực của bản thân được thừa nhận. Mặc dù cô không phải người nhạy bén, đối với tất cả mọi chuyện đều mơ mơ hồ hồ, nhưng bù lại La San lại rất có tổ chức trong việc truyền đạt kiến thức đến sinh viên. Chính vì lẽ đó có không ít sinh viên có thiện cảm tốt với La San, cô giáo vừa xinh đẹp lại tận tình, ai mà không thích cơ chứ.

Khoa lịch sử là một trong số ít những khoa mà tỷ lệ nam nữ rất đồng đều, thế nhưng hầu hết những người theo ngành này đều ít nhiều thích nghiên cứu, hoặc không thì cũng có tính cách như người nghệ sỹ, rất ít khi chịu sự tác động của đám đông xung quanh. La San đã từng rất thích tính cách này của sinh viên Lịch Sử, luôn biết bản thân mình theo đuổi điều gì, không hề bỏ cuộc cho đến khi thành công.

Lớp cô dạy năm nay phần lớn là sinh viên năm 3, ở lứa tuổi này sinh viên không còn vô tư như năm nhất, cũng chưa nặng nề suy tư như năm cuối, thế nhưng cũng có một vài sinh viên đã xác định sẵn con đường nghiên cứu trong tương lai rồi. Lục Cẩn là một người như vậy. Cậu ta sinh ra trong một gia đình không mấy khá giả, mặc dù ba mẹ cậu đều sống ở thành phố, nhưng đều là công nhân đã nghỉ hưu nên hoàn cảnh cũng chẳng mấy dư dả. Năm ngoài La San cũng dạy cậu ta môn lịch sử cận đại, thế nên cũng có thể coi là quen biết.

Lục Cẩn là một sinh viên vô cùng hiếu học, phần lớn giáo viên đều rất thích những sinh viên chăm chỉ như vậy. Hơn nữa cậu ta còn tham gia hoạt động chung của trường rất nhiệt tình, nên nói chung cũng là một nhân vật phong vân trong trường đại học X.

“Cô giáo La, em có thể hỏi cô một vấn đề được không?”.

Lục Cẩn đuổi theo La San, muốn hỏi cô một số vấn đề liên quan đến bài học vừa này. La San không hề ngạc nhiên, đây không phải là lần đầu tiên cậu ta hỏi bài cô như vậy.

“Em muốn hỏi thêm về một số tài liệu tham khảo cô nói trong tuần trước, em có đi tìm ở các nhà sách, nhưng hình như không được bán rộng rãi”.

Lục Cẩn là người trưởng thành sớm, gương mặt mang những nét thành thực mà không phải cậu sinh viên nào cũng có được. Khi đứng cạnh La San, không ai nghĩ cô chính là giáo viên của cậu ta.

Cảm thấy khoảng cách của mình với Lục Cẩn hơi gần, La San hơi bước về phía sau một bước, cô nhớ lại những tài liệu lần trước mình giới thiệu với Lục Cẩn, đó thực sự là những giáo trình cần thiết nếu như cậu ta muốn học lên cao học, thế nhưng trong nước hình như không còn xuất bản loại sách đó nữa.

Nghĩ nghĩ một chút cô nói với Lục Căn:

“E rằng em sẽ khó tìm thấy nó ở nhà sách, em thử lên thư viện trường hoặc thành phố tìm thử xem”.

“Em cũng tìm rồi, hỏi cả quản lý ở đó nữa, nhưng tất cả đều không có”. Lục Căn có vẻ chán nản trả lời cô.

“Nếu vậy để ngày mai cô mang lên cho em mượn photo, nhà cô có một bộ sách nói về thời đại đó, có thể em sẽ cần dùng đến”.

Nghe La San nói vậy Lục Căn mừng rỡ không thôi, cậu ta vội tiến lên nắm chặt tay La San, miệng không ngừng nói cảm ơn. Thấy thái độ cậu ta quá khích như vậy La San cũng hơi hoảng, cô vội rút tay lại, miệng cười cười cho qua chuyện.

“Bây giờ cô đi về ạ”.

“Ừ, hôm nay cô không còn tiết nữa”.

“Nếu vậy... nếu vậy em có thể đến nhà cô lấy tài liệu luôn không, em... em thực sự rất muốn đọc nó trong ngày hôm nay”.

Nghe đến đây La San có vẻ lưỡng lự, không phải cô không muốn dẫn sinh viên về nhà, nhưng là sinh viên nam thì thực sự không ổn cho lắm.

“Chuyện này, ờ, để ngày mai cô mang cho em cũng được mà, em không phải mất công đến nhà cô đâu”.

“Không sao đâu, em thực sự rất muốn đọc nó, cô giúp em đi mà”.

“Nhưng mà...”

Nhìn thái độ vô cùng chân thành của Lục Căn, La San không biết phải làm sao. Nếu cô từ chối không cho cậu ta đến nhà thì có vẻ quá kiêu cách, cô biết trong trường có rất nhiều giáo viên thường xuyên mời sinh viên đến nhà, mà chuyện sinh viên tìm đến giáo viên khi có điều muốn trao đổi cũng không phải hiếm.

“Em chỉ lấy tài liệu rồi sẽ đi ngay, không làm phiền cô lâu đâu”.

“Lục Căn, cô xin lỗi, cô còn có chút việc riêng, không về nhà ngay được, tài liệu thì cứ để mai cô đưa cho em đi, có được không”.

Lời nói của La San khiến thái độ của Lục Căn trở nên hơi cứng nhắc, nhưng rất nhanh sau đó cậu ta lại trở lại vẻ mặt như bình thường.

“Vậy ngày mai làm phiền cô rồi”.

Nói xong cậu ta cũng chào tạm biệt La San, xin phép đi trước vì sắp đến giờ làm thêm.

La San hơi ngẩn người, chẳng phải lúc này còn đòi theo cô về nhà bằng mọi giá hay sao. Sao lúc này không nói là bận làm thêm đi.

La San cũng không nghĩ nhiều nữa, thực sự cô có thể dẫn Lục Căn về nhà cũng không sao, nhưng như vậy thì chính bản thân cô cũng không thoải mái. Cô là một người tương đối dễ dãi khi đối xử với mọi người, nhưng cũng có một số nguyên tắc nhất định của bản thân. Cô không muốn người không mấy quen biết bước vào nhà mình, đó là không gian riêng của vợ chồng cô, cô muốn giữ lại chút riêng tư cá nhân này, như vậy cũng không coi là sai chứ.

***

Hôm sau La San khệ nệ mang theo cả bộ sách tham khảo mà hôm qua hứa đưa cho Lục Căn. Cô không có tiết dạy lớp cậu ta hôm nay, thế nên đành đợi một mình trong văn phòng, chờ khi học xong cậu ta sẽ đến lấy.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc chưa được bao lâu, Tiểu Lộ đã vội vàng chạy đến tìm cô. La San còn chưa kịp chào hỏi gì thì Tiểu Lộ đã liến thoắng:

“Mau, mau, cậu mở diễn đàn trường lên”.

La San ngạc nhiên không thôi, chẳng lẽ trường cô lại có một chuyện gì hot nữa sao. Chỉ bằng vài thao tác đơn giản, trang chủ đã được cô mở ra. Bài viết được đọc nhiều nhất đang nằm chiếm chế giữa màn hình, tiêu đề vô cùng bắt mắt.

“Chuyện tưởng vậy mà không phải vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Tiêu đề vô cùng thu hút khiến La San tò mò không thôi, Tiểu Lộ vội vàng kêu cô click vào.

“Cô trong mắt toàn bộ học sinh chưa bao giờ thôi hoàn hảo. Cô xinh đẹp, cô trẻ trung, cô tâm huyết với nghề, cô tận tình giảng dạy, chưa bao giờ em nghi ngờ khi nghe người khác khen cô như vậy.

Cho đến trước ngày hôm qua, em vẫn luôn nghĩ những danh từ hoa mỹ kia liệu đã đủ để miêu tả về cô, người giáo viên vừa mang về cho trường ta một giải thưởng vô cùng danh giá.

À, có lẽ em đã sai, không phải cô không tâm huyết với nghề, mà tâm huyết đó của cô chỉ thể hiện đúng nơi đúng chỗ mà thôi. Những sinh viên bình thường thì làm gì có cơ hội được cô nhìn đến, bước khỏi bụi giảng thì cô cũng chẳng thèm đeo mặt nạ nói chuyện với chúng em làm gì. Hay tại vì chúng em không thể nào mang lại cho cô một giải thưởng khác tương tự, đúng không cô.

Tự nhiên nhớ đến một ai đó đã từng nói, làm việc gì mà có chữ tâm trong đó thì kết quả sẽ khác.”

Dưới bài đăng là hàng loạt những bình luận của sinh viên, mục đích chính làm dò đoán xem nhân vật được nói đến kia là ai. Nói chung cũng không phải phán đoán lâu, bài viết đã ám chỉ rõ ràng thế kia cơ mà.

La San càng đọc càng thấy nóng mặt, là ai lại bịa chuyện hãm hại cô như vậy chứ, cô tự thấy mình chưa từng làm gì không đúng với trọng trách của một giáo viên, vậy mà khi đọc những dòng bình luận kia thì đến chính cô còn nghi ngờ bản thân mình nữa là.

“La San, La San, cậu nói gì đi chứ”. Tiểu Lộ thấy cô im lặng nên cũng hơi lo.

Văn phòng bây giờ không chỉ có mình La San và Tiểu Lộ, những giáo viên khác mặc dù bộ dáng như đang làm việc nhưng hai tai cũng đều dỏng lên rồi. Chuyện sinh viên lên diễn đàn trường than thở về giáo viên không phải mới có lần đầu, thế nhưng ám chỉ rõ ràng như vậy thì thật quá đáng. Các giáo viên khác mặc dù thấy tội nghiệp La San, nhưng bản tính con người vốn là luôn thích tám chuyện, có chuyện để bọn họ bàn luận thì tất nhiên ai lại từ chối chứ.

“Nói gì bây giờ, mình cũng không biết là ai làm, sao mà đối chứng được chứ”. La San chán nản nói.

“Chẳng lẽ cậu định để yên như vậy sao. Cậu như thế nào mọi người đều biết, nếu im lặng thì đối phương sẽ càng lấn lướt đó”.

“Chứ cậu nói mình phải làm sao bây giờ”.

Tiểu Lộ cũng lặng im không nói, là cô bức xúc thay La San nên mới phản ứng vậy thôi. Kẻ địch ở trong tối, bọn họ lại ngoài sáng, cô cũng không biết phải xử trí thế nào. Sự việc cũng chưa âm ỉ đến mức phải nhờ cảnh sát can thiệp, nếu La San làm âm lên thì lại khiến người khác nghĩ cô chột dạ mà thôi. Hơn nữa bài viết cũng không nêu đích danh La San, cô lấy cớ gì mà bắt bẻ người ta chứ.

“Cô giáo La đừng lo nghĩ nhiều làm gì, là sinh viên quậy phá nên viết lung tung thôi”. Một đồng nghiệp nữ ngồi gần cửa cuối cùng cũng lên tiếng.

“Đúng rồi đó, chỉ vài ngày nữa là tin này lắng xuống ngay thôi”. Một người khác cũng phụ họa theo.

“Haiz, công việc của chúng ta đã không dễ dàng gì rồi, nay lại còn bị sinh viên viết lung tung nữa, đúng là khổ quá mà”.

Chỉ mấy chốc văn phòng làm việc đã biến thành đại hội than thở, người thì nói công việc vất vả, người khác lại cho là áp lực cao, rồi các bệnh nghề nghiệp khác cũng được kể hết ra. Bầu không khí như vậy cũng khiến La San bình tĩnh hơn một chút, cô chỉ hy vọng vài ngày nữa sự việc sẽ thực sự lắng xuống.

***

Cuối buổi trưa, Lục Cẩm thực sự đến tìm cô để mượn sách. Chuyện của cô đã âm ỉ khắp diễn đàn trường, Lục Cẩm không muốn biết cũng khó. Có lẽ lo lắng cho tâm trạng của La San, cậu ta chỉ đến lấy sách xong là rời đi luôn, tránh làm cô lúng túng.

La San thu dọn một chút, đang tính bước ra khỏi văn phòng đi về thì gặp Lý Vu. Cô và cô ta vốn chẳng ưa gì nhau, thế nên La San cũng làm như không thấy, chào hỏi chỉ thêm ngượng ngùng mà thôi. Thế nhưng hình như đối phương không nghĩ vậy:

“Cô giáo La, sao về sớm vậy”.

“Tôi có chút việc, xin phép về trước”. Cô đã xong tiết rồi, về hay không là chuyện của cô, liên quan gì đến cô ta chứ.

“Tôi thấy cô cũng có vẻ mệt mỏi rồi, về sớm nghỉ ngơi đi, thân thể là quan trọng nhất mà”. Lý Vu vẫn tươi cười hỏi thăm cô đầy thân mật.

Bản lĩnh của Lý Vu thì La San có học cả đời cũng không sánh kịp, cô chỉ gượng cười với cô ta rồi bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Thực sự hôm nay cô đã quá mệt mỏi rồi. Sự việc trên diễn đàn khiến cho cô hoang mang không thôi, suốt buổi sáng cô không thể tập trung giảng bài được, còn liên tục mắc lỗi. La San luôn nghĩ bản thân mình đã đặt hết tâm sức đối với công việc này, thế nhưng miệng đòi thể gian, cho dù cố gắng như thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm hài lòng tất cả mọi người được. Có lẽ cô phải học cách bỏ đi mà sống thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

La San một mình đi bộ trên con đường mòn của trường đại học, đây vốn là thói quen của cô mỗi khi cảm thấy mệt mỏi. Không khí trong trường đại học luôn khiến cô cảm thấy mình trẻ lại, dường như thanh xuân chưa từng đi qua nơi đây, cho dù cuộc sống bên ngoài có xô bồ tấp nập, thì ở nơi đây tất cả như bị thời gian bỏ lại, tuổi trẻ và nhiệt huyết luôn làm bầu không khí ở đây rực rỡ, khiến con người ta cảm thấy thanh thản đến lạ.

“Tôi còn tưởng cô đã về rồi”.

Tường Tử Vụ cũng hơi bất ngờ khi nhìn thấy cô ở đây, chuyện trên diễn đàn đã ầm ĩ cả trường rồi, anh cứ nghĩ cô sẽ tránh mặt vài hôm cho mọi chuyện qua đi mới trở lại trường chứ.

La San khẽ mỉm cười đáp lại anh ta, từ chuyện ở trên núi lần trước, cô cũng không còn ác cảm với anh ta nữa, có lẽ chỉ vì cách nói chuyện hơi cay nghiệt của Tường Tử Vụ khiến cô hiểu lầm mà thôi.

“Tôi cũng sắp về rồi, đang định đi bộ một lát thôi”.

“Con đường này rất đẹp, lại yên tĩnh, tôi cũng thường ra đây đi dạo”.

“Thật nhìn không ra con người anh cũng có lúc lãng mạn đấy”. La San trêu ghẹo anh ta.

Tường Tử Vụ không nói gì, anh vẫn cùng La San tiếp tục đi về phía cổng trường. Mỗi một lúc sau, La San còn tưởng là anh ta im lặng luôn thì mới nghe được câu trả lời.

“Cô thì hiểu tôi được bao nhiêu cơ chứ”. Vừa nói anh ta còn vừa nhìn La San một cách khinh bỉ.

La San tức giận thật rồi, sao lại có loại người phũ phàng như thế chứ, chỉ là vài câu xã giao mà anh ta cũng không thèm phối hợp với mình. Cô chẳng thèm nói chuyện với anh ta nữa, tăng tốc độ, đi một mạch ra cổng trường luôn.

Nhìn bóng lưng cô khuất sau hàng cây, Tường Tử Vụ cười thâm, còn biết tức giận như vậy thì chắc cũng không sao đâu nhỉ.

***

Hôm nay Đường Vũ cứ thấy La San có gì đó không ổn, anh hỏi thì cô không chịu nói khiến anh hoang mang không biết nên làm thế nào cho phải. La San vốn là người vô tư tự tại, mọi chuyện đều viết trên mặt, vậy mà hôm nay lại nhất định không chịu nói. Đường Vũ suy nghĩ một chút, có thể hành hạ cô thành bộ dạng như vậy nhất định là trong trường của cô có chuyện gì đó rồi.

Nhân lúc La San đi tắm, Đường Vũ gọi điện cho Tiểu Lộ, đây là người bạn thân nhất của La San, chắc chắn cô ấy sẽ biết rõ mọi chuyện.

La San tắm xong cũng không thấy tâm tình tốt hơn là bao. Trong đầu cô cứ miên man suy nghĩ về câu chuyện trên diễn đàn, nhiều lần cô đã cố loại bỏ nó ra khỏi đầu, nhưng càng nghĩ như vậy thì cô càng nhớ đến nó nhiều hơn. Không cẩn thận nhìn đường, La San xém chút nữa là đâm sầm vào bức tường ngăn cách phòng khách với bếp rồi. Cũng may có Đường Vũ kéo cô lại kịp thời, không thì hôm nay đúng là ngày thảm hại không còn gì để cứu vớt nữa rồi. Nhìn La San cứ thần thờ không thôi, Đường Vũ không nhịn được bèn nói:

“Em đi siêu thị với anh đi, chúng ta cần mua ít đồ”.

Sao tự nhiên lại đi siêu thị, trước khi về, cô giúp việc đã mua rất nhiều thực phẩm bỏ trong tủ lạnh rồi mà. La San trầm nghĩ.

Thấy bộ dạng cô vẫn ngơ ngời ra đó, Đường Vũ vội vàng đẩy cô vào phòng ngủ:

“Em mau chuẩn bị đi, anh đói muốn chết rồi, đi mua về rồi còn phải nấu nữa đấy”.

Cuối cùng thì La San cũng thỏa hiệp, cô cứ ở mãi trong nhà cũng chán, chỉ bằng đi ra ngoài một lát sẽ tốt hơn.

Hôm nay không phải là cuối tuần nên người đi siêu thị cũng không đông. La San và Đường Vũ xuất hiện trong khu thực phẩm đúng là cảnh đẹp ý vui, người đẹp thì đi đến đâu cũng dễ bị chú ý, nhất là cảnh hai người ân ái ái đi chung với nhau.

“Hôm nay em muốn ăn gì”.

“Ăn cháo đi anh, lâu rồi em không được ăn cháo gà rồi”.

Đồ ăn đúng là giúp tâm tình người ta tốt lên mà, đứng trước hàng loạt các loại thịt, cá, rau củ, trong đầu La San đã tự động nghĩ đến hàng loạt các món ngon rồi. Sao tự nhiên lại thấy đói quá vậy.

Nhìn cô vợ nhà mình hai mắt phát sáng nhìn hàng loạt các quầy thực phẩm, Đường Vũ không biết nói gì hơn, người gì đâu mà dễ dụ, chỉ dùng vài món ăn thôi là đã mê tít rồi.

Thế là trong siêu thị diễn ra một cảnh tượng như sau.

“Anh mua cái này đi, em chưa từng ăn qua bao giờ”.

“Nhân hiệu này không tốt lắm, em mua nhiều như vậy làm gì”.

“Nhưng mà em thích”.

“Anh ơi, cái kia cũng mua luôn được không, lần trước Tiểu Lộ có cho em ăn thử, ngon cực luôn”.

“Không được, cái đó nhiều đường lắm, không tốt cho sức khỏe”.

“Nhưng mà chỉ thỉnh thoảng em mới ăn thôi mà, sẽ không sao đâu”.

Cái gì cô chọn thì anh lại bỏ ra, anh vừa bỏ ra thì La San lại tranh thủ lúc anh không chú ý bỏ lại vào xe đẩy. Hai người anh em em lựa chọn một lúc đã đầy cả xe hàng. Phần lớn trong số đó đều là đồ ăn vặt của La San, mặc dù Đường Vũ đã cố sức ngăn cản, nhưng con sâu thèm ăn nào đó sao mà chịu đựng được, rốt cuộc vẫn đấu tranh được kha khá những thứ mình muốn.

Vừa về đến nhà La San ngay lập tức chạy nhanh vào phòng bếp. Hôm nay Đường Vũ sẽ nấu cháo, còn cô thì phụ trách làm vài món ăn kèm. Lúc này ở siêu thị cô đã thấy rau củ rất tươi, nhất định sẽ có một món salad thật là ngon. Nhìn La San bận bịu liên hồi trong phòng bếp, Đường Vũ cũng không làm phiền cô. Anh đi ra ngoài ban công, có một số cuộc điện thoại anh không muốn để cô nghe.

Lúc Đường Vũ trở lại thì La San đã làm sắp xong mấy món ăn nhẹ rồi, cô đưa một miếng táo vừa cắt đến bên miệng anh. Đường Vũ vô cùng phối hợp ăn miếng táo đó.

“Ngon không anh”. La San cười vô cùng ngọt ngào, hai má lúm đồng tiền càng thêm rực rỡ.

“Ngon lắm”. Niềm vui của cô cũng khiến Đường Vũ vui lây, miếng táo trong miệng dường như cũng ngon lạ thường.

“Tất nhiên rồi, là táo em chọn mà lại”. La San đắc ý nói.

“Em ra ngoài phòng khách đi, anh nấu rất nhanh sẽ xong thôi, ngoan nào”. Đường Vũ khẽ hôn nhẹ lên má La San khiến gương mặt cô bất giác đỏ ửng, cô vội vàng chạy nhanh như một con thỏ nhỏ, trốn khỏi móng vuốt của sói là việc làm cần thiết mà.

La San chuyển hết kênh này sang kênh khác, nhưng chẳng có chương trình nào thực sự thu hút cô cả. Ngồi một mình thì chán, cuối cùng cô lại len lén đi vào phòng bếp. Đường Vũ đang khuấy cháo, mùi hương thơm ngát tràn ngập khắp nơi. Khung cảnh cô đã từng thấy rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào thôi rung động. Ngày hôm nay của em lại có thể trở nên nhẹ nhàng đến vậy nhờ có anh ở bên, anh, cảm ơn anh vì tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Bài đăng bí ẩn trên diễn đàn trường ngày hôm sau đã bị gỡ bỏ, thế nhưng dư âm của nó vẫn chưa hoàn toàn biến mất hẳn. Hầu như mọi giáo viên trong trường đều an ủi, động viên La San, dù gì cũng là nhà giáo, mọi người đều hiểu nỗi khổ của nhau mà. Quả thực như vậy, diễn đàn trường rất nhanh chóng lại có tin tức khác nổi lên, không ai còn nhắc đến chuyện vỡ vãn kia nữa, dù sao thì tác giả không ra mặt, nhân vật được nhắc đến cũng không lên tiếng chứng thực nên mọi người cũng không còn quan tâm đến nó nữa. Lại qua vài ngày, đến lúc mà chính La San cũng nghĩ rằng chuyện lần này đã hoàn toàn qua đi thì lại có chuyện khác ập tới.

Một người nào đó tự xưng không phải sinh viên trường đại học X, hơn nữa cũng đã đi làm rồi, anh ta lên diễn đàn để tâm sự về hành trình đi tìm người vợ tương lai của mình. Chuyện không có gì đáng nói nếu như nhân vật mà anh ta muốn ám chỉ lại là một giáo viên trong trường X.

Đại loại nội dung là như sau: Anh ta tự nhận mình là một thanh niên tài俊 của thời đại mới, thế nhưng do mải mê làm việc nên không có thời gian tìm hiểu bạn gái. Trong một lần xem mắt, anh ta gặp được một giáo viên trường đại học X. Cô gái có ngoại hình vô cùng xinh xắn, tuổi trẻ đáng yêu lại ăn nói khéo léo dễ thương. Chính anh ta cũng tưởng rằng đã gặp được chân mệnh thiên nữ của đời mình, đôi phương cũng rất vui vẻ tiếp chuyện với anh ta. Thế nhưng sau đó không hiểu sao cô gái ấy lại bỏ về trước, khiến trái tim anh ta tan nát không thôi. Không chịu bỏ cuộc, anh ta tìm đến trường học, thì lại bất ngờ khi biết được cô ấy đã có chồng. Ấn tượng hơn nữa, lúc anh ta tìm đến thì cũng vừa lúc trông thấy nữ giáo viên ấy đang tình tứ cùng một đồng nghiệp nam khác trong trường. Nói chung, vì quá bức xúc trước nhân phẩm đáng lên án của cô gái ấy, nguy hiểm hơn nữa cô ta lại là người đào tạo những mầm xanh tương lai của đất nước, thế nên anh ta mới công bố mọi chuyện trên diễn đàn trường, hy vọng người giáo viên ấy biết tự xét mình và sửa

đôi.

Bài viết rất dài, rất tâm huyết, đưa người xem từ cảm xúc này sang cảm xúc khác, nhưng điều đáng chú ý hơn hết là bức ảnh đính kèm theo bài viết. Mặc dù anh ta có nói đây chỉ là hình ảnh minh họa, thế nhưng nhân vật chính trong đó lại là La San. Gương mặt cô đã được làm mờ, thế nhưng chỉ cần có quen biết thì ai ai cũng sẽ nhận ra được đó là La San.

Hai bức ảnh vô cùng chói mắt, một tấm là cô đang tươi cười trò chuyện cùng Trương Chí Lục, còn tấm hình khác là cảnh lúc Trương Tử Vụ đang đỡ cô. Cả hai tấm hình đều có ánh sáng rất tốt, góc chụp vô cùng khéo léo, nhìn vào đều có chút hương vị phong tình khó nói nên lời.

Chứng kiến bản thân mình lại một lần nữa trở thành nhân vật chính, La San đứng là không thể ngồi yên mà. Chuyện không hề liên quan đến cô mà cũng có thể viết được như vậy, tác giả thật tốn hao không ít tâm trí mà. Nếu chuyện lần trước có thể là vô tình, nhưng kết hợp thêm chuyện hôm nay nữa thì nhất định là có kẻ cố tình hãm hại cô rồi.

Chuông điện thoại gọi đến, La San bắt máy:

“Tiểu Lộ, sao lại tìm mình vậy”.

“Cậu xem tin tức trên diễn đàn trường chưa”. Tiểu Lộ có vẻ rất nóng vội, cô cũng không thêm vòng vo lấy một câu khách sáo.

“Xem rồi, mình đang bận không thể giết người được đây”.

“Đúng là quá đáng mà, cậu không cần phải lên tiếng làm gì, chuyện tấm hình xem mắt mình có thể đứng ra nói rõ ràng giúp cậu”.

Đối phương đã cố tình làm vậy, nhất định là đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ sợ cả cô và Tiểu Lộ cũng không thể làm sáng tỏ mà thôi.

“Cậu có bằng chứng gì chứng minh đã từng đi với mình trong buổi sáng hôm đó không”. Trái ngược với vẻ lo lắng của Tiểu Lộ, La San lại tỏ ra khá bình tĩnh.

“Mình...”

“Cậu không có chứ gì, nếu vậy thử hỏi ai sẽ tin lời cậu chứ”.

“Nhưng không lẽ lặng im, chúng ta không lên tiếng khác nào thừa nhận chứ”.

“Cậu với mình là bạn thân, cả trường đều biết, nếu là người khác thì không sao, nhưng cậu nói giúp mình thì chỉ càng khiến mọi chuyện rối lên thôi”. La San phân tích cho Tiểu Lộ.

“Vậy cậu nói phải làm sao bây giờ, lại còn tấm hình của cậu với Trương Tử Vụ nữa, đúng là họa vô đơn chí mà”.

“Mình cũng không biết nữa, cậu để mình suy nghĩ một lát đã”.

“Cũng được, hôm nay cậu không có tiết, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai mình sẽ đến tìm cậu, không được suy nghĩ linh tinh đâu đấy”.

Sau khi lên tiếng an ủi cô một hồi, cuối cùng Tiểu Lộ cũng tắt máy.

La San tắt màn hình máy tính, cô không muốn tiếp tục nghĩ về những chuyện đang xảy ra nữa. Cô không phải hiền nhân, người gặp người yêu, nhưng cũng chưa từng gây thù chuốc oán với bất kỳ ai cả. Chuyện lần này đã rõ ràng như vậy, muốn cô không suy nghĩ nhiều cũng khó, chắc chắn là có kẻ đang nhắm vào cô. Nhưng tại sao lại là cô chứ? Chỉ sợ đây chỉ là bước khởi đầu, những chuyện về sau sẽ càng đáng sợ hơn thôi.

Kẻ thù trong bóng tối, La San có muốn đấu cũng đấu không lại, chỉ bằng cứ để cho mọi chuyện xảy ra hết, đến lúc đó mục đích cuối cùng cũng sẽ lộ ra thôi. Cô chỉ là một người vô danh tiểu tốt há lại để cho người có lòng phải phí công vô ích, thực sự cô vô cùng mong chờ xem ai mà lại xem cô là đối thủ một sống một còn, quyết loại trừ cô bằng mọi giá. Haiz, cô mà cũng có người đề cao như vậy, không biết là nên vui hay buồn đây, La San chỉ biết cười khổ.

Hôm nay Đường Vũ nói sẽ về sớm, cô phải mau chóng chuẩn bị cơm tối mới được. Anh đã từng nói với cô rằng cuộc sống giống như một vòng đu quay, có chiếc ghế thú vị, ngọt ngào nhưng cũng đan xen biết bao cạm bẫy hiểm nguy, mọi thứ đều có thể xảy ra vào lúc chúng ta không ngờ tới nhất. Thế nhưng chỉ cần giữ vững trục quay thì tất cả những điều kia chỉ như là thử thách giúp cho hành trình đu quay của chúng ta thêm phần thú vị mà thôi. Đã từ lâu La San luôn tin vào điều đó, nói đúng hơn là cô tin tất cả những gì Đường Vũ nói, bởi vì anh luôn là điểm tựa, là trục quay vững vàng giúp cô không bao giờ lạc bước.

La San mỉm cười rạng rỡ, tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Cô nên nấu món gì cho bữa tối nay nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Lý Vu yên lặng ngồi nhìn dòng xe cộ tấp nập ngoài kia. Đây là một quán cà phê sang trọng, mang phong cách pháp, cô đặc biệt thích vị cà phê nơi đây, nồng nàn mà vẫn có chút chua xót đan xen, không hẳn là thứ hương vị tuyệt hảo như một vài loại cà phê nổi tiếng thế giới, thế nhưng hương vị ở nơi đây luôn mang cho cô cảm giác thân thuộc, giống như cuộc sống hiện tại của cô thỉnh thoảng vẫn bị ám ảnh bởi một tuổi thơ đầy nắng gió nhọc nhằn.

Cô đã nhờ người dân xếp mọi chuyện, hy vọng kết quả tốt đẹp. La San chỉ là cô tiểu thư quen được nuông chiều, cô không tin cô ta có thể vượt qua được khó khăn lần này. Chỉ cần cô ta thanh bại danh liệt, từ bỏ công việc ở trường thì Lý Vu cô cũng rộng lượng bỏ qua, không thêm chấp nhặt làm gì.

Vị cà phê hôm nay dường như càng ngon hơn thì phải.

***

La San khó khăn lắm mới thức dậy được, cả đêm hôm qua cô không thể nào ngủ ngon được. Đường Vũ hôm nay phải đi công tác, anh không muốn đánh thức cô nên đã rời khỏi nhà từ sáng sớm rồi. Sự việc trên diễn đàn trường xảy ra vào hôm qua, chắc bây giờ đã âm ỉ mọi nơi rồi. Hôm nay cô có tiết dạy, có muốn trốn cũng không thể nào trốn được nữa rồi.

La San pha một cốc sữa làm bữa sáng, cô cố gắng lên tinh thần cho bản thân. Dù hôm qua cô đã tự nhủ là không cần bận tâm cho đến khi mục đích chính của đối thủ lộ ra, thế nhưng mọi chuyện vẫn cứ vẩn vơ ở trong đầu cô, chỉ bằng đối mặt giải quyết sẽ tốt hơn nhiều.

Hôm nay cô chọn một bộ đầm màu trắng nhẹ nhàng và tinh khôi, tóc xõa dài dịu dàng nữ tính, môi khẽ tô một lớp son đỏ phớt, trông toàn thể vô cùng bắt mắt, xinh đẹp và quyến rũ vừa đủ. Khi cô vừa bước chân đến trường, cô lao công quét dọn sân trường hàng ngày kéo cô vào một góc nhỏ, hỏi khẽ:

“Sao cháu còn đến trường làm gì, cứ ở nhà đợi vài hôm nữa có phải hơn không?”. Điều dụng quan tâm như một vị trưởng bối khiến La San ảm áp không thôi.

“Cháu có tiết dạy, phải lên trường chứ cô”.

“Thì nhờ người khác dạy thay vài bữa cũng có làm sao đâu, cháu mà xuất hiện là mọi người lại xì xầm bàn tán, cháu nghe cũng chẳng dễ chịu gì”.

“Không sao đâu cô, cháu biết phải làm sao mà”.

An ủi cô lao công một hồi, La San phải khó khăn lắm mới khiến cô ấy yên tâm để cô đi.

Ngôi trường này là nơi La San theo học, bây giờ lại là nơi cô giảng dạy, kỷ niệm không phải nói một vài lời là có thể diễn tả hết. Chưa bao giờ cô có ý định rời xa nơi đây, cho dù nó thực sự đã có lúc khiến cô vô cùng mệt mỏi. La San vừa đi vừa suy nghĩ, cô không hề phát hiện ra Tường Từ Vụ đã đi phía sau cô một lúc rồi.

Tường Từ Vụ hơi ngạc nhiên khi thấy La San xuất hiện ở đây, hầu như ai cũng nghĩ cô sẽ tránh mặt một thời gian, cho dù sự việc không đúng như những gì bài viết đã nêu thì cô xuất hiện ở đây cũng chỉ khiến bản thân thêm tổn thương mà thôi. Chỉ cần cô không có mặt, lời nói khó nghe đến mấy cũng chỉ là gió bay, qua vài hôm thì mọi chuyện sẽ ổn mà thôi, giống như bài đăng lần trước, không phải cũng có người thay cô giải quyết đó sao. Cô giống như một bông hoa trong nhà kính, luôn khát khao với đời bằng tâm hồn đẹp đẽ nhất, anh thực sự không nỡ để cô phải nghe những điều tiếng cay nghiệt, đúng hơn là anh sợ, sợ nụ cười cô không còn sáng lạn đến vậy, sợ ánh mắt cô cũng nhuộm màu cuộc sống. Tường Từ Vụ tự thấy nực cười, có lo lắng thì cũng không đến phiên anh, chẳng phải còn có Đường Vũ hay sao, sự việc lần trước còn chưa kịp náo loạn thì anh ta đã ra mặt rồi, lần này có lẽ cũng vậy mà thôi.

Vừa ngồi chưa ấm chỗ, Vu Vận Linh đã đến tìm La San. Từ trước đến nay cô ta luôn được mềnh danh là bà tám của trường đại học X, không có chuyện gì mà cô ta không nắm rõ, nếu thực sự chưa nắm rõ thì phải nhất định tìm hiểu trong thời gian nhanh nhất. Có đôi lúc La San cũng phải thăm bộ phận cô ta, trong môi trường mà ai ai cũng lo giữ thân mình, chỉ sợ tai bay vạ gió, vậy mà cô ta còn có thể xả thân vì nghĩa lớn, đúng là không phải dạng vừa mà.

“Cô giáo La, sao hôm nay cô mới đến trường, cô có nghe tin gì chưa”.

“Tin gì cơ”. La San làm như không hiểu cô ta đang nói gì.

“Thì chuyện trên diễn đàn đấy”.

“À, cô nói bài viết đang gây sốt đó hả, tôi có đọc rồi”. La San bình tĩnh trả lời.

“Cô đọc rồi”. Vu Vận Linh như không tin vào tai mình, sao cô ấy đọc rồi mà còn có thể bình thản thế nhỉ.

“Đúng vậy, tôi đọc rồi, có chuyện gì sao”. La San tỏ vẻ không hiểu, hỏi lại.

“Nhưng bài viết đó có đăng hình của cô mà, cô không thấy gì sao”.

“Chẳng phải nó ghi là hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa thôi sao”.

Lời nói của La San khiến Vu Vận Linh ghen hờn nhìn cô trân trối. La San cũng không thèm để ý xung quanh nữa, cô cầm tài liệu rời khỏi văn phòng.

La San vừa đi thì văn phòng cũng ồn ào hẳn lên. Mọi người đều xì xào to nhỏ về thái độ vừa rồi của La San. Lý Vu cũng ở đó, nhưng cô ta không hề lên tiếng, hai tay vẫn đều đặn đánh máy, xem như mọi chuyện chẳng liên quan gì đến bản thân mình cả.

La San vừa dạy xong thì Thôi mặt sắt đến tìm cô. Rất hiếm khi hiệu trưởng đại nhân chịu hạ mình xuống núi, đến tận lớp tìm giáo viên như vậy khiến cô hơi lo. Ông ta không nói nhiều lời, chỉ kêu La San đi theo mình.

Thấy vậy cô cũng không dám lè mề, nhanh chóng thu dọn một vài thứ rồi đi theo ông ấy. Theo kinh nghiệm của La San thì lần này chắc chắn có chuyện lớn rồi, nếu không ông ta sẽ không làm mặt lạnh lùng với cô như vậy. Kể từ khi biết cô là vợ Đường Vũ thì Thôi mặt sắt cũng thay đổi thái độ với cô rõ rệt, chỉ hận không thể để cô lên bàn mà thờ thôi. Vậy mà lần này ông ta lại tỏ vẻ lạnh lùng u ám, chẳng lẽ lại liên quan đến bài đăng trên diễn đàn kia sao.

Trên đường đi Thôi mặt sắt cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, chỉ nói với cô rằng hôm nay nhà trường có buổi gặp mặt với lãnh đạo cấp trên, kêu cô cùng đi đón tiếp. Mặc cho La San đoán già đoán non, cuối cùng cũng phải tâm không cam tính không nguyện đi theo ông ta. Ai bảo người ta là lãnh đạo chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Không gian phòng bao kín mít khiến La San cảm thấy khó chịu không thôi. Trước kia cô cũng từng đi tiếp một vài vị khách của trường nên cũng không lạ lẫm với hoàn cảnh này, thế nhưng hôm nay cô đặc biệt cảm thấy khó chịu. Ngay từ khi cô mới bước vào thì vị cán bộ của phòng giáo dục kia cứ nhìn cô chằm chằm. Cô biết ông ta, Phó Chính, một vị quan chức cấp cao trong ngành, hôm cô nhận được giải thưởng của bộ cũng chính ông ta là người trực tiếp trao giải cho cô.

Phó Chính đáng người hơi mập, lại thêm đặc thù nghề nghiệp khiến ông ta lúc nào cũng tỏ vẻ khinh khỉnh trước mặt người khác. La San cực kỳ ghét những người như vậy, ý cô chút chức quyền thì muốn làm gì là làm. Cô bị xếp ngồi cạnh ông ta, ban đầu cũng không có chuyện gì cả mặc dù dị ứng với kiểu xã giao này nhưng cô vẫn miễn cưỡng đối đáp cho qua. Qua một vài tuần rượu, bầu không khí xung quanh cũng náo nhiệt hơn nhiều. La San đang tìm cách để rời đi sớm thì tự nhiên thấy nhón nhón nơi cánh tay. Một bàn tay mập mạp đầy mỡ đang nắm lấy tay cô như không hề có chuyện gì, La San rút ngay tay lại, thế nhưng đối phương còn không biết sống chết vẫn giữ chặt lấy tay cô. Bỗng nhiên La San cảm thấy ghê tởm, Phó Chính vẫn tươi cười đối đáp với hiệu trưởng Thôi, thế nhưng lại lén lút sờ tay cô ở dưới bàn.

Đi xã giao gặp một vài trường hợp như vậy cũng không phải chuyện gì to tát, thế nhưng chỉ cần cô kiên quyết rút tay về thì đối phương cũng biết ý mà rút lui, thế nhưng hành động lần này của Phó Chính khiến La San không còn giữ được bình tĩnh nữa. Cô chẳng để ý đến mặt mũi của ban giám hiệu ngoài kia, tay cô dùng lực thật mạnh, hất văng bàn tay nhơ nhuốc của Phó Chính. Hành động của La San hơi nhanh nên tạo ra tiếng động không hề nhỏ, mọi người trên bàn ăn không ai nói gì mà nhìn chằm chằm vào cô. Bên cạnh thì Phó Chính cũng chẳng tốt hơn gì, gương mặt ông ta hết xanh lại đỏ vô cùng bất ổn. La San cũng chẳng thèm liếc nhìn ông ta một cái, cô lạnh lùng đứng dậy rời đi mà không nói thêm một tiếng nào.

Cho đến lúc ra khỏi phòng ăn La San vẫn còn run rẩy không thôi, cô phải hết sức kiềm chế mới không cho tên khốn nạn kia một cái bạt tai. Từ bé đến lớn chưa bao giờ cô lại phải chịu cảnh bị người khác khi dễ như vậy, cảm giác đúng là chẳng dễ chịu một chút nào. Bản tính cô vốn có chút ương bướng, lại thêm được Đường Vũ cưng chiều lên tận trời khiến cô chẳng thèm kiêng dè ai, với loại người như Phó Chính tốt nhất cô nên dạy cho hắn một bài học, để tránh hậu họa về sau.

La San bắt một chiếc taxi để về nhà, cô cũng không muốn quay lại trường nữa, cô cần nghỉ ngơi một lát.

***

Bước vào nhà, xung quanh vắng vẻ, Đường Vũ không có ở đây khiến cô cảm thấy trống trải lạ thường. Hôm nay anh mới đi công tác, nhanh nhất thì cũng vài ba ngày nữa mới trở về được. La San chán nản ngồi một mình trên ghế sofa, chưa gì mà cô đã thấy nhớ anh rồi.

Ngồi một mình ở nhà cũng chán, La San sợ bản thân mình càng nghĩ quẩn, cô quyết định rủ Tiểu Lộ ra ngoài chơi cho thoải mái tinh thần một chút. Nghĩ là làm, cô liền lấy điện thoại ra để gọi cho Tiểu Lộ.

“Có chuyện gì mà lại tìm mình lúc này vậy”. giọng nói quen thuộc của Tiểu Lộ vang lên.

“Cậy dạy xong chưa, đi ăn với mình không?”.

“Ai da, sao hôm nay cậu không ở nhà tận hưởng buổi tối ngọt ngào với ông xã của cậu, sao tự dưng lại nhớ đến mình thế này”.

Biết là Tiểu Lộ lại trêu ghẹo mình, La San cũng không thèm chấp với cô ấy nữa.

“Đường Vũ đi công tác rồi, cậu có đi với mình không thì bảo nào”.

“Đi chứ, đương nhiên là phải đi rồi, cậu cứ đi ra trung tâm thương mại trước đi, mình còn một chút tài liệu phải sắp xếp, sẽ xong liền thôi”.

“Ok, vậy mình đợi cậu”.

La San mặc một chiếc áo thun trắng, phối với quần ngắn và giày đế bằng, trẻ trung và năng động, trông cô như một sinh viên đại học. Về ngoài xinh xắn của cô thu hút không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh. La San xem đồng hồ một lần nữa, đã gần 6 giờ tối rồi, sao Tiểu Lộ vẫn còn chưa đến. Chưa bao giờ cô ấy trễ hẹn như vậy, nếu có kẹt xe thì cũng phải báo cho cô một tiếng chứ.

La San đi đi lại lại nơi cửa trung tâm thương mại, cô có hơi sốt ruột một chút, Tiểu Lộ thân yêu ơi, bao giờ thì cậu mới xuất hiện vậy. La San dựa lưng vào bức tường kế bên, cô muốn lấy điện thoại ra nghịch một lát. Cô vừa bỏ balo xuống thì có một người phụ nữ trung niên tiến lại gần phía cô. La San tưởng bà ta định hỏi đường hoặc là cũng muốn đứng đợi như cô. Đến khi chỉ còn cách cô vài bước thì bà ta bỗng chốc ngã vật ra, miệng không ngừng kêu la thảm thiết.

“A, tôi đau quá, tôi đau quá”.

Mọi người xung quanh, kể cả La San khi nhìn thấy cảnh đó cũng hơi hoảng, sau một hồi sững sờ, mọi người vội vàng tiến lại đỡ bà ta dậy. Ai ngờ chưa kịp đỡ thì bà ta lại gãy đành đạch, hai tay run run chỉ về phía La San:

“Cô ta, cô ta xô tôi ngã”.

Thấy mọi người quay qua nhìn mình, La San chỉ muốn cười khỏ mà thôi, cô chỉ ra ngoài một lát mà cũng có thể gặp chuyện thế này sao. Vốn không muốn nhiều lời làm gì, nhưng ánh mắt dư luận thật khiến cô không chịu đựng nổi mới phải lên tiếng.

“Bác ơi, cháu đứng đây này giờ thì làm sao mà xô ngã bác được chứ”.

“Cô nói dối, tôi thật là khỏ quá mà, thấy người già nên ai muốn bắt nạt cũng được mà”.

Miệng lưỡi chanh chua của bà ta khiến mọi người xung quanh chú ý rất nhiều, một vài người còn lấy điện thoại ra quay clip. Thông thường để tránh phiền phức, đương sự nhất định sẽ lảng lạng mà trách đi cho êm chuyện nếu không muốn mình là nhân vật chính trên báo ngày mai. Thế nhưng bà ta thấy có người quay phim thì càng làm âm lên, tiếng khóc vô cùng lớn khiến không khí có phần hỗn loạn.

“Bác à, trước hết bác cứ đứng dậy trước, đi, cháu đã gọi cho bảo vệ rồi, họ sẽ có mặt ngay thôi”.

“Đẩy mọi người thấy chưa, cô ta còn định kêu bảo vệ đến bắt tôi nữa đấy”.

Lời nói của La San thực sự khiến bà ta kích động, lại càng ra sức gào khóc không thôi.

“Không phải, bác hiểu lầm ý cháu rồi, bảo vệ sẽ cho chúng ta xem lại băng ghi hình, xem thử cháu có xô ngã bác lúc nào mà ngay cả bản thân cháu cũng không nhớ nổi nữa”.

Thái độ bình thản của La San khiến mọi người xung quanh có vẻ hơi nghi ngờ, dù sao thì thời nay lừa đảo cũng thiếu gì, càng là người già và trẻ em thì càng dễ hành sự. Thấy chiều hướng có vẻ không ổn, bác gái này giờ không thể nào đứng dậy được, nay đã vội vàng tỉnh trở lại, lợi dụng đám đông ồn ào, hai chân nhanh bà ta thoăn thoắt rẽ mình ra khỏi đám đông trốn mất.

La San cũng không nghĩ gì nhiều, có lẽ chỉ là mấy người hay đi lừa gạt người khác mà thôi. Thế nhưng cô không thể nào ngờ được sự việc ngày hôm nay lại được đưa lên báo với một tiêu đề còn bắt mắt hơn cả scandal của ngôi sao nổi tiếng. Ngày hôm sau khắp các mặt báo đều đưa tin, giáo viên ưu tú của một trường đại học lại bắt nạt người lớn tuổi ngay giữa trung tâm thương mại, mặc cho nhiều người lên tiếng can ngăn, vị giáo viên kia vẫn kiên quyết đòi mọi bảo vệ lên làm việc, định dùng quyền thế của gia đình để lấn át người khác.

Nội dung bài viết thật quá phong phú khiến La San một phen phì cười, các vị nhà báo chắc cũng phải vất vả lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Vì có sự tham gia của truyền thông nên rất nhanh tin tức đó đã được lan truyền khắp nơi. Không chỉ được bàn tán khắp trường, mà trên các trang báo mạng cũng nổi lên rất nhiều diễn đàn bàn luận về tư cách của một số giáo viên hiện nay. Thông tin về La San lại càng được chú ý hơn bao giờ hết, hình ảnh từ khi cô còn nhỏ cho đến hiện tại đều được đào bới, thậm chí soi mói từng chi tiết nhỏ trong đời tư của cô. Câu chuyện dường như càng ngày càng đi quá xa so với những gì La San có thể nghĩ. Cô có thể không bận tâm xem bản thân mình bị ảnh hưởng gì, nhưng nếu cứ để mọi chuyện tiếp diễn thì cả gia đình cô cũng chịu áp lực không nhỏ. Ba mẹ cô và Đường Vũ đều không sống ở trong nước thế nhưng thông tin về họ chắc sẽ rất nhanh bị cư dân mạng tìm được. Cô sợ ba mẹ hai bên suy nghĩ nhiều lại ảnh hưởng đến sức khỏe.

La San tắt ti vi, cô không muốn tiếp tục nghe nữa. Sáng nay người bên phòng giáo vụ đã gọi điện thông báo về tình hình ở trường cho cô biết, họ khuyên cô nên nghỉ ở nhà vài ngày, chờ mọi chuyện lắng xuống thì hãy trở lại giảng dạy. Mặc dù họ nói vô cùng nhẹ nhàng, lời lẽ cũng khách sáo dễ nghe, thế nhưng La San lại thấy lòng nặng trĩu. Ngôi trường cô gắn bó từ khi học đại học, nơi cùng cô trải qua biết bao vui buồn của tuổi thanh xuân, vì lẽ gì lại bắt cô nghỉ dạy, những thông tin kia họ cũng không thèm kiểm chứng mà đã vội vàng buộc tội cô như vậy hay sao.

Nghĩ đến những lần cặm cụi chuẩn bị tài liệu cho sinh viên ôn thi, biết bao đêm cô thức trắng để làm đề án học tập, rồi lại lặn lội đi đến những vùng xa xôi hẻo lánh để hoàn thành nhiệm vụ của nhà trường. Gian khổ hay khó khăn cũng không thể nào diễn tả được nỗi nhọc nhằn mà cô đã trải qua, cô chưa bao giờ than khó kể khổ, đơn giản vì đó là đam mê, là ước mơ mà cô nguyện ý dành cả cuộc đời để theo đuổi. Chưa bao giờ cô có ý định từ bỏ nó, đối với cô ngôi trường này như một người tri kỷ, có giận hờn, có trách móc thế nhưng lại không thể nào buông bỏ. Thế nhưng lần này, sự cố chấp của cô đã sai rồi sao.

Thứ gì đó bản thân ta đặt nhiều tình cảm cũng là trao cho nó quyền làm bản thân mình tổn thương vô điều kiện. Bây giờ đây cô thực sự thảm hại rồi, bị chính ngôi trường mình yêu mến bao lâu nay chối bỏ, cái cảm giác như bị phản bội đó thực sự đang gặm nhấm tinh thần cô từng phút từng giây.

La San cố gắng đứng dậy, cô muốn uống một chút nước để bản thân có thể tỉnh táo hơn. Đi ngang phòng khách, tầm mắt cô chợt dừng lại ở một tấm hình được đặt trên bàn uống nước. Đây là khoảng khắc cô chụp chung với các bạn nhỏ của một trường trung học vùng núi trong chuyến đi tư vấn ngày trước. Những đôi mắt trẻ thơ trong veo màu tuổi trẻ, gương mặt ngây thơ nhưng lại ánh lên bao khát khao ước vọng. Nước mắt La San ứa ra, cô không hiểu vì sao mình lại như vậy, cô chỉ khóc một lần này thôi, khóc lần cuối cho những ước mơ dang dở của tuổi trẻ xuân thì.

***

Khi Đường Vũ bước vào nhà thì xung quanh tối đen như mực, anh đưa tay mở đèn lên, nhìn khắp gian phòng một lượt. La San đang ngủ trên sofa phòng khách, cô nằm co ro một bên ghế, gương mặt còn ướt đầm nước mắt.

Đường Vũ không kịp cất hành lý, anh bước nhẹ lại gần phía cô. La San ngủ không ngon giấc, thỉnh thoảng cô hay giật mình rồi lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp. Đường Vũ muốn đánh thức cô dậy, bây giờ mới hơn 6 giờ tối, cô ngủ giờ này rất không tốt cho sức khỏe. Anh mới đi có vài ngày mà gương mặt cô dường như đã gầy hơn trước, hai mắt thâm quầng, làn da nhợt nhạt, cô bé này sao lại không biết chăm sóc cho bản thân mình gì hết vậy.

Chuyến đi lần này của anh dự định kéo dài một tuần, thế nhưng mới được có ba ngày thì anh nhận được điện thoại của thư ký, thông báo về tình hình của La San. Anh vội vàng bỏ hết tất cả công việc để trở về, thế nhưng anh đã muộn mất rồi. Mấy ngày vừa qua không biết cô đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, áp lực của dư luận lớn như vậy mà anh lại không ở bên cạnh cô thì cô biết phải làm sao chứ.

Đường Vũ đắp chiếc áo khoác lên người La San, cứ để cô ngủ thêm một chút nữa vậy, chắc mấy ngày qua cô cũng không được ngủ ngon rồi.

***

“Anh”. Cảm giác có ánh mắt nóng rực nhìn mình khiến La San tỉnh giấc.

“Em dậy rồi sao”. Đường Vũ mỉm cười, hai tay vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa của La San.

“Anh về lúc nào vậy, chẳng phải là cuối tuần này mới về sao”. Thấy anh về sớm nên La San hơi bất ngờ.

“Uh, công việc xong sớm nên anh về sớm thôi, chẳng lẽ em không muốn anh về sao”.

“Tất nhiên là không rồi, em còn mong anh khỏi phải đi công tác luôn đấy”. La San cười toe toét nhìn anh như một đứa ngốc.

Đường Vũ ôm cô ngồi dậy, La San cũng ngoan ngoãn không náo loạn nữa. Cả hai không ai nói gì cả, bầu không khí xung quanh dường như cũng trầm xuống, nhường chỗ cho những nhớ nhung của bọn họ.

“Sao em gầy vậy, anh đi mới có mấy hôm thôi mà”. Đường Vũ thương xót xoa xoa gò má cô, vốn đã không có tí thịt nào rồi, nay lại còn gầy hơn trước nữa. Công sức anh nuôi cô bao lâu nay đúng là uổng phí mà.

“Tại em nhớ anh mà”. La San lẩn tránh ánh mắt đầy quan tâm của anh, cô tìm đại lý do nào đó cho qua chuyện.

Đường Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt anh sâu thẳm khiến La San hơi rối, cô sợ anh đã biết được chuyện gì đó.

“Anh còn mệt không, anh đi nghỉ một lát đi, để em nấu cơm nhé”. La San lại dùng chiêu cũ, cô nũng nịu nói với anh, hy vọng anh sẽ không để ý đến thái độ khác lạ lúc này của cô.

“Đội em ngủ dậy mà nấu cơm thì anh đã đói chết rồi”. Đường Vũ cốc nhẹ vào đầu cô khiến La San kêu oai oái.

“Bớ người ta, bạo lực gia đình, sao anh lại đánh em như vậy chứ”.

Nhìn thái độ làm loạn của cô, Đường Vũ cũng chỉ biết cười khổ mà thôi. Cô bé này, đến bao giờ thì em mới biết tự bảo vệ mình chứ, chẳng lẽ em không hề biết nếu để em phải chịu đựng mọi thứ để trưởng thành như vậy thì anh thà em mãi mãi như bây giờ còn hơn. Em không cần phải cố gắng trở thành người phụ nữ hoàn hảo, trong mắt anh em đã đủ tuyệt vời lắm rồi.

Chương 35

Không khí nặng nề bao trùm khắp trường đại học X, thông tin trên báo chí khiến bộ giáo dục quyết định vào cuộc điều tra rõ ràng mọi chuyện. Một số người thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có người lại nơm nớp lo sợ không thôi.

Lý Vu ném mạnh tờ công văn của bộ giáo dục xuống nền nhà. Điều tra tất cả mọi chuyện nhằm mục đích thanh lọc lại hệ thống giảng dạy của giáo viên trường đại học X. Mục đích thật hay ho, nếu không có thể lực đằng sau thì liệu bộ giáo dục có chịu ra mặt như vậy không. Con bé La San kia thật may mắn, mọi chuyện chỉ vừa mới diễn ra thôi mà nó đã tìm được người đứng ra bảo vệ rồi. Cô nhất định sẽ không để mọi chuyện diễn ra đơn giản như vậy thôi đâu.

***

Trên con phố nhỏ tĩnh mịch hầu như không có bất cứ ai qua lại, bây giờ đã hơn 2 giờ sáng, mọi người đều chìm trong giấc ngủ. Từ một con hẻm nhỏ, một đoàn người xuất hiện rồi nhanh chóng đi vào một tòa nhà chung cư nọ. Bảo vệ ngủ gà ngủ gật không để ý đến nhóm người lạ mặt đó nên hầu như không một ai biết đến sự xuất hiện của họ ở đây.

Lý Vu đang chìm trong giấc ngủ, cuộc điều tra của bộ giáo dục diễn ra lâu hơn dự kiến khiến cho tâm tình của cô ta ngày càng nặng nề. Cô ta đang mơ màng thì chợt nghe tiếng chuông cửa. Ai mà lại đến tìm mình giờ này, nếu là người quen thì họ đã gọi điện trực tiếp cho cô rồi. Suy nghĩ một hồi, Lý Vu tỉnh không mở cửa, cả căn nhà chỉ có một mình cô khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Đang tỉnh đi ngủ tiếp thì chuông điện thoại vang lên. Lý Vu bắt máy, là số lạ nhưng cô sợ có chuyện gì đó đột ngột xảy ra nên vẫn quyết định bắt máy. Nghe rõ giọng đối phương khiến Lý Vu hoảng sợ, hai tay cô khẽ run, cô phải cầm điện thoại bằng cả hai tay, cố gắng men theo tường nhà đi ra mở cửa.

“Cô Lý, sao mãi cô mới chịu ra mở cửa vậy?”

Người lên tiếng là một người đàn bà tuổi trung niên, dáng người hơi đậm, gương mặt vô cùng sắc sảo. Đêm hôm khuya khoắt mà giọng nói bà ta lại âm trầm khiến cho bầu không khí xung quanh vô cùng quỷ dị.

“Sao... sao bà lại đến đây?” Lý Vu ấp úng trả lời.

“Tôi không đến đây tìm cô thì biết đến khi nào cô mới chịu đến tìm tôi, cô nói đúng không, cô Lý?”

Người đàn bà vừa nói xong thì mấy người đàn ông theo sau bà ta cũng đồng loạt tiến lên, ép sát Lý Vu. Cô ta hơi hoảng sợ, vội vàng lùi về phía sau vài bước, giọng nói hạ xuống, nhỏ nhẹ nói với người đàn bà:

“Tôi có làm gì đâu, bà đến tìm tôi làm gì?”

“Không làm gì sao”. Câu nói của Lý Vu khiến bà ta kích động không thôi, gương mặt trở nên dữ tợn, giọng nói the thé khiến người ta ghê rợn.

“Tôi đã cảnh cáo cô bao nhiêu lần rồi, tránh xa chồng tôi ra, nhưng có vẻ như cô Lý đây học xa hiểu rộng nên không hiểu được lời nói đơn giản của tôi thì phải?”

“Tôi... tôi với chồng bà không còn liên lạc nữa rồi mà, bà...”

Không đợi Lý Vu nói hết câu, mấy người vệ sỹ của bà ta ném xuống trước mặt Lý Vu vài chục tấm ảnh, kèm theo đó là cả usb có đoạn ghi âm các cuộc nói chuyện của Lý Vu với bà ta từ trước đến giờ.

“Con ranh kia, đừng tưởng tao chưa làm gì mày thì mày lẩn tới, nếu để tao ra tay thì mày không còn đất mà sống ở thành phố này đâu?”

Lý Vu thấy vậy vội vàng quỳ xuống, chấp tay cầu khẩn bà ta:

“Tôi xin bà, tôi xin bà, tôi sẽ không gặp mặt chồng bà nữa, bà tha cho tôi đi?”

Người đàn bà chợt nở nụ cười quỷ dị:

“Kia, sao lại như thế, hai người cứ tiếp tục gặp mặt đi chứ, sao lại để tôi làm người chia duyên rẽ thúi được?”

Bà ta vừa dứt lời thì ra lệnh cho mấy người đi cùng đồng loạt xông lên. Dù sao thì loại người như cô ta cũng không đáng để bà phải trực tiếp ra tay. Chuyện cô ta ngoại tình với chồng bà không phải bây giờ bà mới biết, thế nhưng nếu biết thân biết phận thì bà vẫn có thể miễn cưỡng cho qua. Dù sao thì bà và Phó Chính cũng không có tình cảm gì nhiều, chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Thế nhưng cô ta hết lần này đến lần khác khiêu khích quyền uy của

bà, nếu bà còn có thể nhịn nhục chẳng phải là tạo điều kiện cho cô ta đề đầu cười cổ mình hay sao.

***

Kết quả thanh tra của bộ giáo dục còn chưa có thì cả thành phố đã bị chấn động bởi một tin tức khác còn giật gân hơn nữa. Nữ giáo viên xinh đẹp cặp kè với cán bộ của bộ giáo dục. Thông tin này ngay lập tức tạo lên một làn sóng tranh luận vô cùng mạnh mẽ trong cả nước. Không chỉ đời tư của vị nữ giáo viên kia bị điều tra, mà ngay cả vị cán bộ cao cấp kia cũng bị công an tiến hành thẩm vấn.

Hiệu ứng bướm bướm xảy ra, hàng loạt những vụ bê bối trong ngành giáo dục từ trước đến nay được đưa ra ánh sáng. Tất cả đều có hình ảnh và bằng chứng kèm theo, lại được có quan ngôn luận đứng đầu cả nước đứng ra trực tiếp bảo trợ thông tin nên dường như không một ai nghi ngờ về tính xác thực của nó.

Dường như chỉ trong vài ngày mà trường đại học X đã có những biến động không ngờ. Vụ việc của Lý Vu được phanh phui khiến cho những chuyện xấu cô ta làm đều bị bại lộ. Từ việc nhờ người viết bài nói xấu La San cho đến việc cô ta thuê người gây rối loạn ở trung tâm thương mại, tất cả đều được cảnh sát điều tra một cách rõ ràng. La San từ người bị mọi người tránh né còn hơn tránh dịch bệnh nay đã trở thành tâm điểm để mọi người trút lòng thương cảm.

Chứng kiến tất cả diễn biến sự việc, La San không biết nên vui hay nên buồn. Xã hội phức tạp, cô không có quyền yêu cầu tất cả mọi người phải đối xử tốt với mình, thế nhưng ám hại lẫn nhau như vậy thì vui lắm sao.

Cô biết Đường Vũ đã nhờ người đứng ra điều tra tất cả mọi việc, nếu không sao lại có thể diễn biến thuận lợi đến như vậy được. Nếu không có anh, biết đâu bây giờ cô cũng như Lý Vu, hứng chịu mọi sự châm chọc của dư luận. Sự việc lần này khiến cô sâu sắc cảm nhận được thế nào là sự quan tâm của bạn bè và những người thương yêu mình, đôi khi nói nói cười cười chưa chắc đã tốt, có những sự im lặng lại thiết thực hơn tất cả. Cô không cần những lời an ủi động viên khách sáo, chỉ cần tin tưởng cô là được rồi. Ai cũng nói cô khác người, thế nhưng cô là vậy, là một La San chứ không phải bản sao của ai khác, cứ nhất định phải hành động theo một mẫu số chung nào đó.

Cuộc đời cô từ xưa đến nay khá bằng phẳng, mọi người đều nói cô may mắn, nhưng có mấy ai nghĩ rằng cô xứng đáng được như vậy hay không. Có một lần Tiêu Lộ đã nói với cô rằng: “Đừng bao giờ nghĩ bản thân mình may mắn, cậu có được như ngày hôm nay là cả một quá trình phấn đấu, cho dù không phải ở hiện tại thì đó nhất định là kết quả mà cậu tu từ nhiều kiếp trước, thế nên La San à, nếu ai đó nói cậu dựa dẫm vào Đường Vũ thì cậu nhất định phải nói được rằng, đó là vì anh ấy nợ tôi từ nhiều kiếp trước mà thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Bà Phó, cảm ơn bà đã chịu ra mặt giúp tôi lần này”.

Đường Vũ vừa nói vừa cầm ly rượu lên mời Tô Mai.

“Cậu khách sáo quá rồi, chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết triệt để thôi”. Tô Mai nhận nháp đáp lại. Đề chuyện của gia đình để lộ trên mặt báo cũng chẳng phải vui về gì, thế nhưng bà không thể làm khác được. Đường Vũ này vốn chẳng phải nhân vật tầm thường, Phó Chính đắc tội với anh ta thì sớm muộn gì cũng sẽ liên lụy đến bà mà thôi. Chỉ bằng sớm giải quyết mọi chuyện, tránh để dài lâu mòng.

“Vẫn phải cảm ơn bà, nếu không thì chưa chắc gì chuyện này đã kết thúc sớm đến như vậy”.

“Cậu thương yêu vợ như vậy thật khiến cho tôi ghen tỵ”. Tô Mai thật sự không hiểu nổi, trong xã hội bây giờ còn tồn tại thứ tình yêu như vậy hay sao. Từ nhỏ bà đã quen với sự lừa lọc dối trá, nhìn vào tình cảm của Đường Vũ đối với vợ mình làm bà không khỏi có chút chạnh lòng. Có lẽ trên đời này không hề thiếu tình yêu, chẳng qua nó không thuộc về bà mà thôi.

Đường Vũ không trả lời câu hỏi của Tô Mai, anh không muốn mang chuyện gia đình ra làm đề tài trong những buổi xã giao như vậy.

***

Khi Đường Vũ về đến nhà thì đã hơi muộn, anh đã cố gắng từ chối rất nhiều lời mời của bạn bè mới có thể rời khỏi bữa tiệc sớm một chút. Đã hơn 11 giờ, chắc La San cũng đã ngủ.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào nhà. Ánh đèn nhỏ trong phòng khách vẫn được thấp sáng, đây là thói quen vốn có của La San từ trước đến nay, cho dù anh về muộn như thế nào đi chăng nữa, cô vẫn luôn để đèn chờ anh. Có đôi lúc anh thực sự mệt mỏi, nhưng chỉ cần nghĩ đến vẫn luôn có một người đang đợi mình trở về giữa muôn vàn tấp nập của cuộc sống thì anh lại cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Không ít người thắc mắc tại sao anh lại chọn La San, vây quanh anh luôn không thiếu những cô gái xinh đẹp giỏi giang, vậy tại sao lại cứ nhất định phải là cô. Anh chưa bao giờ trả lời những câu hỏi đó, bởi vì chính anh cũng không tìm được đáp án cho chính mình. Anh yêu cô là một điều tự nhiên như hơi thở, không cần bất cứ lý do gì cả, anh chỉ làm điều đó như một bản năng tự nhiên để sinh tồn mà thôi.

Đường Vũ mở cửa phòng ngủ, anh cứ tưởng La San đã ngủ rồi, không ngờ cô vẫn còn thức.

“Sao em còn thức vậy, khó ngủ sao?”.

La San gấp cuốn truyện để xuống đầu giường.

“Em chờ anh về mà, sao anh chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì hết vậy?”.

Giọng điệu cô giận dỗi như trẻ con khiến Đường Vũ bật cười.

“Vậy em nói lại đi, anh sẽ phối hợp”.

La San ném mạnh chiếc gối về phía anh, không thèm để ý đến anh nữa. Chưa được 3 giây sau cô đã quay đầu lại nói với anh:

“Anh mau đi tắm đi, em có nấu canh cho anh đó”.

“Anh đi dự tiệc mà em còn lo anh đói sao?”. Đường Vũ cười cười trêu ghẹo cô.

“Anh toàn uống rượu thôi, có lo ăn uống gì đâu, mau đi tắm đi, em hâm nóng canh cho anh”.

“Nói đi, sao tự nhiên em lại tốt với anh như vậy?”. Đường Vũ hơi ngạc nhiên.

La San cười tươi rạng rỡ, cô kiễng chân lên khẽ thì thầm vào tai anh:

“Em có một bí mật”.

“Bật mí luôn được không?”.

“Không được, anh đừng hòng dụ dỗ em”.

Thái độ của cô kiên quyết không mở miệng nên Đường Vũ đành phải tự mình đi tắm, trong lòng vẫn bồn khoăn, cô lại sắp giờ trò gì nữa đây.

La San nấu canh nấm, đây là món ăn Đường Vũ vô cùng thích, mỗi khi anh uống rượu vào thì rất khát nước nên cô luôn chú ý nấu canh cho anh uống. Dù sao thì anh làm việc cực nhọc để nuôi cô cũng không phải dễ dàng gì.

La San khẽ ngân nga vài câu hát, tâm trạng cô đang rất tốt nên chẳng chú ý có một người đang đứng ngay phía sau mình. Đường Vũ dang hai tay ôm trọn cô vào lòng:

“Sao em không nói cho anh biết trước”.

“Chuyện gì cơ”.

Nhìn thái độ biết rõ mà còn giả vờ ngây thơ của cô khiến Đường Vũ hận đến nghiến răng, anh chỉ muốn hung hăng hôn cô mà thôi, và quả thực anh cũng đang làm như vậy. Nụ hôn trên miên kéo dài khiến La San không thở được, cô dấm dấm vào ngực anh muốn đẩy anh ra. Thấy cô gái nhỏ không chịu ngoan ngoãn nghe lời Đường Vũ cũng đành mặc cô làm loạn, khẽ buông cô ra.

“Em có chịu nói không nào”.

“Chẳng phải anh đã biết hết rồi sao, còn hỏi em làm gì nữa?”. La San chẳng thèm đôi co với anh nữa. Chắc chắn anh đã nhìn thấy nó trong phòng ngủ rồi.

“Nhưng anh muốn nghe chính miệng em nói”.

“Canh em đặt ở trên bàn đó, anh mau ăn đi”.

“Không phải câu này”.

“Anh tắm xong rồi hả?”. La San còn tròn to mắt tỏ vẻ bất ngờ, thái độ rất ư là phối hợp.

Cô bé này, anh đã quá nhẹ tay với cô rồi sao, không còn biết sợ anh nữa rồi, tiến bộ cũng không ít.

Nhìn thái độ quý dị của Đường Vũ, La San vội vàng chạy biến vào phòng ngủ. Ngủ sao mà còn đứng ở đó chứ.

Nhìn cửa phòng ngủ đã bị cô đóng chặt, Đường Vũ không còn cách nào khác đành phải nhường nhịn cô, dù sao thì bây giờ cô cũng là nhất rồi. Anh vừa định quay người đi thì cửa phòng lại được mở ra. La San khẽ bước lại gần anh như sợ anh vẫn còn giận.

“Anh, anh không trách em đã giấu anh chứ”.

Đường Vũ kéo cô ngồi xuống ghế sofa cùng với mình, anh nhìn thẳng vào mắt cô, không cho cô tiếp tục né tránh nữa.

“Ngốc, tại sao anh lại trách em chứ”.

“Nhưng chẳng phải anh không muốn sao”.

“Ai nói với em là anh không muốn, chỉ vì anh lo em còn quá trẻ thôi”. Đường Vũ yêu chiều ôm cô vào lòng, anh không muốn cô tiếp tục cái suy nghĩ linh tinh đó nữa.

“Anh, em chưa từng nghĩ mình sẽ phải làm gì khi có một đứa con, trách nhiệm của một người mẹ cũng khiến em phải lo lắng, thế nhưng em thật sự thích nó, thích cảm giác có một đứa bé dễ thương giống anh luôn ở bên cạnh em. Em không còn nhớ cảm giác khi nhìn anh lớn lên như thế nào nữa rồi, vì thế nên em muốn nhìn con của anh lớn lên, có được không?”

La San ôm chặt lấy anh, giống như không cho phép anh cự tuyệt. Cô hay làm nũng, suốt ngày nhõng nhẽo quấn lấy Đường Vũ, bây giờ cũng vẫn vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến sinh linh bé nhỏ của mình thì La San lại có thêm động lực cố gắng thuyết phục Đường Vũ, cô sợ anh không thích đứa nhỏ.

“Anh, anh nói gì đi chứ”.

“Cô bé ngốc, ai nói với em là anh không thích có con, chỉ cần là con của chúng ta anh đều thích hết”.

“Thế sao anh lại còn bày ra vẻ mặt đó”.

Đường Vũ cười lớn, càng ôm cô chặt hơn.

“Anh sợ cả em và anh đều chưa sẵn sàng để là một người cha và một người mẹ. Nhưng bây giờ anh lại nghĩ khác, chúng ta còn trẻ nếu có con sớm thì cả hai đều có thể trở thành bạn bè với con, khoảng cách tuổi tác giữa ba mẹ và con cái không quá lớn, điều đó không phải rất tốt sao”.

La San mỉm cười nhìn anh, cô muốn ngừng cười nhưng mà không thể ngừng được, cũng may là bọn họ đang ở trong nhà, nếu không mọi người nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào chứ. Đường Vũ là người chín chắn, cô biết anh nói như vậy chỉ để an ủi cô mà thôi, thế nhưng anh đâu biết được chỉ cần có anh thì cô không sợ bất cứ điều gì cả. Con yêu, con phải lớn lên thật nhanh nhé, ba và mẹ đều mong chờ ngày con đến với thế giới này. Love you.

*** Hoàn***

Bạn đang đọc truyện *Ngọt ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.